

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Yeovil
Jack\Warhammer-Yeovil_Jack-Drachenfels.PDB

PDB Name: Warhammer-Yeovil_J-Drachenfels
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 14.11.2004
Modification Date: 14.11.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jack Yeovil

DRACHENFELS
(DRACHENFELS)

PROLOG

PŘED DVACETI PĚTI LETY

I

Genevieve Dieudonné se dozvěděla o zradě trpaslíka Ueliho, až když ji začal dloubat špičkou nože do pravého boku, těsně nad kyčelním kloubem. Látka a kůže povolily a pocítila něco jako vosí pichnutí. S tím nožem nebylo něco v pořádku. Vklouzl jí pod lem prošívané kožené vesty a do těla.

Stříbro. Ten nůž měl ostří ze stříbra.

Při doteku kouzelného kovu jí tělo začalo hořet. Cítila, jak trpaslík zbraň vytahuje a zpola jí otáčí, připraven zasadit smrtící úder do srdce. Slyšela sama sebe, jak syčí, a věděla, že má obličej - který neviděla už šest století - zkřivený, oči jí rudnou a koutky úst obnažují ostré zuby. Mokvavá rána v jejím boku se zase uzavřela a zůstalo po ní jen svědění. Pod nohavicemi jí stékala krev.

Někde na jednom z nedalekých útesů krákal nečistý pták, když požíral nejslabší ze svých mlád'at. Rudi Wegener klečel a zápolil se Sieurem Jehanem, ruku přitisknutou na zející ráně v učencově krku.

Průsmyk, do kterého dorazili, kamenitý a neplodný kus země vysoko v Šedých horách, byl odporné místo. Teprve se schylovalo k večeru a slunce Genevieve dosud zpomalovalo; jinak by si na ni Ueli netroufl.

Podánilo se jí zvednout ruku v rukavici, dlaní ven, a přitisknout si ji pod prsa, aby si chránila srdce. Nůž vystřelil vpřed a ona spatřila, jak se Uelimu zkřivilobličej v ponurém úšklebku. Zuby velké jako nehty na palcích měl potřísněné krví z krku Sieura Jehana a Genevieve mezi nimi zahlédla cáry kůže.

Vztáhla ruku a zachytila hrot nože středem dlaně. Bolest byla tentokrát ostřejší, protože nůž zasáhl kosti. Pozorovala, jak jí ze hřbetu ruky vyjíždí špička nože. Kůže se rozestoupila a mezi kotníky prstů se vynořilo zkrvavené ostří.

I přes pomalu stékající krev se na kovu zaleskl poslední záblesk slunce. Ueli zaklel a vyplivl rudou pěnu. Zapřel se proti ní ramenem, snažil se přemoci odpor její paže, aby jí mohl přibít ruku k hrudníku. Kdyby stříbro jen škráblo její srdce, pro ubohou Genevieve by další staletí už neexistovala.

Snadno dokázala ignorovat bolest z trhajícího se masa - do zítřka nebude mít ani jizvičku - ale stříbro uvnitř jí pálilo.

Zatímco jí čepel mučivě rozřezávala dlaň a pronikala kousek po kousku hlouběji, sebrala všechny síly, aby trpaslíka odstrčila. Cítila, jak jí střenka nože narazila do dlaně a sevřela ruku v pěst, aby mohla uchopit trpaslíkovu zbraň dosud silnými prsty.

Ten ji volnou rukou dvakrát udeřil do ledvin. Byla na to připravena; ty úderu jí nevadily. V odvetu ho kopla vši silou do hrudníku, až se od ní odpotácel a zanechal jí nůž v ruce kluzké krví. Když sáhl do boty pro zahnutou dýku, Genevieve ho udeřila hřbetem ruky. Čepel, která jí vyčnívala z ruky jako další ostrý prst, mu vyryla na čele hlubokou ránu. Když nůž narazil do Ueliho lebky, zabořilo to.

Trpaslík pozpátku zavravoral, oči oslepené krví. Kolmo z hrudníku mu trčely tři šipky, zaražené do žeber až po opeření. Anton Veidt ovládal svou trojannou kuši velmi dobře. Genevieve si vytáhla nůž z ruky a odhodila jej. Zatínala ruku v pěst a zase ji povolovala, zatímco se jí palčivá rána zavírala. Ueli se dosud potácel. Jeho tělem otrásal Veidtův jed, tepnami mu proplouvaly malé částičky smrti až do mozku. V míchání jedů byl lovec odměn nepřekonatelný. Trpaslík strnul a svalil se na zem.

Erzbet, tanečnice-vražedkyně, přehodila Uelimu kolem krku drátěnou smyčku. Pevně ji utáhla a držela, dokud si nebyla

jistá, že je mrtvý. Genevieve natáhla zakrvácené ruce. Oswald von Königswald přiskočil s kapesníkem, vzala si jej od něj. Olízla ránu, aby ji vyčistila, a ochutnala svou vlastní krev. Pak si zavázala kapesník pevně kolem ruky a stáhla tak ránu, která se už začínala hojit.

"Parchant trpaslická," zaklel Veidt, odchrchlal si a plivl mrtvému Uelimu do obličeje. "Nikdy nevíš, kdy se obrátí proti tobě."

"Žádnej trpaslickej parchant, lovče odměn," namítl Menesh, který už se také skláněl nad Uelim. Genevieve si vždycky myslela, že jsou příbuzní. "Koukej."

Zrádce se po smrti začal měnit. Přinejmenším se mu rozpínala kostra a vnitřnosti. Trpasličí slupka a šaty praskly a v trhlinách se objevilo syrové růžové a purpurové maso. Kosti lidské velikosti se na zemi kroutily, jejich vlhký obsah vytékal ze zbytku potrháných cárů Ueliho kůže.

Oswald ustoupil, aby si tím svinstvím neposkrnil boty z jemné tileánské kůže. Ueliho strnule hledící oči pukly a v důlcích se začali kroutit červi a lezli mu přes napjaté tváře a do vousů. Jeho jazyk vyklouzl z úst jako had škrtič, strašlivě dlouho se kroutil až k hrudi a pak znehybněl. Erzbet hlasitě vyjádřila svůj odpor a uvolnila drátěnou smyčku.

"Nebyl to skutečný trpaslík," poznamenal Menesh.

"To je jisté," souhlasil Rudi Wegener, který vzdal snahu zastavit krvácení Sieura Jehana a přenechal ošetřování nevýbojnému čaroději. "Ale kdo to byl?"

Menesh pokrčil rameny. Jak se botou dotkl stále se rozpínajícího těla, zbroj na něm zazvonila. "Možná démon. Nějaká Drachenfelsova stvůra."

Trpaslík skopl Ueliho bombastickou přilbu z široké římsy. Spadla dolů a odrážela se od skal ještě dlouho poté, co jí přestali věnovat pozornost.

Ze zbytků toho, co po tři měsíce považovali za trpaslíka, táhl pach hrobu. Ueli s nimi bydlel a lámal s nimi chléb. V bojích se nikdy nedržel vzadu a Genevieve věděla, že bez jeho obratně vrhaných nožů by se z ní už několikrát stalo maso pro orky. Byl Ueli vždycky zrádce? Byl vždy ve službách Drachenfelse? Nebo jeho zrada začala před několika okamžiky, když na ně padl stín pevnosti? Jak málo věděla o svých společnících v tomto dobrodružství.

Dobrodružství! Tak to alespoň vypadalo, když ji Oswald von Königswald tenkrát u Půlměsíce naverboval. Pracovala v hospodě v Altdorfu, možná sto let prodávala jednu sklenku za druhou. Dlouhověkost s sebou nutně nese břemeno stereotypu. Genevieve, která se od temného polibku navěky vznášela mezi životem a smrtí, byla ochotna udělat skoro cokoli, aby vybědla z té nekonečné nudy. Stejně jako byl Anton Veidt ochoten udělat skoro cokoli za peníze a Sieur Jehan za příležitost prohloubit své znalosti, Rudi Wegener za větší slávu nebo už týdný mrtvý Heinroth pro dosažení své pečlivě opečovávané pomsty. A Oswald? Pro co byl Oswald - korunní princ Oswald, připomněla si Genevieve - ochoten udělat téměř cokoli?

Dobrodružství! Výprava! Námět balad a pohádkových knížek, legend a hospodských povídaček. Nyní, když za nimi zůstalo tolik mrtvých a dva umírali přímo před ní, si tím Genevieve nebyla tak jistá. Nyní jejich záležitost vypadala jako podlá špinavá vražda. Měl být ukončen podlý, špinavý život, ale přesto to byla vražda.

"Sieur Jehan?" zeptal se Oswald.

Rudi, jemuž se z drsné tváře lupiče vytratila veselá červeň, zavrtěl hlavou. Učenec dosud krvácel, ale z očí už bylo vidět jen bělmo. Přestal sebou házet. Čaroděj Stellan vzhlédl od mrtvol.

"Neměl šanci. Trpaslík mu prořízl hrdlo až na kost. Kdyby se neudusil, vykrvácel by k smrti. Nebo naopak. Zabílo by ho obojí."

"Dost," prohlásil Oswald, "musíme pokračovat. Už je skoro večer. Po setmění to bude ještě obtížnější."

Obtížnější pro ostatní, lepší pro ni. Slunce se sklánělo za obzor a Genevieve cítila, jak se jí zbystřují noční smysly.

Dokázala ignorovat ozvěnu bolesti v ruce a v boku. Nad nimi se proti karmínové obloze vypínala pevnost Drachenfels, sedm věží trčelo k nebi jako prsty s drápy na deformované ruce. Brána na vrcholu útesu byla jako vždy otevřená dokořán: chřtán v kamenném boku. Genevieve viděla v temnotě za branou oči, napůl si představovala nepřátelské stíny prolétávající skrz okna tvarovaná jako oči.

Tady jejich dobrodružství skončí. V hradě šedivém a rozeklaném jako hory kolem něho. Pevnost starší než Císařství a temnější než smrt. Doupe Velkého čaroděje - Drachenfels.

Constant Drachenfels, Velký čaroděj, byl starý, prastarý už dlouho před tím, než se Genevieve Sandrine du Pointe du Lac Diuedonné poprvé narodila. A to bylo, jak si nikdy nedovolila zapomenout, před šesti sty třiceti osmi lety.

V jejím skutečném životě bylo Genevieveiným domovem město Parravon na východě Bretonnie, kde byl její otec ministrem První rodiny a její sestry byly považovány za největší krásky u dvora, který byl krásnými dámami vyhlášený po celém známém světě. Drachenfels pobýval v té době mnohem častěji mezi lidmi a byl zvyklý ukazovat svou tvář v kovové masce v palácích a u dvorů Bretonnie i Císařství.

Ty příběhy byly tehdy novější. Příběhy vyprávěné septem, o jeho nesmírných orgiích, nepředstavitelných zločinech, ničivém běsnění, titánské magii, strašlivé pomstě a jediné porážce. Drachenfels byl jednou ze světových mocností.

Genevieve předpokládala, že i když je dnes zpola zapomenut, dosud si ten titul zaslouží. Byl přemožen jen jedenkrát, rukou Sigmara Kladivonoše. Zvláštní pomýšlení, že Sigmar byl tehdy pokládán za člověka. Za hrdinu, avšak stále za člověka. Nyní jej kněží nazývají božským ochráncem Císařství. Sigmar odešel a nikdo nevěděl kam, ale nestvůra, kterou kdysi pokořil, byla stále tady. Zlo Drachenfelsu bylo dosud živé.

Jako dvanáctiletá dívka, čtyři roky před temným polibkem, zahlédla Genevieve Drachenfelse poprvé. Projížděl Parravonem s armádou mrtvých, oblečen v přepychovém hedvábí a se zlatou maskou. Na pikách měli nabodané hlavy s otevřenými ústy. Ještě nedávno patřily kapitánům stráže První rodiny. Z davu vyrazil najatý vrah a byl roztrhán na kusy Drachenfelsovy hnjícími poručíky. Ve vzduchu tančili démoni a odnášeli kusy mučeného vraha do všech stran. Genevieve se schovávala sestře za sukně, ale přesto viděla dobře.

Přátelé jejího otce se o Drachenfelsovi bavili v její přítomnosti. Odkud přišel, nikdo nevěděl, nikdo netušil, jestli má nějakou slabinu, jeho moc byla neomezená, zlo, které páchal, bezbřehé. Jeho obličej neviděl nikdo z živých. Snažila se představit si za maskou ohyzdnost, ohyzdnost tak strašlivou, že by vedle ní tváře Drachenfelsova vojska z koster a hnijícího masa vypadaly příjemně. Nebo - jak napadlo její sestru Cirielle - je to tak úžasná krása, že kdyby jej někdo uviděl, padl by mrtev k zemi. Cirielle byla vždycky pošetilá. Zemřela na mor o nějakých padesát let - ve skutečnosti o pouhý okamžik - později.

Parravon se před Drachenfelsem sklonil, přesto však byla První rodina vyvražděna. Jako odstrašující příklad. Genevievin otec zahynul také, posloužil s několika vyššími úředníky jako maso pro čarodějova démonického služebníka. O šest set let později v sobě Genevieve dokázala vyvolat jen pramálo touhy po pomstě. Její otec mohl žít dalších dvacet, třicet let - nanejvýš třicet pět - a stejně by se jí vytratil z paměti. Je těžké si myslet, že předčasná smrt jepice je tragédie. Občas zjišťovala, že jí v mysli vyvstávají tváře rodičů, sester, přátel u dvora. Ale většinou to bylo ztracené, byl to život, který patřil někomu jinému.

O několik let - let, které byly v její paměti nyní jen minutami - později, přišel do domu jejího strýce Chandagnac. Chandagnac s tmavými očima a spletenými vousy, se zuby jako jehly a příběhy o mládí světa. Obdržela temný polibek a narodila se podruhé, tentokrát do tohoto položivota.

Chandagnac byl také mrtvý. Byl příliš nápadný a nadělal si mnoho vlivných nepřátel. Nakonec ho chytli Ulrikovi kněží, přibili ho k zemi hlohovým kůlem a odsekli mu hlavu stříbrným scimitarem. To bylo před třem sty lety. Byla poslední z jeho známých potomků. Jiní byli mnohem starší než ona, ale žili daleko na východě na hranicích Kislevu, a stýkali se jen sami mezi sebou. Občas do Půlměsíce dorazily tupé mrtvé věci, které přitahovala svou přítomností. Buď je vyhnala, nebo s nim skoncovala, podle toho, nač měla náladu. Občas dokázaly být nepříjemné.

Staletí plynula a všechno se mnohokrát změnilo. Císařství, dynastie, války, aliance, města, několik velkých mužů, bezpočet malých, bestie, umění a vědy, lesy všechno přicházelo a odcházelo jako roční období.

A Genevieve dosud kráčela po zemi. Stejně jako Drachenfels.

Uvažovala, jestli k ní cítí tutéž potlačenou spřízněnost jako ona k němu. Existují písně, které znají z celého světa jen oni dva, kdysi věhlasná jména, která dnes říkají něco pouze jim, vyhynulá zvířata, chuť jejichž masa si mohou připomenout jen oni. Pravděpodobně k ní nic takového necítil. Nejspíš si byl stěží vědom její existence. Byla tím, čím byla, přinejlepším sestřenicí lidstva, ale Drachenfels byl ještě dál. Přestal být člověkem dávno předtím, než vjel do Parravonu. Tvář, kterou skrýval pod sbírkou netečných kovových masek, už ani vzdáleně nepřipomínala nic, co dýchalo.

Dnes v noci do té tváře pohlédne, ať tak, či tak. Možná měla Cirielle, která se už dávno obrátila v prach, pravdu. Třeba ten pohled nepřezije. A třeba jí po šesti stech letech umírání už nebude tak vadit.

Po nekonečné věky sledovala Drachenfelsovu kariéru. V duchu si dělala poznámky, která království vysával, až vykrvácela, kde rozpoutal mor, kde si vynutil, aby mu vzdali hold, a kam vypustil demony. Nyní byl už několik set let v klidu, zůstával ve své nedobytné pevnosti v Šedých horách. Mnozí věřili, že Drachenfels je mrtev, ale ve Starém světě bylo dosud dost důkazů o opaku. Čarodějové, kteří chodili do Půlměsíce, o něm občas mluvili. Hovořili o nepokojích, které vyvolával ve sféře mimo tento čas a prostor, kam se odvažují jen největší z čarodějů, aby našli prvotní velké bytosti vesmíru. Věděli dost, aby odmítli účast v Oswaldově výpravě. Někteří říkali, že je Drachenfels příliš starý na to, aby mohl být stejným netvorem jako býval, ale Genevieve věděla, že jak léta ubíhají, nesmrtelným síla spíše přibývá, než je opouští. Někteří spekulovali o tom, že Velký čaroděj cestuje do svého nitra, aby vypátral hloubky temnoty v sobě a vyvolal nejhorší ze svých osobních démonů. Jedna píseň, kterou zpíval jistý bretonský minstrel s podivnou tváří, předpokládala, že Drachenfels medituje nad svými nesčetnými hříchy a hledá sílu pro další boj se Sigmarem. Tentokrát porazí bojovníka s válečným kladivem jednou provždy, takže nastane konec všeho.

Slyšela všechny možné pověsti, ale žádná v ní nezanechala větší dojem než jakákoli jiná hospodská povíadačka, dokud do hospody nevešel princ Oswald von Königswald, syn ostlandského kurfiřta. Řekl jí, že se Constant Drachenfels chystá vrátit do světa a uchvátit Císařství a že je třeba Velkého čaroděje zastavit dříve, než přivodí zkázu celému kontinentu.

To bylo před třemi měsíci. Oswald byl o rok nebo dva starší, než býval Chandagnac, když ji políbil. Považovala ho za hezkého mladíka, viděla kolem něj auru velkého a vznešeného muže, v něhož jednou vyroste. Samozřejmě bude kurfiřtem po svém otci. Ostlandský kurfiřt občas plně ovládal ostatní a držel v chodu Císařství. Nikdy neuspěl kandidát, který by stál proti Ostlandu. Nikdy. Oswaldův otec žil v poměrně skromném paláci, ale občas k němu docházel sám Luitpold, jako by kurfiřt byl císařem a on pouhým prosebníkem. Pokud má na trůn usednout Luitpoldův syn Karl Franz, bude potřebovat podporu Oswaldova otce. Jelikož se kurfiřt oženil pozdě a blížil se ke konci středního věku, bude se císař brzy ucházet o podporu prince Oswalda.

Genevieve slyšela, že princ je vážný mladík; mladý muž schopný předčít všechy své učitele v čemkoli od gastronomie po filozofii a ovládající stejně dobře estaliánskou kytaru jako albionský dlouhý luk. Hospodští šprýmaři vyprávěli vtipy o chlapci s vážným obličejem, který prý kdysi přiměl Luitpolda stáhnout připravovaný edikt proti smilstvu otázkou, jestli hodlá jako odstrašující příklad upálit u kůlu jistou tileánskou věštkyni, která po smrti císařovny zastává u dvora jistě blíže nespecifikované funkce. A Genevieve si se zájmem přečetla tenký, ale kritiky vychvalovaný svazek veršů v klasickém stylu, který byl sice vydán anonymně, nicméně později se díky neopatrnému chvástání kurfiřtova domácího učitele Sieura Jehana zjistilo, že je to práce Oswalda von Königswald. Stejně ale nebyla připravena na Oswaldovy ledově průzračné oči, silný stisk ruky a přímočarost řeči.

V zadní místnosti hospody jí Oswald nabídl zápěstí. Odmítla to. Aristokratická krev pro ni byla příliš silná.

Společala na ty bez přátel, na neoplakávané. V Altdorfu bylo mnoho lidí, bez nichž bude Císařství i světu lépe. Stali se jejím pokrmem a nápojem, jakmile se rozhodla tady usadit.

Sieur Jehan byl s princem, nesl s sebou pytel svitků a knih. I Anton Veidt, lovec odměn, který pečoval o své zbraně tak, jak jiní pečují o ženy. Oswald věděl o jejím otci - věděl o ní i to, na co už sama zapomněla. Nabídl jí šanci pomstít se a pak, když se ukázalo, že ji to neláká, apeloval na její touhu po rozmanitosti, po změně. Mladý Sigmar byl určitě podobný, pomyslela si, když vycítila Oswaldovo potlačované vzrušení. Všichni hrdinové byli určitě takoví. Najednou prudce zatoužila jej ochutnat, zachtělo se jí pepné příchuti jeho krve. Sice nával chuti ovládl, ale nějak věděla, že její touhu vycítil a odpověděl na ni svou vlastní potřebou; potřebou, kterou bude třeba odložit do ukončení současného úkolu. Podívala se mu do očí - očí, v nichž se neodrážela její tvář - a poprvé po staletích se zase cítila živá.

Sieur Jehan předložil důkazy o Drachenfelsových nedávných činech. Přčetl nahlas svědectví získané skrz médium, čaroděje, jenž byl nalezen nedávno ve svém pokoji stažený z kůže a bez kostí. Mrtvý čaroděj prohlašoval, že všechny možné magické a démonické síly míří k pevnosti Drachenfels a Velký čaroděj dosáhl další úrovně moci. Pak učenec hovořil o epidemii snů a o vizích, jež byly hlášeny kněžními všech bohů. Zjevoval se v nich maskovaný muž kráčející po zatracené zemi, mezi ohni tam, kde bývala města, a po pouštích v místech někdejších lesů. Mrtví byli navrženi na hromady velké jako hory a v řekách teklo devět dílů krve na každý díl vody. Síly zla se shromažďovaly a v jejich středu byl Drachenfels. Oswald se chtěl netvorovi postavit a vyřadit ho jednou provždy. Znovu jí nabídl možnost připojit se ke skupině a tentokrát souhlasila. Teprve pak Oswald připustil, že jeho otec - a podle všeho i sám císař Luitpold - odmítl věřit důkazům Sieura Jehana a že tuto cestu podniká bez podpory jakýchkoli císařských vojsk.

Příštího dne vyrazili z Altdorfu k Šedým horám.

Později se k nim přidali ostatní. Rudi Wegener, král banditů z Reikwaldského lesa, jim jedné dlouhé, temné noci v hustém lese pomohl bojovat proti zbytku svých posedlých kamarádů. Spolu s Rudim přišel mág Stellan, který žil s bandity a byl rozhodnutý postavit se svou magií proti magii Velkého čaroděje, a Erzbet, tanečnice-vražedkyně z Konce světa, která recitovala každou noc jména svých obětí jako modlitbu. Ueliho a Meneshe naverbovali v průsmyku Zásek sekery, kde se celá osada mírumilovných vesničanů ukázala být maskovanými démony a kde přeměněný lidožravý obr napíchl na rožeň a sežral mladého Conradina, Oswaldova průvodce. Trpaslíci cestovali na jih, ale byli ochotni propůjčit své meče za zlato a slávu. Ještě později se k nim přidal Heinroth, kterému rozežírala duši vražda jeho dětí. Tlupa orků si při nájezdu na pevnost pošpásovala s jeho dvěma malými syny a pak je zabila. Heinroth přísahal, že dokud bude Drachenfels žít, každý den si způsobí jizvu zubatou čepelí a skutečně se každého rána zachmuřeně pořežal. Jednoho dne se vzbudili a zjistili, že Heinroth je obrácený naruby a do kostí má vyřezána slova.

OKAMŽITĚ SE VRAŤTE.

Nikdo z nich nic neslyšel a na stráž stál vždy tak bystrý Veidt.

Přesto šel Oswald dál, nezastrašený žádnými hrůzami, udržel si své společníky - což v případě Veidta, trpaslíků nebo zkažené Erzbet a fanaticky asketického Heinrotha nebylo snadné - a stále věřil v konečný úspěch. Sieur Jehan říkal, že takový byl od dětství. Učenec toho chlapce očividně miloval jako svého syna a zůstal po jeho boku, když jim princův skutečný otec odmítl naslouchat. Tohle jsou poslední z velkých dnů, pomyslela si Genevieve, jejich jména budou žít v baladách navždy.

Nyní byl Conradin mrtvý. Sieur Jehan byl mrtvý. Heinroth byl mrtvý. Ueli byl mrtvý. A než skončí noc, další - možná všichni - se k nim připojí. Už dlouho nepřemýšlela o umírání. Možná dnes v noci Drachenfels ukončí Chandagnacův temný polibek, čímž ji postrčí přes hranici mezi životem a smrtí.

Oswald šel přímo k otevřeným vratům pevnosti, opatrně se rozhlédl a zamával na ně. Vstoupil do temnoty. Genevieve ho následovala. A ostatní šli za ní.

III

Zatímco postupovali dál, mág Stellan začal deklamovat v jazyce, který Genevieve nepoznávala. Obklopila ho slabá záře a jí se líbilo, jak kolem něj tančí jeho služební duchové. Někdy viděla věci, které ostatní neviděli. Jak postupovali kamennou chodbou, Stellan odříkával slova stále hlasitěji a jeho gesta byla více a více výstřední. Kolemkroužily světluškovité bytosti, obklopovaly ho, vířily kolem jeho amuletů a čechraly mu dlouhé, jakoby ženské vlasy. Bylo zřejmé, že vyvolává mocné síly. Už to prováděl před jinými bitvami a připisoval si zásluhy za vítězství.

Na konci chodby byly prastaré dřevěné dveře zdobené měděnými inlejem. Nebylo těžké rozeznat v abstraktních ornamentech obličej. Genevieve věděla, že to je záměr. Na tomto místě nebylo nic, co by nezapadalo do celkového schématu. Drachenfelsova schématu. Obličej, který viděla, byl netečnou maskou, jakou Velký čaroděj nosil v Parravonu. Možná že pro ostatní tam byly jiné tváře - krutý rodič, nesmiřitelný nepřítel, nezapuzený démon.

Erzbet to zle zasáhlo. Genevieve si všimla, jak se jí zrychlil pulz. Dokonce i Veidt a Rudi byli nervózní. Jedině Oswald si udržel chladný klid, okázalou vyrovnanost.

Byl teď vpředu, pochodeň držel vysoko zdviženou, meč napřažený před sebe jako slepeckou hůl. Stellan šel těsně za ním, díky své magii dokázal vycítit správnou cestu. Genevieve nyní postřehla v jeho zaklínání pravidelné rytmy a opakování a všimla si, že se Rudiho rty pohybují současně s čarodějovými. Duchové tvořili kolem čaroděje jakoby ochranný plášť. Všichni se teď určitě modlí ke svým bohům, pomyslela si. Všichni, kdo nějaké bohy mají.

V srdci Drachenfelsu říkaly Genevieve její noční smysly věci, které by raději nevěděla. Cítila se, jako by jí po kůži lezly miliony hmyzu, kousaly ji postřibřenými kusadly a kakofonicky přítomněčely. Nedaleko cíhalo velké nebezpečí, velké zlo. Jenže aby tohle člověk vycítil, nemusel mít zvýšené vnímání upíra. Dokonce i ubohá, slabomyslná Erzbet dokázala poznat, že vcházejí do obrovské a hrozivé temnoty. Blikotající pochodně nemohly vzdorovat černočerné tmě uvnitř Drachenfelsu.

"Dveře jsou střeženy kouzly," řekl náhle Stellan v reikspiel.

Oswald napřáhl meč. Dotkl se dveří a zapraskaly jiskry. Vsazený kov začal bíle žhnout, z pálícího se dřeva se vyvalil odporný dým. Pomyslný obličej se vztekle zkrivil a pohlížel na ně s nenávistí.

"Dokážeš to otevřít, čaroději?" zeptal se princ.

Stellanův úsměv na půl úst byl plný sebedůvěry. "Samozřejmě, Výsosti. Tahle kouzla by dokázal prolomit i obyčejný kejklíř. Překvapuje mne, že se čaroděj Drachenfelsova formátu snížil k něčemu takovému."

Čaroděj sáhl do váčku a vychloubačně hodil na dveře hrst sladce vonícího prachu. Obličej opět potemněl a Stellan sáhl po knoflíku dveří. Otočil jím a otevřel dveře, pak ustoupil stranou, aby nechal prince projít. S uštěpačným úsměvem se uklonil.

"Vidíte," řekl, "bylo to jednoduché."

Pak čaroděj Stellan vybuchl.

Všichni byli rázem promáčeni krví. Na dveřích visely cáry masa a látky. Z kamenných zdí na deset stop kolem přšely červené kapky. Stellanova holá kostra - dosud s úsměvem ve tváři - chvíli stála, a pak se sesypala.

Rudi, Menesh a Veidt hlasitě zakleli a začali divoce seškrabávat chuchvalce masa a cáry látky, které se na ně přilepily. Oswald si jen klidně otřel obličej. Genevieve cítila, jak se v ní zvedá rudá žízeň, ale potlačila ji. Tohle nebyla hostina pro ni. Raději by pila pomyje pro prasata, než by se živila tímhle. Stellanovi duchové byli pryč, byli sfouknuti spolu s tím, kdo je vyvolal.

"Stěny," zamumlal Veidt. "Mění se."

Genevieve vzhlédla ke stropu. Kameny se tavily a samy měnily tvar. Ze zdí se vynořily obličejové a kamenné drápy, které se sáply po vetřelcích. Oswald s elegancí získanou dlouhým cvičením mávl mečem a na podlahu spadla mrtvá ruka. Při dopadu se roztránila. Rudi tasil obouruční meč z pochvy na zádech a začal sekat po dorážejících nestvůrách.

"Opatrně, ty bláznivý zbojníku," vykřikl Veidt, když se taktak vyhnul Rudiho čepeli. "Tohle není zbraň do chodeb."

Genevieve se k nohám přikutálela kamenná hlava se zakalenými skleněnými očima a otekým jazykem. Jeden z netvorů, hrbatý chrlič, se spustil ze stropu úplně a vrhl se na ni. Chňápl ji po vlasech. Genevieve ho udeřila zařátou pěstí do hrudníku. Bylo to jako praštit do hory; kterákoli lidská ruka by byla rozdracena na kaši. Bolest jí vystřelila paži až do ramene. Cítila, že se jí znovu otevřela rána.

Chrlič se překvapeně zastavil. Po trupu se mu šířila vlasová prasklinka od rohatého ramene až k pasu. Znovu na Genevieve zaútočil, v kamenných rukou mu praskalo, jak se přetvářely v ostré drápy. Byl příliš blízko, než aby na něho mohla použít meč, a tak byla zatlačována dozadu. Stěna za ní vřela životem, pučely z ní další a další drápy.

Genevieve se vzepřela proti pohybujiícím se kamenům, otočila se tváří ke zdi a vykopla pevnou botou. Mířila vysoko, přímo na trhlínu. Chrlič se zapotácel a rozpadl se. Horní část jeho těla se svezla z dolní a třeskla o podlahu. Zbyla z něj jen hromada nehybných kamenů.

Probojovávali si cestu skrz nestvůry, rozbíjeli je ze všech sil, ale postupně byli zatlačováni do opuštěné místnosti, kde byl prostřen velký stůl k večeři. Jídlo se už dávno rozpadlo v prach. Stejně tak stolovníci, jejichž vyschlé kostry byly zhroucené na židlích ve zbytcích nádherných šatů. Tady bylo dost místa, aby se Rudi mohl pořádně rozmáchnout, a jeho meč se zableskl ve vzduchu. Další chrlič padl.

Vůdce banditů bránil dveře, sekal kolem sebe a nestvůry se rozpadaly na kusy. Nakonec se zabručněním dveře kopnutím přibouchl poslednímu útočníkovi před nosem. Veidt s Oswaldem k nim navršili těžké židle a pořádně je zapřeli. Účinně se tak zabarikádovali v jídelně mrtvých.

Genevieve si sevřela bolavou ruku a snažila se dostat kosti na správná místa. Podařilo se jí vrátit prsty do kloubů. Rána jí stále lehce krvácela. Doufala, že uvnitř nezůstaly žádné stopy stříbra. To by mohlo způsobit gangrénu a musela by si nechat ruku nebo celou končetinu amputovat. Mohlo by to trvat sto let, než by jí narostla nová. Chandagnakovi trvalo celou generaci, než mu znovu narostlo ucho, které mu odřízl příliš horlivý kněz Starého náboženství.

Podívala se na sebe. Kalhoty, boty a vestu měla špinavé a páchly, jak se plížila blátem tou morovou dírou; ostatní nebyli v lepším stavu. Jen Oswald nesl svou špinu a hadry, jako by to bylo navoněné hedvábí. Zato Veidt vypadal stejně jako vždycky - v čistotě udržoval jen své zbraně.

"Co se tady stalo?" zeptal se Rudi.

"Otrávená hostina," odpověděl Oswald. "Je to jeden z nejodpornějších příběhů o Drachenfelsovi. Objevil se na kolenou a sám u císařského dvora skoro před šesti sty lety a nabídl, že se bude kát za své hříchy. Všem živým obětem zaplatil bohaté odškodné a pokořil se na hrobech mnoha jiných. Zřekl se zla a sliboval věnost bohům, které dříve proklínal. Odpřísáhl věnost Císařství. Všichni byli přesvědčeni, že se polepšil. Za tisíc let se může začít kát a přát si očistit své srdce kdokoliv. Kdokoliv z lidí, ovšem. Drachenfels pozval císaře Carola a celý dvůr sem, aby tu oslavili jeho nový život. Prohlásil, že tento hrad bude vždy otevřen jako přístřeší pro lidi v nouzi. Někteří rádci Carolovi tu hostinu vymlouvali, ale císař byl laskavý člověk a byl příliš mladý, než aby si pamatoval Drachenfelsovy hrůzné činy. Přišli sem všichni, císař, císařovna Irina, jejich děti a všechna dvorská šlechta. Můj vlastní předek, Schlichter von Königswald, tu seděl mezi nimi..."

Dívali se na opuštěné mrtvoly, viděli šperky pod pavučinami. Jedna usmívající se mrtvola matrony měla rubíny v očích a na holých žebrech stříbrnou síť s perlami, safíry a diamanty. Genevieve zvedla z rozbité lebky zašlou zlatou čelenku.

"Stará koruna," pronesl Rudi s hladovým třípytem v očích. "Je nesmírně cenná."

"My ji vrátíme, příteli zbojníku," řekl Oswald. "Bude tu pro tebe dost kořisti, ale tuhle korunu vrátíme."

Oswald slíbil Rudimu Wegenerovi prominutí trestu, pokud se vrátí do Altdorfu, ale věděl, stejně jako to věděla Genevieve, že bandita to nepřijme. Jakmile tento dobrý skutek, tahle úctyhodná pomsta, skončí, vrátí se do lesů k životu vyhnanec.

Genevieve pohlédla na mrtvoly a spatřila záblesky dávných dnů. Místnost byla čistá, nová a jasně osvětlená. Slyšela smích a hudbu. Viděla, jak je podáváno jídlo. Elegantní pánové byli okouzlení, krásné dámy třepaly vějíři. V čele

stolu obsluhoval vznešeného muže s korunou prostě oděný muž s jednoduchou cínovou maskou. Zamrkala. Vrátila se temná přítomnost.

"Takže je otrávil?" zeptal se Menesh Oswalda.

"Ano. Jenže nezemřeli. Byli ochromeni, proměněni v živé sochy. O několik let později se jeden z Drachenfelsových přísluhovačů pod šibenici přiznal. Vyprávěl celý příběh o odpornostech, které se děly před bezmocnými očima císaře Carola a jeho dvora. Víte, ti důvěřiví a hloupí šlechtici sem přivedli i svoje děti. Heinroth by tu hrůzu pochopil. Když zábava skončila, nechal Drachenfels své hosty ztuhlé dál. Měli před sebou hostinu, zatímco umírali hladem."

Oswald udeřil do stolu rukojetí meče. Těžký stůl se zatřásl. Křehké nádobí se rozpadalo, převrhl se svícen a krysa vyběhla ze svého hnízda v čímsi hrudním koši. Kostra dosud zahalená v šatech nejvyšší Vereniny kněžky se rozpadla v prach. Princ stékala po tváři slzy. Genevieve nikdy neviděla, že by tak dal najevo své emoce.

"Blázní!"

Genevieve mu položila ruku na rameno, což ho okamžitě uklidnilo.

"Po dnešní noci Drachenfels už žádné další blázně neuloví."

Prošel místností a otevřel dokořán dvojité dveře.

"Pojďte, ten přísluhovač nakreslil i mapu. Vykoupil si tím rychlou smrt. Drachenfelsovy komnaty leží za těmito chodbami. Už jsme blízko."

IV

Ta pevnost je člověk, pomyslela si Genevieve. Věže a hradby, chodby a místnosti, celý skalní útes, z něhož byly vytesány vnitřnosti Drachenfelsu, byly to tepny a orgány Velkého čaroděje, jeho krev a kosti. Oswaldova skupinka by mohla pronikat Drachenfelsovým tělem jako nůž, zaútočit na jeho srdce. Nebo by mohla být kousky jídla, které mu kloužou dolů jícnem. Nebylo to právě uklidňující pomýšlení.

I Erzbet měla pochybnosti, když následovali Oswalda hlouběji do nitra hradu. Mluvila sama se sebou, recitovala jména svých mrtvých. Chodby tu byly širší a ověšené tapiseriemi. Jedna zobrazovala Velkého čaroděje při hře. Bylo na ni použito hodně červeného vlákna. Dokonce i Veidt zbledl, když viděl, co je zde zobrazeno.

Oswald se podíval na středovou část tapiserie a tasil meč. Zaprášená tapiserie dopadla na zem, kde ležela jako svlečená kůže bahenního červa. Menesh k ní přiložil pochodeň. Okamžitě ji zachvátil oheň. Další tapiserie, skupinový portrét jistých strašlivých bohů, vzplála také.

"Velmi chytré, ty prťavý tupče," odplivl si Veidt. "Teď podpálíš nás, ne? To bude změna proti tradičnímu trpasličímu noži potichu do zad."

Trpaslík tasil nůž a pozvedl jej. Veidt vytáhl šipkovou pistoli. Všude kolem praskal oheň.

"Tak zrádce, co? Jako ten mrtvý proklatec Ueli?"

"Ty budeš mrtvý proklatec, mrchožroute!"

Menesh bodl vzhůru, ale Veidt mu stačil uhnout. V tmavých očích lovce odměn se odrážely plameny. Pozorně zamířil.

"Dost!" vykřikl Oswald. "Nedošli jsme tak daleko, abychom se teď pohádali."

"Veidt až moc hlasně vykřikuje ‚zrádce‘," řekl Rudi trpce. "Nevěřím nikomu, kdo se dá tak snadno koupit."

Lupič zvedl meč a Veidt se znovu otočil.

"Kázání od bandity, to je dost."

"Raději bandita než obchodník s mrtvolami!"

"Tvoje mrtvola stěží stojí za sedmdesát pět zlatých korun, které za ni Císařství nabídlo."

Hlaveně pistole se opět pozvedla. Meč se chvěl ve vzduchu.

"Zabij ho a bude to," řekl Menesh.

To se podobalo Veidtovi i horkokrevnému Rudimu. Ale Menesh byl až dosud zticha a Veidtovy posměšky vždycky odrážel s humorem. Něco na ně působilo. Něco nepřirozeného. Genevieve zavravorala vpřed, jak jí na zádech přistálo něco těžkého a srazilo jí obličejem k zemi.

"Ha! Mrtvá děvko!"

Erzbet jí hodila smyčku kolem krku a zatáhla. Dostala ji díky překvapení. Genevieve se snažila vzepřít rukama o dláždění, aby získala páku a mohla se zvednout. Drát se utáhl. Vražedkyně znala svou práci; uříznutí hlavy by Genevieve spolehlivě zabilo. Nesmrtelnost je tak křehká - uříznutí hlavy, hloh, stříbro, příliš mnoho slunce...

Genevieve konečně dostala ruku pod sebe, přitiskla dlaň na dlažbu a zvedla se. Erzbet se na ní snažila sedět jako na nezkroceném poníkovi a koleno ji kopala do žeber. Genevieve napjala krční svaly a zadržela dech.

Slyšela, jak drát praskl a cítila, že Erzbet spadla. Vstala a udeřila. Druhá žena se svalila na zem. Odkutálela se po podlaze, ale když se zase zvedla, v ruce měla nůž. Leskl se stříbrně jako ten Ueliho?

"Mrtví mohou zemřít, ty pijavice!"

Genevieve pocítila silné nutkání zabíjet. Zabij tu odpornou živou couru! Zabij všechn ten lidský teplokrevný hmyz! Zabij, zabij, ZABIJ!

"Bojujte s tím," vykřikl Oswald. "Útočí na nás, je to magie!"

Genevieve se obrátila k princovi. Syn šlechtické dívky! Parchant otupělý bohatstvím, prznitel vlastních sester! Utápí se v parfému, aby zakryl smrad vlastního svinstva!

Oswald ji držel za ramena a třásl s ní.

Krev! Královská krev! Hustá, kořeněná, na jazyku horká, mladistvě nadšená krev!

Na hrdle mu pulzovala tepna. Vzala ho silnými rukama za zápěstí, aby cítila tep. Slyšela, jak mu srdce rovnoměrně buší,

dívala se na něho jako student anatomie na rozpitvanou mrtvolu. Tepny a žíly vedly skrz svaly a přes kosti. Krev na ni volala.

Jak je to dlouho, co se naposledy nasytila? Pořádně?

Oswald se jí vytrhl a dal jí facku.

Ocitla se v temnotě, v níž viděla jen jeho jasné oči. Políbil ji na tvář a ustoupil. Žízeň mohla počkat.

Oswald chodil od jednoho k druhému a uklidňoval je. Erzbet byla poslední. Vmáčkla se do rohu chodby a odmítla odtamtud vylézt. Mávala kolem sebe nožem. Oswald ji chytil za ruku a nůž jí vzal. Ta žena je šílená, uvědomila si Genevieve, a to už celé hodiny.

Erzbet se vynořila z úkrytu, až když k ní Oswald promluvil tichým, uklidňujícím hlasem. Tiskla se k princovi jako vyděšené dítě k matce při loutkovém představení o králi démonů. Oswald odtáhl tanečnici-vražedkyni ze svého ramene a postrčil ji k Rudimu. Klidný, najednou vážný bandita ji vzal za paži - jsou milenci? uvažovala Genevieve - a Erzbet se k němu přitulila. Genevieve vycítila, že Veidt chce poznamenat něco o novém břemeni, ale zůstal zticha. Tím lépe pro něj.

Ohně pohasínaly. Šli dál.

Erzbet jim teď nebyla k ničemu. A Veidt - ošlehaný a neohrožený Veidt - se hroutil. V bitvě s chrlíci utrpěl zranění. Byl to pouhý škrábanec na tváři, novější jizva mezi mnoha podobnými, ale pořád krvácel a začínal dostávat sinalou barvu. Pohyboval se teď pomalu a opožďoval se za ostatními. Jeho břitký humor byl ten tam a až příliš často narážel do zdi.

Genevieve uslyšela zachřestění a ohlédlá se. Veidt upustil trojannou kuši, šipkovou pistoli i opasek s mečem. Vlekl se dál, táhl je za sebou jako vězeň kouli na řetězu.

To bylo nemyslitelné. Veidt by nikdy netáhl své milované zbraně prachem.

Menesh, kterého lovec odměn nesčetněkrát urazil, šel k němu a nabídl mu rameno, aby se mohl opřít. Veidt natáhl ruku, ale zapotácel se, minul Meneshe a nešikovně dopadl na zem. Plazil se, až se nakonec zastavil a lapal po dechu Oswaldovi u nohou. Menesh ho zvedl a opřel o zeď. Veidt měl popelavý obličej a z koutků mu tekly sliny. Začal dostávat křeče. Trpaslík ho položil.

"Nemůže jít dál, Výsosti."

Oswald zvedl Veidtovu šipkovou pistoli. Byl to pěkný kousek, střelná zbraň na péro, jež dokáže zarazit šestipalcový hřebík do dubových dveří. Princ ji prohlédl, jestli není špinavá; odfoukl pavučinu z hlavně. Vtiskl zbraň Veidtovi do ruky a ten ji sevřel. Tělem lovce odměn proběhla další křeč.

"Necháme ho tady," řekl Oswald. "Touhle chodbou se budeme vracet."

Veidt přikývl a slabě zvedl ruku na pozdrav. Nedrží pistoli správně, uvědomila si Genevieve. Nemá prst na spoušti.

Pokud se mu nedostane pomoci, bude do úsvitu mrtvý. Ale do úsvitu mohli být mrtví všichni.

Menesh vytáhl z kapsy kámen a podal ho Veidtovi. Lovec odměn se jej snažil zvednout z klína, ale nedokázal ho uchopit. Na oblém kameni byla vyrytá hrubá značka.

"To je znak Grungniho, trpasličího boha dolů. Hodně štěstí."

Veidt přikývl. Rudi ho poplácal po hlavě, když šel kolem. Erzbet se mu otřela sukní o nohy. Oswald mu zasalutoval.

Genevieve mu pohlédla do očí, v nichž se zračila jeho budoucnost.

"Řekněte mi, paní... Dieudonné," vyrážel ze sebe Veidt s úsilím každou slabiku. "Jaké... to... je... být... mrtvý?"

Otočila se a šla za ostatními.

Rudiho dostala jednoduchá mechanická past, kterou Genevieve považovala za nehodnou Velkého čaroděje. Prosté zařízení založené na sklopném kameni zasazeném do podlahy, závaží a protiváze, naolejovaných čepech a třech okovaných kusech dřeva silných a dlouhých jako dospělý muž, které vyjely ze zdi. Dva - jeden ve výši hrudníku, druhý ve výši kolen - vyjely před Rudim, třetí - mezi nimi - za Rudim. Chytily ho jako tříprstá pěst a bandita byl propletený mezi nimi. Slyšeli, jak mu praskají kosti.

Visel tu v dřevěném sevření, crčela z něj krev a vykřikoval kletby. Pak dřevěné tyče zajely dovnitř stejně náhle, jako se objevily, takže se sesul na zem v roztřesenou hromádku.

Oswald zarazil meč do zdi, aby tyče zablokoval, a šel pro něho. Bylo to horší, než si Genevieve myslela. Dosud žil.

Kdykoli se pohnul, zařezávaly se mu polámané kosti do těla jako stovky nožů.

"Jeden za druhým," řekl. "Dábel je chytrý, můj princ. Musíte opustit Rudiho, jako jste opustili Veidta. Vraťte se, když budete moci."

Princ měl na ruku krev. Erzbet klečela u bandity, prohmatávala jeho rány a snažila se najít zlomená místa,

"Zůstaň s ním," řekl jí Oswald. "Buď ve střehu."

A tak do srdce Drachenfelsu vešli jen tři.

V

Tohle byl trůnní sál krále temnot. Zbytek pevnosti byl špatně osvětlený a polorozpadlý, ale toto místo bylo bez poskvrnky a osvětlené skvostnými lustry. Nábytek byl okázale přepychový. Na každé hraně zářilo zlato. A stříbro. Genevieve se otřásla při pomýšlení, že má být blízko takového množství stříbra. Na zdi byly pěkné malby. Rudi by plakal, kdyby viděl tolik kořisti pohromadě. Odbíjely hodiny, ukazovaly nepřírozený čas, když jejich jediná ručička obíhala po neznámém ciferníku. V kleci si čistila peří harpyje, odobávala si zbytky posledního jídla z opeřených hrudi. Genevieve se zachvělo srdce, což se jí nestalo od doby, kdy byla doopravdy naživu.

Oswald s Genevieve při obcházení místnosti opatrně našlapovali po tlustých koberecích.

"Je tady," řekla princovi.

"Ano, také to cítím."

Menesh se držel u zdi a bodal do tapiserií.

Jednu stěnu tvořilo okno od podlahy po strop. Bylo v něm zasazeno barevné sklo. Odsud viděl Velký čaroděj ze své hory až na Reikswald. Mohl vidět až k Altdorfu a sledovat třpytivou nitku řeky Reik mezi lesy. V barevném skle byl zasazen obrovský obraz Krvavého boha Khorna sedícího na hromadě lidských kostí. Genevieve si se zamrazením uvědomila, že Drachenfels Khorna neuctívá, spíše na něho hledí jako na amatéra v záležitostech zla. Chaos byl tak nedisciplinovaný... To Drachenfels nikdy nic nedělal zbytečně. Byli tu i jiní bohové, jiné svatyně. Khaine, Pán vražd, byl uctěn skromou kostnicí. Nurgle, Pán moru a rozkladu, byl oslavován odpornou hromadou rozsekaných pozůstatků.

Hleděla odsud i hlava Sieura Jehana s vyloupnutýma očima.

Oswald sebou trhl, když uviděl svého učitele takto zneužitého, a trůnním sálem se rozlehl smích.

Před šesti sty lety Genevieve ten smích už jednou slyšela. Mezi zástupy v Parravonu, když byl vrah První rodiny vynesena démony do vzduchu a jeho vnitřnosti dopadly na měšťany. Smích zesílený kovovou maskou, zpoza níž vycházel. V tom smíchu Genevieve slyšela křik zatracených a umírajících, šplouchání řek krve, praskání milionů páteří, pád tuctů měst, žalostné prosby vražděných dětí, bečení zabíjených zvířat.

Obrovský tvor se zvedl z křesla. Byl tu celou dobu, ale jeho magie jej zakrývala tak, že ho nikdo neviděl.

"Jsem Drachenfels," pronesl klidně, se smrtícím smíchem dosud v hlase. "Buďte vítáni v mém domě. Vejděte ve zdraví, jděte svobodně a zanechte tu trochu štěstí, jež s sebou přinášíte."

Menesh se na Velkého čaroděje vrhl s napřaženým trpasličím hornickým krumpáčem. Drachenfels se natáhl se strašlivou leností, jako člověk pohybující se roztaveným bronzem, a srazil ho stranou. Menesh narazil do tapiserie a sesul se v kňučící hromadu. Crčela z něho krev. Harpyje ji ucítla a vzrušeně tloukla křídly o pruty klece.

Drachenfels držel v ruce trpaslíkovu paži. Odtrhla se snadno jako křídlo vařeného kuřete. Sklonil hlavu, aby si ten strašlivý suvenýr prohlédl, pak se zachechtal a odhodil ji. Paže se svíjela na zemi, jako by byla živá, stříkala kolem sebe krev, až konečně znehybněla.

Genevieve pohlédla na Oswalda a spatřila v princově tváři pochyby. Měl tasený meč, ale ten vypadal ve srovnání s mocí Velkého čaroděje nicotně.

Drachenfels otevřel ve vzduchu okno a trůnní sál naplnil zápach hořícího masa. Genevieve vyhlédla z okna a uviděla muže svíjejícího se v nekonečných mukách. Démoni mu rvali maso, červi žrali jeho obličej, krysy ohryzávaly končetiny. Zavolal její jméno a natáhl se k ní, sáhl skrz okno. Na koberec kapala krev jako déšť.

Byl to její otec! Šest století mrtvý otec!

"Mám je všechny, viš," řekl Drachenfels. "Všechny mé staré duše, všechny si tady držím. Aspoň se ve svém prostém přibytku necítím osamělý."

Zavřel okno za zatracencem, jehož Genevieve kdysi milovala. Pozvedla proti němu svůj meč.

Drachenfels se díval z jednoho na druhého a už zase se smál. Shromažďovali se kolem něho duchové, zlí duchové, služební duchové. Věřili kolem něj jako tornádo.

"Takže jste přišli zabít nestvůru? Princ ničeho, následník rodiny příliš zbabělé, než aby uchvátila Císařství pro sebe? A ubohá mrtvola, která nemá dost rozumu, aby ležela v hrobě a hnila? V čím jménu se opovažujete udělat něco takového?"

Oswald se snažil být silný. "Ve jménu Sigmara Kladivonoše!"

Jeho slova zněla slabě, s mírnou ozvěnou, ale Drachenfels se zarazil. Něco se dělo za jeho maskou, vznášel se v něm hněv. Duchové se rojili jako komáři.

Napřáhl ruku směrem k Genevieve. Obklopil ji přívalem démonů, mrštil ji zády ke zdi, dusil ji, pověsil se na ni, otíral se jí o obličej.

Oswald vyrazil vpřed a jeho meč třeskl o čarodějovu obrněnou paži. Drachenfels se otočil, aby na něho pohlédl.

Genevieve cítila, jak ji nehmotní tvorové táhnou dolů a narážejí do ní. Nemohla dýchat. Stěží dokázala hýbat končetinami. Mrazilo ji, zuby jí zimou cvakaly. A byla unavená, tak unavená, jak by neměla být až do úsvitu. Cítila, jak ji zalévá bodavé sluneční světlo, ovíjejí ji stříbrné obruče, dusila se v moři česneku. Někde se brousil hlohový kůl do jejího srdce. Její mysl se zamlžovala, v hrdle cítila prach a smysly jí otupěly.

V bezvědomí přišla o bitvu, o níž budou všechny balady. Bitvu, jež bude inspirací pro básníky, minstrely, sochaře, malíře. Bitvu, která proslaví prince Oswalda von Konigswald jako hrdinu po celém Starém světě. Bitvu, díky níž budou někteří vidět v princovi znovuzrozeného ducha samotného Sigmara.

Bitvu, která skončuje s Constantem Drachenfelsem.

JEDNÁNÍ PRVNÍ

I

Nebylo to v tom, že by jídlo v Mundsenské pevnosti bylo tak špatné; spíš ho bylo příliš málo. Detlef Sierck byl zvyklý na mnohem vydatnější denní přiděly, než je ubohý kousek sýra a skýva hrubého chleba bez másla, podávaná s polovinou džbánu olejnaté vody. Jeho současné ubytování vsutku postrádalo pohodlí a služby, k nimž ho opravňovalo jeho postavení. A ti, s nimiž byl donucen sdílet tuto situaci, nedosahovali úrovně uhlazenosti a intelektu, jakou obvykle očekával od svých společníků.

"Opravdu, kdybych vlastnil Mundsenskou pevnost a pustiny Chaosu," řekl Peteru Kosinskému, Šílenému žoldnéři, "žil bych v pustinách a pevnost pronajal."

Zachmuřený chlápek zabručel, říhl a kopl ho do hlavy. To nebylo zacházení odpovídající takovému géniovi, jakým byl on.

Místnost, v níž zjistil, že je zavřený, byla stěží dvakrát větší než průměrný záchod a páchla třikrát hůř. Byl tu s pěti dalšími a žádného z nich by si dobrovolně jako společnost nevybral. Všichni měli příkrývku, kromě nejmenšího Kerretha, který za použití jistého násilí tu svou velkomyslně přenechal největšímu Kosinskému. A každý měl kousek látky s číslem napsaným křídou.

Ten hadr byl důležitý. Detlef slyšel příběhy o dvou kamarádech, kteří si z legrace kusy látky vyměnili. To mělo za následek, že úředník, jenž nešťastnou náhodou nahlas zakašlal během řeči nejvyššího Ulrikova kněze, byl poslán katu a vrah malých dětí byl odsouzen hodit tři šilinky do pokladničky pro chudé v klášteře v Middenheimu.

"Pokud si to můžete dovolit," oznámil jen tak obecně, "nikdy nechodte do vězení pro dlužníky v Altdorfu."

Někdo se zasmál a dostal ránu od duše příliš ponořeného do strádání, než aby dokázala pochopit vtip.

Když se Detlef probudil prvního rána v Mundsenské pevnosti, zjistil, že mu sebrali boty a vyšívaný kabátec.

"Který všivák je za to zodpovědný?" zeptal se, ale zjistil, že viníkem není spoluvězeň, ale dozorce Szaradat. Guglielmo, zbankrotovaný dovozce tileánského vína, Detlefovi ten systém ochotně vysvětlil. Pokud měl člověk zůstat naživu a mělo se s ním zacházet dobře dostatečně dlouho, měl by se pokusit stát se z obyčejného spolehlivým vězněm.

Szaradat byl spolehlivý. A spolehliví měli oprávnění si odpracovat dluh, který je původně přivedl do Mundsenské pevnosti tím, že zastaví, prodají nebo vymění věci od níže postavených vězňů.

Příští noc mu zmizela košile a kalhoty a na jejich místě zůstaly smradlavé hadry. Detlef si všiml, že jediné, co mu zbylo vlastního, byl svařený železný obojek na krku pro pohodlí dozorců. Ale další noci se vzbudil a zjistil, že jej drží na zemi uniformovaní úředníci, zatímco mu Szaradat uřezává vlasy.

"Prodá je Bendragovi, výrobci paruk na Luitpoldstrasse," vysvětlil mu Guglielmo, který se také honosil nepříliš odborným čerstvým sestřihem. Detlef věděl, že jistí mágové nebo studenti touží po určitých méně postradatelných částech lidské anatomie. Doufal, že Szaradat žádného z nich nezná.

Kosinski, se svou konstitucí zápasníka a povahou divokého medvěda, byl z cely jediný, koho neostříhali. Je na dobré cestě stát se spolehlivým vězněm, domyslel si Detlef. Měl na to chování. Z ostatních, stavějících na odiv tentýž oškubaný účes, tu byl Manolo, snědý námočník s nešťastnou vášní pro hazardní hry, Justus, oddaný stoupenec Ranalda, na něhož přišly zlé časy, a příštipkář Kerreth, kterého zruinovaly tři nebo čtyři manželky. Kerreth dal Kosinskému příkrývku a ještě leccos jiného. Detlef hádal, že svalnatý obr nechával příštipkáři sousto chleba a vodu jen proto, že kdyby Kerreth zemřel, přestal by Kosinski dostávat porce jídla navíc.

V cele nebylo moc co na práci. Justus měl balíček Ranaldem pozeňnaných karet, ale Detlef měl dost rozumu, aby s ním nehrál 'Najdi císařovnu'. Manolo byl očividně Justovým pozeňnáním a už vsadil do hry s knězem-podvodníkem celý roční příděl jídla. Kerreth měl třípalcový odštěpek tvrdého dřeva, který propašoval dovnitř a zbytečně pracoval na maltě ve zdi. Stěží odškrábal půl šálku prachu a kamenné bloky byly pořádně pevné. Detlef slyšel, že zdi jsou patnáct stop silné.

Bylo otázkou času, kdy někdo vymění Kerretha a jeho štěpinu za porci navíc. Detlef někdy uvažoval, kdo by mohl zradit námočníka. Kosinski, který nebral ohledy na nikoho, byl nasnadě, ale pokud dosud neviděl tuto možnost, jak si podmazat cestu mezi spolehlivě, neuvidí ji nikdy. Detlef byl dostatečně upřímný, aby si připustil, že on sám si během měsíčního zkušebního období vezme Szaradata stranou a řekne mu o Kerrethově štěpině. A je dost slušný, aby mohl doufat, že tu zradu bude odkládat co nejdéle. Ale to mohl pochopit jedině umělec.

Vždycky se vynořila jedna otázka. Bylo to jediné téma konverzace mezi vězni - kromě užvaněného Guglielma - ke kterému se připojoval. Existovalo mnoho způsobů, jak k ní přistoupit: Co jsi venku provedl? Dostaneš se někdy odsud ven? Jak hluboká je tvoje díra? Jak široká je tvoje řeka? Jak vysoká tvoje zeď? Jak dlouhý bude tvůj život? A to všechno mířilo k jednoduchému: Kolik dlužíš?

Po třech týdnech věděl Detlef na penny přesně, kolik jeho spoluvězni dluží. Věděl o šestnácti zlatých korunách, které Manolo vsadil v zadní místnosti U Gryfa a hvězdy v posvátný den Mananna, boha moří, na karty, které nebylo možné přebít. A o třech šilincích a čtyřpenci, které narostly na osmáct zlatých korun, jež si Kerreth půjčil od profesionálního půjčovatele peněz, aby mohl koupit nějakou cetku pro svou poslední snoubenku. A o devadesáti osmi korunách, jež Kosinski utratil dřív, než zjistil, že byl najat na expedici do Severních pustin, kterou i ti nejšílenější žoldáci pokládali za sebevražednou. Věděl i o dvě stě padesáti osmi korunách, dvanácti šilincích a šesti pencích, které si Guglielmo vypůjčil od jistého tileánského obchodníka na nákup lodního nákladu dobrého vína, jenže ten šel ke dnu v Moři spárů.

Věděl o pěti stech čtyřiceti korunách, jež Justus podvodně vymámil z ženy obchodníka s kořením za kúru ze smetany, údajně navracející mláďa k krásu. Měl štěstí, že ho zatkl dříve, než se ze zámorí vrátili synové té ženy a nabrousili si meče. Detlef věděl o všech jejich dlužích. A oni věděli o těch jeho.

"Jedno sto devatenáct tisíc dvě stě padesát pět zlatých korun, sedmnáct šilinků a devět pencí."

To byl Manolo. Ale mohl to být kdokoli z nich. Občas to říkali všichni, někdy s úctou jako modlitbu, jindy se vztekem jako kletbu a někdy s bázní jako vyznání lásky.

"Jedno sto devatenáct tisíc dvě stě padesát pět zlatých korun, sedmnáct šilinků a devět pencí."

Detlef toho refrénu začínal mít dost. Kéž by se ta suma mohla změnit, jedním nebo druhým způsobem. Raději druhým. Kdyby měl venku přátele, mecenáše nebo sponzory, mohl doufat, že by poskytli štědrý podnět. Ale musel by to být nesmírně štědrý podnět.

"Jedno sto devatenáct tisíc dvě stě padesát pět zlatých korun, sedmnáct šilinků a devět pencí."

"Dost. Poslouchat to mě unavuje." "Já vím," zabručel s respektem Kosinski, "ale jedno sto devatenáct tisíc dvě stě

padesát pět zlatých korun, sedmnáct šilinků a devět penčí. No, to je výkon. Snažil jsem se o tom přemýšlet, v duchu to uvidět, ale nedokážu..."

"Představ si město postavené ze zlatých mincí, Kosinski," řekl Justus. "Komínky mincí navršené jako chrámy, hromádky jako paláce."

"Jedno sto devatenáct tisíc dvě stě padesát pět zlatých korun, sedmnáct šilinků a devět penčí." Bylo to tu zase. "No, vsadím se, že sám císař Karl Franz si nemohl sáhnout na jedno sto devatenáct tisíc dvě stě padesát pět zlatých korun, sedmnáct šilinků a devět penčí."

"Spiš si myslím, že ano. Valná část z toho byla předtím jeho."

Guglielmo potřásl úžasem hlavou. "Ale jak jsi to udělal, Detlefe? Jak jsi mohl vědomě utratit takovou sumu? Mně za celý život prošlo rukama stěží pět set korun. A to jsem obchodník. Jak jsi mohl proboha utratit jedno sto devatenáct-tisíc dvě stě padesát pět zlatých korun, sedmnáct šilinků a devět penčí? Bylo to snadné. Ceny narostly a přidaly se výdaje, které jsem neměl v původním rozpočtu. Moji účetní byli zločinně nedbalí."

"Tak proč tu nejsou v cele s námi?"

"Ehm," odkašlal si Detlef rozpačitě, "většina jich byla... no, jaksi... zabita. Obávám se, že někteří zainteresovaní na to nedokázali pohlédnout z dlouhodobějšího hlediska. Pedanti a hrabivci mají zhoubný vliv na uměleckého ducha."

Vzadu v cele ukápla kapka vody. Kerreth se ji snažil zachytit do stočených kornoutů ze stránek knihy, kterou se Szaradat neobtěžoval ukrást, ale Kosinski pořád jedl nasáklý papír. Včera se dovnitř dostala myš a Kosinski ji snědl také. Řekl, že chutnala hůř než při výpravě do Severních pustin.

"Ale přesto," dumal Guglielmo, "utratit všechny ty peníze jen za hru..."

"Nikoli jen za hru, drahý Guglielmo! Za tu hru. Za hru, která by navždy žila v srdcích a myslích smrtelníků, kteří by měli to štěstí ji vidět, jestliže by někdy byla předvedena. Hru, která by zpečetila mou pověst coby génia dnešní doby. Hru, která by, i když to příliš nezdůrazňuji, vydělala desetkrát víc, než kolik by stálo její uvedení na scénu."

Jmenovala se Pravdivá historie Sigmara Kladivonoše, zakladatele Císařství, spasitele Reiku, protivníka Temnoty. Detlef Sierck ji napsal z pověření middenlandského kurfiřta. Epos se měl uvádět v přítomnosti samotného císaře Karla Franze. Detlef měl v plánu zabrat pro produkci veškeré zdroje tří vesnic ve Středních horách. Všechno obyvatelstvo by bylo odvedeno, aby sloužilo jako komparz, během hry měl být postaven a spálen hrad ze dřeva a měli být angažováni čarodějové pro předvádění nejmodernějších iluzí během magických sekvencí.

Přírodní amfiteátr, kde měla být hra uvedena, se nacházel dvanáct dní jízdy od Middenheimu. Císař a kurfiřti sem měli být odvezeni v úžasném průvodu. Měla proběhnout dvoudenní hostina jako prolog pro drama. Děj eposu se měl odehrávat celý týden, s přestávkami pro jídlo a spánek.

Detlef, nejlepší herec své doby, stejně jako vynikající dramatik, se obsadil do role Sigmara Kladivonoše, jedné z mála postav v literatuře, která je tak velká, aby pojala jeho ducha. Lili Nissenová, známá kráska a - údajně - kdysi milenka šesti ze čtrnácti kurfiřtů, přijala roli Shallye, bohyně léčitelsví a milosrdenství. Pro bitevní scény byli najati žoldáci, aby bojovali téměř na smrt. Zkušení čarodějové vyšetřili obrovského homunkula, jenž měl zastoupit Constanta Drachenfelse. Byla najata armáda trpaslíků pro zobrazení Sigmarových trpasličích spojenců, druhou měli namaskovat jako hordu skřetů, které má hrdina vyhnat z Císařství - Detlef by trval na skutečných skřetech, ale herci odmítali s nimi pracovat. Byla uskladněna úroda ze tří sklizní, aby bylo možné živit soubor i publikum. Pro větší úlohy ve velkém dramatu bylo zajištěno téměř tisíc profesionálních herců, zpěváků, tanečnic, cvičitelů zvířat, kejklřů, hudebníků, klaunů, zápasníků, prostitutek, zaklínačů a filozofů.

A to všechno zničilo něco tak malicherného a nezajímavého jako vypuknutí moru mezi komparzem pro bitevní scény. Lili Nissenová se odmítla hnout z Marienburgu, když k ní dorazily zprávy o epidemii, a její odmítnutí bylo prvním mezi mnoha vrácenými pozvánkami. Nakonec se stáhl sám kurfiřt a Detlef zjistil, že je nucen se vypořádat samojediný se skutečnou armádou vzteklych věřitelů, jejichž dopisy ke kurfiřtské pokladnici byly najednou odmítány. Za těchto okolností považoval za nezbytné se převléct za mnicha a utéci do Altdorfu, kde jej naneštěstí už očekávali kurfiřtovi vyslanci. Ti, kdo dali tisíc zlatých korun za požadovanou rezervaci vstupenky, žádali vrácení peněz. Navíc ty tři vesnice se prý složily a poslaly žádost cechu vrahů.

"Bylo by to úžasné, Guglielmo. Plakal bys, kdybys to mohl vidět. Scéna, kde jsem měl přemoci síly zla jen kladivem a mé vznešené srdce by navěky žilo v kronikách velkých umění. Představ si to: já jako Sigmar, všichni moji spojenci jsou mrtví nebo utekli, trpaslíci ještě nejsou oddáni mé věci a já kráčím - můj obrovský stín se promítá přede mnou pomocí úžasných světelných efektů - uprostřed pole mrtvol. Skřeti vylézají z děr. Celé dvě hodiny stojím nehybně, zatímco se skřeti shromažďují, jeden prapodivně ohyzdnější než druhý. Tuto část hry neměly vidět ženy a děti, ty měli někde bavit akrobaté. U mého obvyklého skladatele Felixe Hubermanna jsem objednal chorál neobyčejné síly. Osobně jsem navrhl monstrózní masky pro každého skřetiho statistu. Až by byla vojska nakonec shromážděna přede mnou, vyrobil bych kladivo - své zářící, posvátné, zpívající železné válečné kladivo - z něhož by vyletovaly takové blesky, jaké jsi ještě nikdy neviděl. Na týdný bys ohluchl díky Hubermannovu Tématu pro kladivo a cítil bys, jak se ti vrací mládí, když bych zobrazoval heroismus a odvahu v bitvě proti skřetům a Velkému čaroději. Byl by to triumfální vrcholný okamžik mé naprosto skvělé kariéry.

Tragédie bretonské kurtizány by byla zapomenuta, Lásky Ottokara a Myrmidie by byly naprosto zastíněny a kritici, kteří se ošklibali při mém experimentálním představení Kleghelových Velkých dnů Císařství by si podřízli hrdla hanbou."

"Kdyby slova byla penny, už bys byl dávno volný," prohlásil Justus.

"Penny! Tady můžu doufat, že si vydělám jediné penny. Všimli jste si mého včerejšího návštěvníka? Toho chlápka se zlým okem, co sebou tak strašně škubal?"

Guglielmo přikývl.

"To byl Grünliebe Úlisný. Možná si ho budete pamatovat. Za Luitpolda býval dvorním kejklířem. Jeho specialitou bylo odporné číslo s cvičenými jehňaty. Když začal být příliš starý, tlustý a slizký, než aby někoho bavil, rozšířil své podnikání. Nyní vlastní řadu takzvaných bavičů, kteří dělají v hospodách kejkle, klauniádu a metají kozelce. Za toto privilegium mu odevzdávají tři čtvrtiny svého výdělku. Pokud žonglér upustí míče, minstrel zpívá jako nemocný bazilišek nebo komediant používá narážky, jaké bývaly aktuální v dobách Borise Neschopného, pak si můžete být jistí, že jsou od Grünlieba. Nicméně tenhle odpad v lidské podobě, tenhle skřet v klaunském obleku měl odvahu mi nabídnout, abych pracoval pro něj..."

Skápla kapka a Detlef vzplanul při vzpomínce na to ponižení, vztek v něm dosud vřel...

"Co chtěl, abys pro něj dělal?"

"Chtěl, abych pro něj psal vtipy. Abych vymýšlel satirické verše za penny za řádek. Abych zásoboval tu jeho armádu neschopných hlupáků humorem, jako by někdo mohl naučit hrát skavena na housle nebo vylupovače hrobů přednášet o kitajské kuchyni. Já, jehož básně dojímal prince k pláči a budou si je pamatovat po celý život. Já, jehož neformální poznámky způsobily, že poustevníci se slibem mlčení doslova praskali potlačovaným smíchem..."

"Penny za řádek," dumal Justus. "Víš, kolik by bylo potřeba řádků, aby to zaplatilo jedno sto devatenáct tisíc, dvě stě padesát pět zlatých korun, sedmáct šilinků a devět pencí při penny za řádek?"

"Tak schválně..."

Justus pohlédl na strop a zakoulel očima. "Nechtěj to vědět. Ani velká knihovna na univerzitě nemá tolik řádků."

"Myslíš, že ze mě bude dobrý spolehlivý vězeň?" zeptal se Detlef.

Kosinski se odporně zachechtal.

"Byl to jen takový nápad."

II

Z terasy kláštera viděla Genevieve stovky stop níž temné, pomalé vody řeky Talabec, průzračné jako sklo, Řeka, hlavní tepna Císařství, byla lemována hustými, sladce vonícími borovými lesy. Nebyla tak dlouhá jako Reik, jež se táhne plných sedm set padesát mil od pramene v Černých horách k ústí v Marienburgu, ale přesto vypadala na mapě jako řez nožem; od rychlých bystřin v horách Na konci světa skrz Velký les, pak se rozvodní na soutoku s Urskojem, vtéká do vnitrozemského přístavu Talabheim, až se vlévá plná černého bahna ze Středních hor do Reiku v Altdorfu. Kdyby hodila z terasy kapesníček, nejspíš by proplul celým Císařstvím až do moře. Právě přirazila říční loď - neobvykle vysoko na řece - k molu, které sloužilo klášteru. Další zásoby pro řád Věčné noci a útěchy.

Tady, odloučená od všech, si pěstovala myšlenku vody tekoucí jako krevní řečiště. Přišla do kláštera proto, aby se vzdálila ze světa, ale staletí mezi lidmi jí naučila zajímat se o jejich záležitosti. Právě od toho jí starší Honorio odrazoval, ale ona nedokázala odolat. Když padla konejšivá tma, viděla vysoké stromy ztrácející se ve stínech, vycházející měsíc se mihotal ve vodě.

Co se děje v Altdorfu? V Middenheimu? Vládne dosud Luitpold? Funguje ještě Půlměsíc? Už se Oswald von Königswald stal kurfiřtem Ostlandu? Netýkalo se jí to a starší Honorio odbýval její otázky jako necudnou zálibu v klevetách, ale ona bez nich nemohla být. Ta loď dole přiváží zvířata, šaty, nástroje, koření. Ale žádné knihy, hudbu, zprávy. V klášteře by měli být spokojeni s neměnností života, bez účasti na chaotickém víru událostí, bláznivých výstřelků, trendů. Před čtvrt stoletím to Genevieve potřebovala. Nyní se možná potřebovala vrátit do světa. Klášter založil v Sigmarově době Honorioův otec v temnotě, Belada Melancholický. Celá staletí zůstal ve své izolaci nezměněn. Honorio dosud nosil přezky a cop z doby dávno minulé a i ostatní členové řádu se klonili k módě ze svých časů. Genevieve se opět cítila jako dítě. Cítila pohledy kritizující její šaty, účes, touhy. Někteří ostatní, Skutečně mrtví, ji znepokojovali. Byli to netvoři z příběhů, kteří spali ve dne a vzplanuli při kohoutím zakokrhání, pokud nebyli bezpečně uloženi v rakvi vysypané rodnou hlinou. Mnozí z nich měli znamení Chaosu: oči jako rudé kuličky, vlčí tesáky, třípalcové drápy. Jejich jídelní návyky urážely Genevievein zdvořilý jemnocit a způsobily mnoho nenávisti mezi klášterem a několika nedalekými vesničkami v lesích.

"Co je dítě, více, či méně?" ptal se Honorio. "Všichni, kdo žijí přirozeně, zemřou dříve, než si příště budu potřebovat oholit strniště z brady."

Genevieve v poslední době jedla méně. Jako pro mnohé starší byla pro ni tato potřeba přežitkem. Jistým způsobem to byla úleva, i když postrádala ten nával pocitů, jenž přicházel spolu s krví, okamžiky, kdy se cítila nejvíce naživu. Jediné, čeho mohla litovat, bylo, že nikdy nedala temný polibek. Neměla žádné potomky, žádné mladé upíry, kteří by se na ni dívali jako na matku v temnotě, žádné plody, jimiž by osela svět.

"Měla jsi mít potomka, dokud jsi byla tak mladá, abys to ocenila," řekla elegantní, vznešená lady Melissa d'Acques.

"Ve svých časech jsem zplodila téměř stovku mladých fešáků. Všichni to byli dobří chlapíci, oddaní synové v temnotě. A všichni hezcí jako Ranald."

Chandagnac byl Melissiným potomkem, a tak upíří šlechtična zacházela s Genevieve jako s vnučkou v temnotě.

Způsobem řeči a hašteřivostí připomínala Genevieve její skutečnou babičku, i když lady Melissa bude fyzicky vždy zlatovlasou dvanáctiletou dívkou, jakou byla před jedenácti sty lety. Pak jedné noci zadržel její kočár bandita žíznicí nejen po penězích.

Podle grimoárů řádu by Genevieve ztratila schopnost plodit spolu s vymizením rudé žízně. Ale možná ne; v knihovně řádu a pozorováním svých společníků v řádu zjistila, že existuje mnoho druhů upírů, stejně jako mnoho druhů koček nebo ryb. Někteří si ošklivili relikvie a symboly všech bohů, jiní vstoupili do svatých řádů a žili jako nejzbožnější ze živých. Někteří byli brutální dravci, kteří na jeden lok dokázali vysát rolnické děvče, jiní byli epikurejci, co si jen usrkli a

zacházeli s lidskou potravou spíše jako s milenkami a milenci než jako s dobyt看em. Jiní, ovládající kouzla a magii, se skutečně uměli měnit v netopýry, vlky nebo vířící rudou mlhu; další si stěží dokázali zavázat tkaničky u bot. "Co jsem za druh," občas o sobě uvažovala Genevieve. "Jaký druh upíra jsem?"

Její pokrevní linii upírů z temných legend - Chándagnakovu linii, pocházející až od Lahmie - označovala jedna věc. Nikdy nezemřeli a nespočivali v zemi. Přeměna byla provedena s láskou, takže dosud mohli dýchat. Možná neměla žádný odraz a cítila potřebu krve, ale srdce jí dosud bilo. Skutečně mrtví - někdy též označovaní jako Strigoni - byli více mrtví než živí, v podstatě krácející mrtvoly. Pár jich bylo slušných, ostatní byli špatní, kradli děti, trhali hrdla a vyhrabávali mrtvé z hrobů.

Genevieve a lady Melissa hrály při západu slunce na terase karty. Kvalita hry se zvyšovala při probouzení jejich nočních smyslů. Genevieve si přejela jazykem po ostrých zubech a snažila se myslet dva nebo tři tahy dopředu. "No, no, děvče," pokárala ji lady Melissa s vážným dětským obličejem, "neměla by ses snažit babičce číst myšlenky. Je mnohem starší a moudřejší než ty a snadno ti může poskytnout vizi nesprávných karet." Genevieve se zasmála a znovu prohrála; její karty přebily trumfy, které přišly odkud.

"Vidiš."

Lady Melissa se zasmála, protože jí ten trik vyfoukla před nosem. Na okamžik vypadala jemně jako chichotající se dítě, pak byla znovu starou dámou. Uvnitř kláštera se probouzeli Skutečně mrtví. V lesích vyli vlci. Po obloze líně proplachtli obrovský netopýr a na chvíli zastínil měsíc.

Před dvaceti pěti lety byla Genevieve přítomna zabití nejstrašnějšího živého člověka. Následky byly katastrofální a nepředvídatelné. Po celém známém světě se zmocnenci zla - někteří se léta maskovali jako obyčejní nebo příkladní občané - měnili do své skutečné, monstrózní podoby, do srdce je zasahovaly neviditelné šípy nebo je výbuch roztrhal na kousíčky. V Kislevu se tiše zřítíl hrad a rozdrtil coven čarodějek na kaši. Tisíce duchů byly osvobozeny z pout k zemi a odletěly mimo dosah médií a nekromantů. V Gisoreaux najednou ožila socha týraného dítěte a hovořila tak prastarým dialektem, že mu nikdo nerozuměl. A princ Oswald se svými společníky se stali hrdiny své doby.

Císař Luitpold byl zahanben, že původně odmítl pomoci Oswaldově výpravě, a tak vyslal oddíl císařské gardy vyhnat ubohé zbytky Drachenfelsových odporných sluhů z hradu. Skřeti, orkové, trolové, strašlivě změnění lidé, degenerovaní a hordy bestií byli vydáni meči, upálení na hranici nebo pověšeni z hradeb. Císař chtěl to místo srovnat se zemí, ale Oswald zasáhl a trval na tom, že by hrad měl zůstat stát a sloužit jako připomínka zla, jímž býval. O Drachenfelsovy knihy, papíry a majetek se pohádali nejvyšší teogon Sigmarova kultu a nejvyšší kněz Ulrikova řádu, ale nakonec si našly cestu do svatyní a knihoven po celém Císařství a byly dosažitelné jen pro velmi vážené a bezúhonné učence.

Genevieve zatím odmítala všechny nabídky odměn a vrátila se k Půlměsici. Její úloha v dobrodružství skončila a už o něm nechtěla nic slyšet. Bylo v něm příliš mnoho mrtvých a ještě horších věcí, než aby to brala na lehkou váhu. Ale hospoda se změnila, nyní byla plná zvědavců a jinak dotírajících lidí. Tvůrci balad chtěli její příběh, zbožňovatelé chtěli památky na její osobu, příbuzní obětí nestvůr od ní nepochopitelně žádali odškodné, politici chtěli její jméno propůjčit svým záležitostem a tajná skupina mladých synů v temnotě chtěla kolem ní vytvořit cech upírů, aby tlačila na Císaře kvůli zrušení jistých zákonů proti praktikám jejich druhu.

Ti, kdo zůstali věrní Drachenfelsově věci, se ji několikrát pokusili zabít. A mnozí omezení důvěřivci, kteří nedokázali unést skutečnost, že její účast při zničení Velkého čaroděje byla odsuzována, se z ní snažili udělat svého tajného spojence.

Nejvíce ji znervózňovala stáda mladíků, kteří se stal jejími obdivovateli a obnažovali si před ní krk a zápěstí. Žebrali, aby se zhluboka napila, někteří si v její přítomnosti vytáhli na své žíly něco ostrého. Jiní byli toho truchlivého typu, co souží všechny nemrtvé, takoví, co dychtí po temném polibku a všem, co s sebou přináší. Ale jiní prohlašovali, že by je prostě uspokojilo, kdyby mohli pro ni vykrváčet, zemřít v extázi a křečích v jejím náručí.

Už to nedokázala vydržet, a tak nakonec nasedla na říční loď ke klášteru. Slyšela, že takové místo existuje. Různí bratrance a sestřenice v temnotě jí vyprávěli protichůdné příběhy o vzdáleném útočišti pro upíry, ale až teď se pokusila najít pravdu za všemi příběhy a požádat o přijetí do řádu Věčné noci a útěchy. Když je potřebovala najít, vešli s ní do styku. Očividně měli ve světě své vyslance.

"Trápíš se," řekla lady Melissa. "Pověz mi o svém trápení."

To nebyla nabídka pomoci. To byl rozkaz.

"Měla jsem sen."

"Nesmysl, děvče. Náš řád nemá sny. Víš stejně dobře jako já, že spíme spánkem mrtvých."

Genevieve uviděla v duchu maskovaný obličej a uslyšela mrazivý smích. "A přesto jsem měla sen."

Na terasu vstoupil Honorio, trpasličí upír, který byl v současnosti starším řádu, doprovázející skupinku osob. Jeden člen skupiny byl živý a nervózní. Byl to mladík, celkem dobře oblečený, ale očividně ne prvotřídně. Něco v něm ji zarazilo, jako by s ním něco nebylo úplně v pořádku.

Wietzak, Skutečně mrtvý obr, jenž kdysi krutě a divoce vládl Karak Varnu, pozoroval mladíka s očividnou touhou po krvi. Wietzak byl Honorioův oblíbený sluha a neudělal by nic, co by starší neschválil, ale to návštěvník nemohl vědět.

"Mé dámy, doufám, že nám odpustíte toto vyrušení začal starší Honorio. "Ale zdá se, že i když jsme opustili svět, svět není tak docela připraven zřít se nás. By sem doručen vzkaz - předvolání. Tento pán je Henri Kraly z Altdorfu a má vzkaz pro vás, Genevieve. Můžete ho vyslechnout, nebo nemusíte, jak chcete."

Posel se jí uklonil a podal jí svitek. Poznala pečeť, korunu proti stromům, a okamžitě ji rozlomila. Wietzak skřípal zuby, zatímco četla. V lese se něco hýbalo, jak netopýr chytil vlka.

Během hodiny byla na lodi, připravena na dlouhou cestu. Lady Melissa se s ní dlouze loučila, varovala ji před nástrahami světa a připomínala jí obtíže, jímž bude čelit. Genevieve příliš milovala starou dámu-dítě, než aby jí říkala, že

inkvizitoři s hlohovými kolíky zmizeli před třemi stovkami let a z měst, která si pamatuje jako kypící zdroje životodárné krve, jsou jen opuštěné ruiny, Lady Melissa byla v řádu již věčnost. Objaly se a lady Melissa se vrátila na molo, kde Wietzak, jenž byl jedním z těch, co nedokážou snést tekoucí vodu, čekal, aby ji doprovodil zpět nahoru do kláštera. Jak jí babička v temnotě mávala, Genevieve měla zneklidňující dojem, že jsou obě naživu a jsou to nejbližší přítelkyně, šestnáct a dvanáct let staré, které se rozcházejí na léto.

Příštího dne, zatímco ležela na lůžku a veslaři hnali loď mezi lesy, se jí znovu zdál sen.

Pekelně se chechtající muž v železné masce ji nenechá spát. Mohl sice zmizet, ale zapomenout na něj, to bylo něco úplně jiného.

Nyní cestovala do Altdorfu. Ale nakonec, jak věděla, ji cesta zavede zpět do Šedých hor, zpět po cestě, po níž šla před dvaceti pěti lety.

Zpět do pevnosti Drachenfels.

III

Když Szaradat obcházel s přiděly, nechal Kosinski Kerrethovi méně než obvykle. Detlef si uvědomil, že po několika měsících takového zacházení malý švec zemře a Kosinski zesílí. Pak bude šílený žoldnéř potřebovat nový zdroj porcí navíc. Guglielmo byl téměř stařec a nohy měl tenké jako pavouk. Bude příštím dodavatelem Kosinského, jeho další obětí. Ale pak...? Manolo byl díky moři dosud drsný chlapík a Justus měl schopnosti, jaké se daly očekávat u vyznavače boha, jenž byl patronem podvodníků a zlodějů. Detlef věděl, že není v kondici. Váha mu klesla na příjemnou úroveň v půlce inscenace, a to denně energicky cvičil. Nyní byl při malých přidělech značně ochablý. A Kosinski vypadal každé ráno silnější a ničemnější. Až Kerreth a Guglielmo zemřou, začne si Kosinski brát jídlo od něho. Manolo s Justem ho nechají, stejně jako on nechal Kosinského krást Kerrethovi. Stejně jako nechá toho násilníka, aby kradl Guglielmovi, který byl tady v cele jeho nejbližším přítelem. A kdyby si Kosinski vzal dost, Detlef sám by zemřel.

To stěží vypadalo jako vhodný osud pro autora Sigmarovy historie, nejzářivější hvězdy Königsgartenského divadla v Middenheimu. Snažil se spočítat zlomená srdce dcer middenheimské vyšší společnosti, ale stejně ho to nerozveselilo. Uvažoval o rolích, jaké dosud nehrál, o klasicích, které dosud nezinscenoval, o mistrovských kusech, jež dosud nenapsal. Možná, kdyby se nějakým zázrakem dostal ven z pevnosti, uvažoval by o režírování Tarradaschova Osamělého vězně v Karak Kadrinu jako křiklavé připomenutí. Cítil, že až nyní doopravdy chápe situaci nešťastného barona Tristera.

Někdo ho vytrhl ze snění. To Szaradat mu chřestil klíči před obličejem.

"Co chceš? Další vlasy? Snad prsty z rukou nebo z nohou do kotle pro kanibaly nebo jako špunty na odporné víno?" Spolehlivý vězeň si odplivl do rohu.

"Máš návštěvu, herče."

"Ale! Zase ten Grünliebe! Řekni mu, že mi není dobře a nejsem schopen ho přijmout. Navíc mám přeplněný návštěvní diář a nedokážu ho tam vmáchnout. Ne, to-"

Szaradat zvedl Detlefa na nohy a klíči ho udeřil do obličeje. Vytryskla krev.

"Půjdeš za svým návštěvníkem, nebo tě nechám přeložit do trestného křídla. Tam nebudeš mít ten luxus, co máš tady..."

Detlefovi se nezamlouvala vyhlídka, že by měl přesně zjistit, jaký neviditelný luxus v jejich cele je, tak, že by o něj přišel. Napadlo ho, že někomu by připadalo jako luxus být v cele bez hltavého vlka. Nebo že jsou výkaly odnášeny jednou za týden. Případně že není po krk ve shnilé vodě v hladomorně.

Szaradat připevnil Detlefovi řetěz na železný obojek a táhl ho ze dveří. Génus byl veden vězením jako pes, vystaven křiku a prosbám ostatních vězňů. Pevnost byla už staletí zastaralá a dosud v ní byly mučírny, které byly v provozu za Hjalmaru Tyrana, Didricka Nespravedlivého a Krvavé Beatrice Nezměrně kruté. Szaradat se s touhou podíval na rozpadající se skřípec a pak s nechutí na Detlefa. Nebylo těžké uhodnout, co si spolehlivý vězeň myslí. V porovnání s řadou císařů byl Karl Franz rozumný, ale kdo ví, s čím kurfiřti přijdou příště. Dokonce i Beatrice, jež byla v očích historiků očividný maniak, byla zvolena do úřadu jednohlasným rozhodnutím Velkých a Velkodušných. Nedalo se uhodnout, kdy nebo jestli Szaradat opráší tileánskou botu, naolejuje hroty kislevské železné panny nebo rozpálí sadu kleští a cejchů, které nyní visely zapomenuty pod pavučinami. A až se to stane, bude spolehlivý vězeň veleben jako nový otec... a Detlef bude mít další důvod litovat toho dne, kdy si je přišel do divadla zavolat kurfiřt Middenlandu. Velcí a Velkodušní, pche! Spíš by odpovídalo Malicherní a Mizerové. Pomstychtiví a Proradní! Zlovolní a Zkažení! Konečně Detlefa dotlačili a dostrkali na malý dvorek. Bosé nohy mu přimrzaly k ledovým kamenům. Den už končil, ale přesto ho světlo bodalo do očí. Jako by se díval přímo do slunce. Uvědomil si, jak si zvykl na šero v cele.

Na balkoně nad dvorem se objevila postava. Detlef rozeznal černý šat, zlaté řetězy a povýšený výraz guvernéra van Zandta, jenž mu při přijetí poskytl přednášku o sebezapření a míru skrz utrpení. Byl jedním z těch úředníků, kteří jsou tak pobožní, že je Detlef podezíral ze složení slibu tuposti.

"Siercku," řekl van Zandt, "možná uvažuješ, jakého zápachu ses to nebyl schopen zbavit za posledních pár týdnů..."

Detlef se ušklíbl a přikývl, jen aby byl zadobře s guvernérem.

"No, je mi líto, že ti to musím říct já, ale obávám se, že ten smrad jsi ty."

Z chrlíčů pod balkonem začaly stříkat proudy vody, které dopadaly na Detlefa jako déšť kamení. Srazilo ho to k zemi, zmítal se v proudech. Snažil se dostat pryč, ale proud byl přesměrován a srazil jej opět. Tím tlakem se mu rozpadly hadry a kusy špíny mu byly bolestivě odírány z těla. Našel ve vodě kusy ledu velké jako pěst a uvědomil si, že jej umývají rozpuštěným sněhem ze střechy. Szaradat mu hodil hrubý kartáč, který by mohl být jedním z jeho cenných

mučících nástroji, a nařídil mu, aby se vydrhl.

Proudy ustaly. Szaradat strhal Detlefovi z těla zbytky hadrů a udeřil ho do nafouklého břicha. V krysím úsměvu ukázal nepříjemně zažloutlé zuby. Z Detlefa dosud kapala voda a měl husí kůži, když jej hnali chodbou do jiné místnosti. Szaradat vytáhl jednoduchý šat, stěží moderní, ale lepší než nic, a dovolil Detlefovi, aby se utřel dříve, než si jej obleče. "Grünliebe musel ve stáří změknout," řekl Detlef, "když ho uráží smrad mnohem méně než zdravý než ten, co vydávají zákazníci při jeho číslech."

Van Zandt vešel do místnosti. "Dnes nemáš na návštěvě Grünlieba, Siercku. Tvůj návštěvník je mnohem urozenější."

"Tak urozený, aby si zasloužil pozornost guvernéra téhle díry?"

"Vskutku."

"Zaujal jste mě. Jděte napřed."

Detlef vladařsky pokynul s jistou bravurou, kterou získal v rolích sedmi císařů v Sutrově skvělém cyklu Magnus Pobožný. Van Zandt netrpělivě chytil Detlefa za paži a vedl jej do dalších dveří. Jakmile vstoupil, obklopilo ho v důkladně vyhřáté místnosti s krbem teplo, poprvé od uvěznění. Nezakrytá okna vpouštěla dovnitř světlo a mísa ovoce - ano, ovoce - stála nedbale na stole a očekávala někoho, kdo by si chtěl něco zakousnout mezi jídlem.

U stolu seděl asi čtyřicetiletý muž a zdobeným rukávem si leštil jablko. Detlefa zarazil aristokratický vzhled a pronikavě průzračné oči. To nebyl obvyklý dobročinný návštěvník.

"Detlefe Siercku," začal guvernér van Zandt hlasem chvějícím se úctou k tomu muži, "dovol, abych ti představil Oswalda von Königswald, pokořitele Temnoty, adepta Sigmarova řádu, korunního prince a výkonného kurfiřta Ostlandu."

Korunní princ se na Detlefa usmál. Detlef měl předtuchu, že jeho zkáza teprve začíná.

"Posadte se," řekl muž, který porazil Drachenfelse. "Máme si spolu hodně co říct."

IV

Osud Císařství byl v sázce. A hrad byl místem, jež bylo třeba udržet, které nesmí padnout. Na bojišti bylo sešikováno jen dvacet rytířů s chocholy na přilbicích a stěží stovka obyčejných vojáků za hradbami, pevně rozhodnutých zemřít za císaře. Proti nim stála horda asi pěti tisíc orků posílená o mýnotaury, lidožravé obry, nemrtvé jezdce, smrkáče, větší a menší demony i nejružnější zplozence temnoty. Vše spadalo pod velení hradního vojevůdce, Jeho Výsosti Maximiliana von Königswald, vznešeného prince Ostlandu.

Zvážil situaci, rozhlédl se a poradil se s generálem. Po krátké konzultaci měl plán akce vymyšlený. Maximilian vrátil generála do horní kapsy a vydal rozkaz.

"Zasypte nepřítel ohnivým deštěm."

Dotkl se hořící svíci číše bretonské brandy a chrstl ji na bitevní pole. Plameny se okamžitě rozšířily, tisíc či víc netvorů zla jimi bylo pohlceno. Táli, škvařili se a samotné bojiště bylo brzy pohlceno ohněm. Zápach byl tak děsivý, že Maximilian sám uskočil, když orci zasyčeli a vybuchli.

Nejvyšší velitel hord vzhlédl a propukl v pláč.

"Mami, mami," plakal velitel orků, "zase mi pálí vojákýčky."

Velitelova matka, chůva vznešeného prince, přišla zachránit situaci s vědrem vody. Tak byli vojáci spláchnuti, a to povodní, ale ohně zhasly. Hrad na stole nasákl a zřít se, vzal s sebou do té změti i malované olovené vojákýčky vznešeného prince. Maximilian se vysokým hláskem zachichotal a vytáhl z toho nepořádku své oblíbené rytíře. Na mramorovou podlahu palácového hracího pokoje stékala voda.

"No, no, Výsosti," zakvokala chůva, "nesmíme přece zapálit palác, že? Císař by se velice zlobil."

"Císař," vykřikl Maximilian, postavil se do pozoru navzdory bolesti v nohou a v zádech a řízně zasalutoval. "Zemřít pro císaře je nejvyšší čest, jaké se člověku může dostat."

Velitel orků, s příliš velkou vojenskou přilbou přivázanou na příliš malé hlavě, mu zasalutování opětoval

"No ano, ano," přikyvovala chůva, "ale nemyslíte, že je čas si zdímnout, Výsosti? Bojoval jste pro císaře celé dopoledne."

Maximilian se naježil.

"Nechci spát," řekl, vysunul spodní ret a začal si cucat bílý knír. Tváře mu zrudly.

"Ale kurfiřt potřebuje spát. Císaři by k ničemu nebyl, kdyby usnul na bojišti."

"Dobře. Tak spát." Maximilian si začal rozepínat uniformu. Chůva ho zarazila dříve, než mu spadly kalhoty.

"Možná by byl dobrý nápad, abyste se vysvlékl až v ložnici, Výsosti. V chodbách paláce je v tomto ročním období průvan a mohl byste se ošklivě nastydnout."

"Nastydnout? Ošklivě? To mi připomíná, jak mě císař poslal do Norsky. Norska je zatraceně studená. Spousta sněhu, ledu a bílí vlci. Ale hlavně zima. Ano, hlavně zima. Norska je taková. Budou k večeri vejce?" Zatímco kurfiřt mluvil, chůva ho vymanévrovala od bitevního stolu a vedla ho chodbou do denní ložnice. Za ní povykoval její syn: "Můžu mít příště císařovu armádu? Vždycky musím být ork. To není fér."

Maximilian zhluboka zakašlal, rachotivým kašlem od plic a vykašlal hleny. Minul plivátko a chůva mu musela opět utřít knír. Je velice nemocný kurfiřt, říkali mu, a potřebuje si odpočinout.

"Vejce, ženo," zaburácel. "Budou vejce?" "Myslím, že kuchař chtěl dělat křepelku, ale pokud budete hodný a budete spát do tří, myslím, že by se to s těmi vejci dalo zařídit."

Prošli kolem tikajících kyvadlových hodin, které měly ciferník jako usmívající se sluníčko a pod sklem bylo vidět, jak fungují.

"Spát do tří! To jsou promeškané hodiny a hodiny a hodiny."

"No, tak to bude křepelka."

Dva vznešení muži, Ulrikovi kněží, uviděli Maximiliana přicházet a hluboce se mu uklonili. Vyplázl na ně jazyk, ale přešli to bez komentáře. O Ulrikovy kněží nedbal, byli to vysušení blázni, kteří se dívali s opovržením na hrdiny Císařství a snažili se ho donutit, aby četl nudné papíry a takové věci.

"Nemám rád křepelky. Mám rád vejce. Vejce jsou dobré jídlo do bitvy. Když máš vejce k snídani, můžeš pochodovat celý den."

Chůva pomohla vznešenému princovi do jeho pokoje. Byl vyzdoben velkými, zářivě barevnými obrazy starého císaře Lutipolda a slavných bojišť. Byl tu dokonce portrét mladého Maximiliana von Königsberg se ženou a malým synem v dvorském oděvu. Maximilianova ruka spočívala na jílci meče.

"Spěte do tří, Výsosti, a snad by bylo možné zařídít ta vejce."

"Do půl třetí."

"Do tří."

Chůva utřela kurfiřtovi z kníru kapku.

"Tři čtvrtě na tři."

"Dohodnuto."

Kurfiřt skočil na postel a radostně zahalekal. "Vejce, vejce! Dostanu k večeři vejce. Ty nemůžeš mít vejce, ale já můžu, protože jsem hrdina Císařství. Sám císař to říkal."

Chůva sundala kurfiřtovi uniformu a přikryla jej peřinou.

"Nezapomeň na generála."

"Promiňte, Výsosti." Vytáhla olověného vojáčka z kapsy kurfiřtova kabátce a položila ho na noční stolek, kde jej bude vidět zpod přikrývky. Zasalutoval figurce, která mu pozdrav vytrvale vracela.

"Řekněte sladké sny generálovi, Výsosti."

"Sladké sny, generále..."

"A pamatujte, až se vyspíte, půjdete navštívit korunního prince Oswalda. Musíte dát svou pečeť na nějaké papíry."

Oswald. Jak Maximilian upadal do snu o bitvách a válkách, snažil se myslet na Oswalda. Byli tu dva Oswaldové. Jeho otec, starý vznešený princ, byl Oswald. A pak tu byl další, ten mladý chlapík. Navštívit má určitě svého otce, protože starý Oswald byl důležitý, byl to další hrdina Císařství.

Ale přesto... vejce!

V

Navzdory zarputilé nedůvěře ve Velké a Velkodušné udělal na Detlefa Siercka korunní princ Oswald dojem. Obvykle se ukáže, že ti, kdo svá jména vepíší do kronik historie, jsou slintající idioti. Generál, jenž zadržel hordy temnoty, páchne jako žumpa, dloube se v nose a má ve vousech kousky cibule. Kurtizána, která rozhodovala o osudu města, má chybějící zub, skřipavý smích a zvyk dloubat vás do žeber, kdykoli se v konverzaci vyskytne double entendre. A filozof, jehož teze změnily celý směr Císařského úmyslu, se utápí v infantilním sporu se sousedem kvůli štěkajícímu psu. Ale korunní princ Oswald dosud vypadal v každém směru jako hrdina, který zabil příšeru, získal dámu, zachránil království a dělá čest svému otci.

Byl hezčí než jakýkoli idol odpoledních představení. Uvolněný, ale pozorný postoj naznačoval pěstování sportu v míře větší, než bylo běžné u většiny profesionálních šermířů nebo akrobatů. Detlef, který býval zvyklý být středem pozornosti ve společnosti, si smutně uvědomil, že kdyby do pokoje uvedli skupinku dam, všechny by se shlukly kolem Oswalda, i kdyby neznaly jeho společenské postavení. Na Detlefa by zbyla rozpačitá konverzace s obrýlenou chudinkou s uhrovitou pleť, kterou s sebou všechny skupinky hezkých žen tahají, aby vedle ní vynikly jejich vlastnosti.

V tom příběhu o Drachenfelsovi a Oswaldovi byla žena, tím si byl Detlef jistý. Samozřejmě krásná žena. Jak se jmenovala? Byl si jistý, že korunní princ není ženatý, takže musela z příběhu zmizet brzy po smrti Velkého čaroděje. Možná zemřela. Smrt milované - to by bylo melodramatické. Hrdiny bylo třeba zbavit takových pout, pokud jejich dobrodružství měla pokračovat.

Ve své fázi úžasných hrdinů Detlef přestal počítat umírající slečny, jimž přísahal věčnou lásku, i spravedlivé msty, jež posléze vyhlášoval.

Korunní princ se zakousl do jablka dokonalými, rovnými zuby a žvýkal. Detlef si byl vědom, že jeho zuby mají do dokonalosti daleko. Dokonce musel nosit nmoderně dlouhý knír, aby je zakryl. Ale také si byl nyní vědom hladu, který měl už celé měsíce. Věděl, že se na něj korunní princ dívá, měří si ho, ale mohl jen hledět s touhou blížící se chťiči na prostou mísu s ovocem. Spolkl sliny, jichž měl plná ústa, a donutil se podívat návštěvníkovi do očí.

Jak musí vypadat po těch měsících v Mundsenské pevnosti? Domyslel si, že by nejspíš žádné ženské srdce nezlomil, ani kdyby ho Oswald neodsunul do pozice společníka té příslovečné chudinky. Zakručelo mu v žaludku, když viděl, jak korunní princ zahodil ohryzek jablka do ohně. Zasyčel a shořel. Detlef by vyměnil týdenní chléb a sýr za tu trochu dužiny, co zůstala na jaderníku.

Jeho hlad byl příliš očividný i pro návštěvníka. "Beze všeho si poslužte, pane Siercku..."

Korunní princ Oswald mávl k míse rukou v rukavici, Světlo se odrazilo od perlových knoflíků na zápěstí. Byl samozřejmě oblečen podle nejnovější módy. Ale v tom oblečení nebyla žádná okázalost. Nosil na solit bohaté šaty s nenuceností a nebyl jimi zastíněn. Samozřejmě v nich byla okázalá jednoduchost, jež vypadali ještě lépe ve srovnání s přezdobenými a křiklavě nádhernými šaty, jaké si oblíbila valná většina dvořanů.

Detlef se dotkl jablka a vychutnal si ten pocit, stejně jako vybírává hospodyně na trhu zkouší zralost ovoce, než je koupí. Vytáhl je z mísy a prozkoumal je. Připadalo mu, jako by neměl nikdy plný žaludek. Svírali mu ho ostrá bolest. Kousl do ovoce a spolkl celé sousto, aniž by je vychutnal. Jablko zmizelo na tři kousnutí i s jádřincem. Vzal si hrušku a spěšně ji snědl také. Po obličejí mu stékala šťáva. Korunní princ jej pozoroval s pobaveně zvednutým obočím. Oswald je dosud mladík, uvědomil si Detlef. A přesto má svůj slavný čin už dvacet pět let za sebou. Musel být sotva víc než chlapec, když porazil Drachenfelse. "Četl jsem vaše práce, pane Siercku. Viděl jsem vás hrát. Jste neobyčejně talentovaný."

Detlef, ústa plná hroznů, souhlasně zabručel. Vyplivl si pecky do dlaně a cítil se hloupě, že je nemá kam dát. Sevřel ruku v pěst, aby je mohl později spolknout. Když Kosinski dokázal jíst myši, Detlef Sierck se nezalekne zrníček z hroznů.

"Dokonce jsem obdržel povolení nahlédnout do Sigmarovy historie. Jak víte, má ji u sebe kurfiřt Middenlandu."

"Mou nejlepší práci? Líbila se vám?" Korunní princ se téměř mazaně usmál. "Je... ambiciózní. I když nepraktická..."

"Rukopis vám řekne málo, Výsosti. Měl byste vidět představení. To by vás přesvědčilo. Bylo by to epochální."

"Nepochybně."

Ti dva muži se pozorně dívali jeden na druhého. Detlef přestal jíst, protože tu už žádné ovoce nebylo. Korunní princ nijak nespěchal s odhalením důvodu své návštěvy v Mundsenské pevnosti. Oheň hořel. Detlef si byl vědom prosté příjemnosti tepla a prostoru. Čalouněné židle, na níž seděl, a stolu pod lokty. Než přišel do pevnosti, trval na horách zdobených polštářů, slůvkách, které neustále čekaly na uspokojení jeho potřeb, na opulentních jídelnách podávaných v kteroukoli denní či noční dobu, jež měla nasytit jeho génia, a na nejlepších hudebnících, kteří pro něj hráli, kdykoli potřeboval inspiraci. Jeho divadlo v Middenheimu bylo impozantnější, monumentálnější, než Collegium Theologica. Už nikdy nebude vyžadovat takový luxus, pokud bude moci mít postel s matrací, krb a sekeru na nasekání dřeva a dostatek prosté, ale poctivé stravy na stole.

"Soud vás shledal zodpovědným za značnou sumu peněz. Máte víc věřitelů, než má Tileánské království nelegálních uchazečů o trůn."

"Vskutku, korunní princ. Proto jsem tady. I když ne vlastní vinou, ujišťuji vás. Není na mně, abych kritizoval kurfiřta Císařství, ale váš ctěný kolega z Middenlandu ohledně mé situace stěží jednal v duchu čestnosti a slušnosti. Vzal na sebe zodpovědnost za mou inscenaci a pak svým právníkům nařídil, aby našli způsob, jak smlouvu se mnou zrušit..."

Ve skutečnosti byl Detlef donucen s nožem na krb podepsat prohlášení zbavující kurfiřta Middenlandu jakýchkoli finančních závazků vůči Sigmarově historii. Později bylo Königsgartenské divadlo vypáleno do základů vzbouřeným davem krejčích, tesařů, herců v malých roličkách, hudebníků, biletářů, sedláků, prostitutek, kupců a hospodských. Když měl jeho spolehlivý inspicient na výběr mezi dírou s vápnem a sudem vařícího dehtu, zradil ho. Vše, co měl, mu kurfiřtovi správci zabavili a předhodili věřitelům. Sám Middenland se rozhodl vykonat oficiální návštěvu v nějakém jižním státě s mírným podnebím a vydat oficiální vyhlášku proti divadelním hrám jiné než nudně náboženské povahy. Žádné petice nedokázaly přivolat zpět bývalého mecenáše umění na pomoc největšímu dramatikovi a herci, jaký si kdy nasadil falešný nos od doby samotného Jacopa Tarradasche. A jelikož Detlef vždycky měl pocit že Tarradasch je poněkud přeceňován, bolela ho ta urážka o to víc. Nedokázal si představit větší tragédii, než že jeho umění bude potlačeno. Neměl ani tak námitky ohledně svého nespravedlivého uvěznění kvůli sobě samotnému, jako kvůli světu, který byl připraven o plody jeho génia.

"Middenland je mezi kurfiřty žebrák," řekl korunní princ. "Nemá žádné slony z východu, žádné zlaté bůžky z Lustrie. Ve srovnání s císařovým bohatstvím má stěží na džbán piva a kus hovězího. Vaše dluhy nejsou nic."

Detlef žasl.

Oswald vážně pokračoval. "O vaše dluhy je možné se postarat."

Detlef cítil, že se blíží nástražný drát. Opět tu byli Velcí a Velkodušní, usmívali se a ujišťovali ho, že o vše se lze postarat, že jeho starosti budou spláchnuty spolu se všerejší špínou. Z jednání s mecenáši se naučil, že bohatí jsou jiný živočišný druh. Peníze jsou jako proslulý chaotit; čím víc jste s nimi ve styku, tím méně lidskými se stáváte. Opět ho trápila předtucha. Prý měl v sobě trochu magie od nějakého nemanželského prapradědečka. Tu a tam míval věštecká vidění.

"Mohli byste vyjít z Mundsenské pevnosti dnes odpoledne," pokračoval korunní princ. "S dostatkem peněz na dobré ubytování v hostinci v Altdorfu."

"Výsosti, jsme poctiví muži, že? Skutečně by se mi zamlouvalo, kdybych mohl změnit své současné ubytování. Navíc by mě potěšilo, kdyby ze mne někdo sejmulo břemeno nezaviněných dluhů. A nepochybuji, že vaše rodina má prostředky na provedení takových zázraků. Ale jak víte, jsem z Nulnu, využíval jsem jeho proslavených domů vědy. Můj otec začal jako pouliční prodáváč zeleniny a díky svému úsilí se dopracoval značného majetku. Celý život si pamatoval učení své původní profese a dal mi lepší lekce, než jaké mi mohli poskytnout profesori a kněží. 'Detlefe,' řekl mi jednou, 'nikdo nic nedává jen tak. Vždycky je třeba zaplatit cenu.' A na tuhle lekci jsem si teď vzpomněl..."

Ve skutečnosti Detlefův otec vždycky odmítal mluvit o dobách před tím, než posbíral skupinu chlapů se silnými pažemi, kteří mu umožnili zlikvidovat konkurenci na zeleninovém trhu v Nulnu tím, že ostatním prodejcům rozbíjeli stánky. Byl to příliš velký darebák, než aby dal synovi jinou radu než: "Nelez na jeviště, nebo tě vyženu bez jediné penny!" Detlef slyšel, že jeho otec zemřel na mrtvici při setkání s nulnskými výběrčími daní přesně v tom okamžiku, kdy se dozvěděl, že jeho příjmy za posledních třicet let budou vyžadovat nové bližší prozkoumání. Matka zmizela do přímořského města Magritta v Estalii a našla zalíbení v mnohem mladším muži, minstrelovi známém spíše naditostí nohavic než příjemným hlasem. Ani ona příliš nepodporovala jeho génia.

"Řečeno krátce, Výsosti, než přijmu vaši štědrou nabídku pomoci, rád bych věděl, jaká bude cena za ni? Co ode mne chcete?"

"Jste bystrý muž, Siercku. Chci, abyste pro mne napsal a zrežíroval hru. Něco méně pompézního, než je Sigmarova

historie, nicméně dílo jisté váhy. Chci, abyste napsal a zinscenoval můj vlastní příběh, příběh mé výpravy na hrad Drachenfels a pád Velkého čaroděje."

JEDNÁNÍ DRUHÉ

Zrušení smlouvy trvalo celý týden. Princ Oswald zařídil, aby po tu dobu Detlefovi sundali z krku obojek a přemístili ho v pevnosti do mnohem pohodlnějšího obydlí, což naplňovalo guvernéra van Zandta chladným vztekem. Naneštěstí pro správce věznice jediné obydlí, přibližně splňující Detlefovu představu o pohodlí, byly guvernérovy úřední místnosti ve středové věži. Van Zandta vyhodili, aby si hledal útočiště v nedalekém hostinci, a Detlef převzal jeho kanceláře pro svou potřebu. I když dosud byl po formální stránce odsouzený dlužník, chopil se příležitosti uspořádat své záležitosti. Místo jediné špinavé přikrývky byla do guvernérových pokojů přinesena postel císařské velikosti. Místo Szaradata drsného zacházení se o něj starala ubohá nešťastná dívka, jejíž případ ho zaujal - a jejíž vděčnost byla pozoruhodná a povzbuzující. Místo syra, chleba a vody dostával výběr nejjemnějšího masa, vín a moučníků. Ani na ten týden nedokázal snést nudné a nevkusné zařízení, které si van Zandt očividně vybral. Nebyla to guvernérova chyba, že jeho rodiče byli pár ohavu s vypoulenýma očima a s mizivým úsudkem, který se projevil v tom, že zadali zhotovení svých portrétů šilhavému šarlatánovi, ale rozhodně bylo zvláštní pokusit se zmírnit rodinnou hanbu tím, že si pověsí nad psací stůl obzvláště příšernou mazanici staré van Zandtové, koupající se ve zlatém světle palety nějakého idiota. Poté, co strávil dopoledne v pokoji s tou hrůzou a po celou dobu měl pocit, že se na něj guvernérova matka s rybím obličejem nesouhlasně mračí, Detlef osobně vyhodil malbu z balkonu a nahradil ji vynikající olejomalbou sebe v roli Guillaumea Dobývatele v Tarradaschova hře Barbenoire: Bastard bretonský. Měl velkomyslné nutkání nechat ji tady, až odejde, aby rozjasnil guvernérovu chladný příbytek každodenní připomínkou bývalého nejvýznamnějšího vězně v pevnosti, ale pak si to rozmyslel. Ten olej, který namaloval umělecký vedoucí Königsgartenského divadla, byl příliš cenný, než aby jej tu nechal takovému ubožákovi, který na něj bude tupě zírat, zatímco se bude probírat pergameny a schvalovat tupou brutalitu svých podřízených.

Normálně by světil uzavření smlouvy svému vzácnému společníkovi, Thomasu Vyjednaváči. Ale Thomas byl prvním z těch, kdo se na něho vrhli, a stál v čele seznamu věřitelů. Proto se Detlef o tu nudnou záležitost postaral sám. Koneckonců, Thomas měl na svědomí tu smlouvu s kurfiřtem Middenlandu. Chtěl se ujistit, že tentokrát tam nebudou žádné skryté kličky, v nichž by se mohl později chytit.

Bylo dohodnuto, že se Oswald zaručí za inscenaci Detlefova Drachenfelsu do plné hloubky své pokladny, pokud dramatik sám bude žít skromně. Detlef si ohledně té podmínky nebyl přesně jistý, ale nakonec si rozumně domyslel, že představa korunního prince o skromném životě by zřejmě zahanbila sybaritův dekadentní sen o naprostém luxusu. Jak to Detlef vyjádřil mezi popíjením van Zandtova estaliánského sherry: "Člověk jako já potřebuje jen jídlo a pití, teplou postel, nad ní pevnou střechu a prostředky pro reprezentaci svého génia na veřejnosti."

Detlef se také rozhodl sdílet svůj šťastný osud 9 svými bývalými spoluvězni a trval na tom, aby Oswald vyrovnal i jejich dluhy. V každém případě bylo možné dosáhnout jejich propuštění jediné tehdy, pokud se Detlef zaručí za jejich dobrou pověst a poskytne jim zaměstnání. To nebyl problém. Kosinski a Manolo byli dost silní, aby mohli přesunovat těžké kusy scény, Justovo dřívější zaměstnání slibovalo, že bude dobrým hercem, Kereth by mohl ševcovat pro celý soubor a Guglielmo by mohl být přes svůj bankrot vynikající náhradou za Thomase Zrádce jako obchodní ředitel. Detlef dokonce anonymně zařídil Szaradatovo propuštění. Byl si jistý, že dozorce jeho povaha rychle dovede zpátky do vězení. Než se však dostane zpět na nezaslouženou pozici privilegovaného v řádu Utrpení Mundsenské pevnosti, čekají ho léta strádání - pokud se mu to vůbec kdy podaří.

Mezitím nechal princ Oswald znovu otevřít plesový sál ve svém paláci jako zkušebnu. Jeho matka milovala rozmařilé večírky, ale po její smrti připadla pozice císařovy první hostitelky hraběnce Emmanuelle von Liebewitz z Nulnu. Starý vznešený princ, stížený zármutkem a špatným zdravím, chodil sem a tam s vojáčky na hraní, znovu si přehrával ve svých pokojích všechny skvělé bitvy, ale záležitosti Königswaldů spravoval nyní výhradně jeho syn. Oswaldovi lidé byli vysláni najít zbylé členy Königsgartenské divadelní společnosti, z kterých se nestali zrádci. Mnozí herci, kulísáři a tvůrčí osazenstvo, kteří přísahali, že se už nedají zatahnout do žádné inscenace Detlefa Siercka, byli Oswaldovým jménem přemlouváni, aby se vrátili ke königsgartenskému géniovi a okamžitě mu vyúčtovali skvělé platy, které již dříve odepsali jako další ztrátu v notoricky těžkém životě kolem jeviště.

Altdorfem se rozšířila zpráva o Detlefově návratu, hovořilo se o tom dokonce i v Nulnu a Middenlandu. Kurfiřt Middenheimu využil náhlého zájmu a vydal Sigmarovu historii spolu s vlastními memoáry, v nichž obviňoval dramatika z pohromy inscenace, jež se nikdy nekonala. Kniha se dobře prodávala a díky vlastnictví rukopisu nemusel kurfiřt zaplatit Detlefovi ani penny. Jeden z Grünliebových zpěváků balad složil popěvek o tom, že je šilenstvím svěřit další velkou divadelní událost tvůrci debaklu Sigmarovy historie. Když se ta písnička dostala až ke korunnímu princovi Oswaldovi, zpěvák balad najednou zjistil, že jeho licence pro žertíky je bez odvolání zrušena, jeho veselý obličej už není vítán ani v nejhorších putykách a má zaplacenou cestu s obchodní výpravou do Arábie a Jižních zemí.

Nakonec byla smlouva sepsána a Detlef s korunním princem na ni přidali své pečeti. Největší dramatik své generace prošel otevřenými vraty vězení pro dlužníky, oblečen v okázalé nádherném oděvu. Jeho vděční kamarádi šli uctivých dvacet kroků za ním. Byl první pěkný jarní den, potoky z tajícího sněhu vyčistily ulice kolem depresivní budovy pevnosti. Detlef se ohlédl a uviděl van Zandta, jak se vzteká na jednom z balkonů. Dva spolehliví vězni nesli ohnutou a zabláčenou malbu po vnějším schodišti věže. Van Zandt zahrozil pěstí ve vzduchu. Detlef smekl čapku s dlouhým pérem a hluboce se guvernérovi uklonil. Pak se napřímil, naposledy vesele zamával všem ubohým duším vyhlížejícím mezi mřížemi a navždy se k Mundsenské pevnosti otočil zády.

II

"Ne," zaječela Lilii Nissenová v šatně Premiérového divadla v Marienburgu, když se čtvrtá ze čtyř nesmírně cenných číší z broušeného skla vykládaného drahokamy, které jí daroval vévoda z Talabeclandu, rozbili o zed' na miliony kousků. "Ne, ne, ne, ne!"

Vyslanec z Altdorfu se zachvěl, když vyhlášené krásce zrudly tváře a chřípí domýšlivého nosu zčervenalo nepřírodným vztekem. Velké, tmavé oči jí svítily jako kočce. Droboučké vrásky kolem úst a očí, naprosto neviditelné, pokud byl její obličej v klidu, vytvořily v opatrně naneseném líčidle hluboké a nebezpečné pukliny.

Je docela dobře možné, pomyslel si Oswaldův posel, že jí ten obličej úplně odpadne. Nebyl si jistý, jestli chce vidět, co je pod povrchem, který tak okouzloval sochaře, malíře, básníky, státníky a - prý - šest ze čtrnácti kurfiřtů.

"Ne, ne, ne, ne, ne."

Podívala se znovu na pečeť dopisu - tváře tragédie a komedie, které si Detlef vybral jako emblém - a roztrhla jej nalakovanými nehty jako drápy mrchožravého ptáka. Rozběhla se, ještě než si vzkaz vůbec přečetla, při pouhé zmínce jména muže, od něhož pocházel.

Lillina vyděšená kostymérka se krčila v rohu. Modřiny na její tváři byly výmluvným svědectvím skryté ošklivosti úchvatné krásy. Kostymérka měla pokřivený obličej a jednu nohu kratší, takže byla nucena kulhat v botě se silnou podrážkou. Kdyby si měl Oswaldův posel vybrat, nechal by si dnes v noci v hotelu Marienburg zahřát postel raději kostymérkou a herečku, která dokázala vzbudit lásku u milionů lidí, by přenechal její vlastní zlobě.

"Ne, ne, ne, ne." Křik už byl méně ječivý, jak Lilii přicházela na chuť Sierckově nabídce. Oswaldův posel věděl, že povolí. Další hlavní role pro tu ženu sice příliš neznamenal, ale jméno Oswalda von Königswald muselo na strážce zářit, jako by bylo napsáno ohněm. Brzy bude kurfiřtem Ostlandu a Lilii by měla dalšího do sbírky.

"Ne, ne..."

Herečka ztichla, krvavě rudé rty se pohybovaly, jak si znovu pročetla dopis od Detlefa Siercka. Kostymérka si povzddechla a vyšla z kouta. Bez nářků si bolestivě klekla na kolena a začala sbírat kousky číše, oddělovala bezcenné skleněné střepy od drahokamů, které bylo možné prodat.

Lilii vzhledla k Oswaldovu poslovi a obdařila ho úsměvem, na který si vzpomene po zbytek života pokaždé, když uvidí krásnou ženu. Přiložila si prsty na spánky a vyhladila vrásky. Byla opět dokonalá - nejkrásnější žena, jaká kdy žila. Přejela si jazykem po ostrém špičáku - dramatik ji správně obsadil jako upírku - a rukou si sáhla na hrdlo na náhrdelník z drahokamů. Prsty si pohrávaly s rubíny, pak sklouzly níž, rozhalily neglizé, až se ukázala smetanová nenalíčená plet'.
"Ano," řekla s pohledem upřeným na Oswaldova posla. "Ano." Na kostymérku okamžitě zapomněl.

III

"Už jsem vám někdy vyprávěl, jak jsem s korunním princem Oswaldem porazil Velkého čaroděje?" zahřimal tlustý stařec.

"Ano, Rudi," řekl Bauman bez nadšení. "Ale tentokrát si budeš muset zaplatit gin mincí, ne tou stejnou starou povídkou."

"Určitě je tu někdo-" zabručel Rudi Wegener ale pak máchl masitou paží.

Osamělí pijáci v hospodě U Černého netopýra si ho nevěšili. Brady pod skvrnitými šedivými vousy sem zatřásly a on se zakymácel na stoličce u baru. Vypadalo to, že se obrovské břicho pohybuje nezávisle na zbytku těla. Bauman stoličku vyztužil kovovými vzpěrami, ale věděl, že Rudi ji stejně jednoho dne rozbije na třísky.

"Je to pěkný příběh, přátelé. Plný hrdinských činů, strašlivých nebezpečí, hrozných zranění, zrady a klamu, řek krve a jezer jedu, kdy se z dobrých mužů stali zlí a ze zlých ještě horší. A končí úžasně, když princ zničí stvůru, přičemž mu starý dobrý Rudi kryje záda."

Pijáci se zahledli do korbělů. Vín bylo jako ocet, pivo bylo naředěné krysí močí, ale bylo to levné. I když ne dost levné pro Rudího. Dvě pence za pintu by mohlo být tisíc zlatých korun, pokud ty dvě pence nemáte.

"No tak, přátelé, nikdo nechce slyšet příběh o starém dobrem Rudim? O princovi a Velkém čaroději?"

Bauman vytil zbytek láhve do korbele a posunul ho

Po leštění poškřábaném dřevu ke starci. "Já ti koupím pití, Rudi-"

Rudi se otočil, alkoholické slzy mu tekly do tučných záhybů na obličeji a položil mohutnou ruku okolo korbele.

"-ale jedině pod podmínkou, že nám nebudeš vyprávět o svých skvělých dobrodružstvích krále banditů"

Stařec sklonil tvář a sesunul se na stoličce. Zasténal, Bauman věděl, že si kdysi dávno poranil záda - a zahledl se do korbele. Díval se na svůj odraz ve víně a chvil se při jakési nevyslovené myšlence. Ten okamžik byl dlouhý, nepříjemný, ale přešel. Pozvedl korbel k ústům a na jeden lok jej vyprázdnil. Gin mu stékal do vousu a na špinavou, mnohokrát záplatovanou kosili. Rudi vyprávěl své lži v Černém netopýru už v době kdy byl Bauman dost starý, aby pomáhal otci za barem Jako chlapec hlтал každý příběh, který mu ten tlustý starý podvodník naservíroval, ale ze všech nejradši měl ten o princovi Oswaldovi, lady Genevieve a netvoru Drachenfelsovi. Věřil každému slovu té povídky.

Ale jak vyrůstal, dozvěděl se o životě víc a zjistil leccos o otcově klientele. Pochopil, že Milhail, který se hodiny chvástal, kolik žen pronásledoval a dostal, se vracel každou noc ke své staré matce a spal sám v chladné a bezúhonné posteli. Zjistil, že půlčik Corin, jenž prohlašoval, že je právoplatným vůdcem shromáždění zemanů zapuzený žárlivým bratrancem, je ve skutečnosti kapesní zloděj, kterého vyhnali z domu, když měl tak artritické prsty, že nedokázaly

nepozorovaně ukrást peněženku.

A Rudi, pokud věděl, nikdy necestoval dál než do ulice Stovky hospod v Nulnu. Ani v dávno ztraceném mládí ten starý ožrala nemohl najít koně, který by byl ochoten ho nést, zvednout zbraň nebezpečnější než pивní láhev - a to jen ke rtům - nebo se zpřímá postavit jakémukoli protivníkovi, který by mu vstoupil do cesty. Ale Rudi, král banditů, byl Baumanovým dětským hrdinou, a tak mu obvykle nalil jednu nebo dvě sklenky zadarmo, když ten starý blázen neměl ve váčku dost peněz. Zřejmě neposkytoval starci žádnou laskavost, protože Bauman byl přesvědčen, že Rudiho dostane do hrobu víno, pivo a ostrý estaliánský gin, který ze všech pravidelných zákazníků Černého netopýra dokázal snést jedině on.

Z noci už mnoho nezbyvalo. Z hovorných pravidelných zákazníků tu byl jedině Rudi. Milhailova matka byla opět nemocná a Corin byl po krátkém a neúspěšném návratu ke starému řemeslu zavřený v Mundsenské pevnosti. Ti ostatní si hýčkali svá stará trápení a propíjeli se do tiché apatie. Černý netopýr byla hospoda zkrachovanců. Bauman věděl, že jsou místa s ještě horší pověstí - například rváči vyhledávaný Zasmušilý rytíř; neklidní mrtví se zase stahovali k Půlměsíci a nejtvrdší skupina altdorfských profesionálních zlodějů a vrahů se dala najít u Posvátného Sigmara kladiva - ale málo je jich tak skličujících. Po pěti vypjatých letech na samém dně pouliční ligy to Bauman vzdal. Kdekoli v jinde by prohrál už dávno. Jediné písně, jež slyšel, byly stížnosti. A jediný humor, který tady zazníval, byl trpký.

Dveře se otevřely a vešel někdo nový. Někdo, kdo nikdy předtím u Černého netopýra nebyl. Bauman by si ho pamatoval, kdyby ho viděl. Byl to hezký muž oblečený s prostou elegancí, která bývá velice drahá. Sotva Bauman zahlédl linii jeho čelisti a oheň v jeho očích, okamžitě věděl, že tohle není žádný poraženec. Choval se nenuceně, ale nebyl to typ zvyklý na hospody. Nejspíš má venku kočár, koně a stráž, které ho hlídají. "Přejete si, pane?" zeptal se Bauman. "Ano," odpověděl neznámý hlubokým, sytým hlasem. "Bylo mi řečeno, že bych tu někoho mohl najít. Starého přítele. Rudolfa Wegenera."

Rudi vzhlédl od korbele a otočil se na stoličce. Dřevěné nohy zapraskaly a Bauman si pomyslel, že konečně přijde ten pád, který tak dlouho očekával. Ale ne, Rudi se napřímil a otřel si špinavé ruce o ještě špinavější košili. Nově přichodzí pohlédl na starce a usmál se. "Rudi! U Ulrika, jak je to vlastně dávno..." Napřáhl ruku. Na světle se zaleskl pečetní prsten. Rudi pohlédl na muže, nyní se skutečnými slzami v očích. Bauman si myslel, že před svým starým přítelem padne na obličej. S bolestným zasténáním klesl na jedno koleno. Z košile mu přitom odletěly knoflíky a z látky se vyvalily chlupaté záhyby tučného břicha. Rudi sklonil hlavu a uchopil nataženou ruku. Políbil prsten.

"Vstaň, Rudi. Tohle nemusíš dělat. To já bych se ti měl uklonit."

Rudi se vyškřábal na nohy, snažil se zastrčit břicho zpátky do košile a přetáhnout si přes něj opasek.

"Princi..." zašeptal a bojoval s každým slovem. "Výsosti, já..."

Vzpamatoval se, otočil se k baru a udeřil do něj mohutnou pěstí. Sklenice a korbele poskočily.

"Baumane, víno pro mého přítele, korunního prince Oswalda. Gin pro Rudiho, krále banditů. A s mým uctivým poručením si posluž pintou svého nejlepšího piva."

IV

Jakmile se Detlef usadil v paláci Königswaldů, dal se do práce. Hra začne jako obvykle nabývat výsledné formy v průběhu zkoušek, ale musí vymyslet alespoň osnovu, obsadit role a nastínit charaktery osob.

Měl povolen přístup do knihovny Königswaldů a ke všem dokumentům týkajícím se smrti Drachenfelse. Byl tu de Selincourtův Rod Königswaldů s lichotivým portrétem korunního prince Oswalda jako mladíka. Také překvapivě tenký Život Genevieve Dieudonné. Byl jsem lovcem odměn v Reikwaldu, Bretonnii a Šedých horách od Antona Veidta, jak to vyprávěl Joachim Munchbergerovi; Helmholtzova Constant Drachenfels: Studie zla; Otrávená hostina a jiné legendy od Claudie Wiertelové. Byly tu všechny pamflety a přepsané balady. Tolik příběhů. Tolik verzí téhož příběhu. Byly tu dokonce jiné dvě hry - Drachenfelsův pád od toho břídila Matrace a Princ Oswald od Doriana Diessla - obojí byl strašný brak, jak Detlef potěšeně zjistil. U Sigmarovy historie narazil na příliš mnoho vynikajících kusů na téže téma. Tady měl nový dramatický základ, který mohl označit za vlastní. Zejména ho těšilo, že má příležitost vypořádat se se svým starým kritikem a rivalem Diesslem; zapracoval do svého nového rámce některé nejošřejnější části jeho příšerné hry. Uvažoval, jestli Dorian dosud očkuje studenty dramatu v Nulnu svými archaickými představami a jestli se odváží do Altdorfu, kde by viděl, jak jej předčil žák, kterého vyhodil z přednášky o Tarradaschovi, když poukázal, že skoro všechny ženské postavy toho velíkána jsou více méně stejné.

Detlefa nějakou dobu trápil titul. Musel v tom být 'Drachenfels'. Nejdřív se mu líbilo Oswald a Drachenfels, ale korunní princ chtěl, aby vynesl jeho jméno. Drachenfelsova historie nebyla možná; nechtěl publiku připomínat Sigmara, a navíc se měl zabývat jen úplným koncem historie odvíjející se tisíce let. Pak zvažoval názvy: Drachenfelsova smrt, Pevnost Drachenfels, Velký čaroděj, Vyzyvatel temnoty a Hrad stínů. Na chvíli hru nazval Srdce temnoty. Pak experimentoval s Mužem se železnou maskou. Nakonec se rozhodl pro jednoslovný, drsně dramatický jednoslovný titul Drachenfels.

Oswald slíbil, že si denně vyšetří hodinu na rozhovor a dotazy ohledně pravdivosti svých skvělých činů. Také se snažil vypátrat své dosud žijící společníky z tohoto dobrodružství, přesvědčit je, aby přišli a probrali své role v dramatu se spisovatelem, jenž zpečetí jejich nesmrtelnost. Detlef měl fakta a rámec hry. Už měl napsány i některé monology. Ale stále měl pocit, že zatím teprve začíná chápat pravdu ležící za hranicí jeho dovednosti.

Začínalo se mu zdát o Drachenfelsovi, jeho železné masce, bezbřehém zlu. Po takovém snu vždy napsal stránky temné poezie. Velký čaroděj začínal ožít na papíře.

Oswald nepostrádal tradiční aristokratickou ješitnost, ale v některých věcech byl pozoruhodně nesdílný. Objednal Detlefovu hru jako část oslav výročí smrti svého nepřítele a věděl velmi dobře, že tato příležitost poslouží ke zvýšení jeho věhlasu. Detlef si domyslel, že je pro Oswalda důležité, aby byl pro veřejnost po několika letech jen v pozadí těchto událostí. Byl kurfiřtem ve všem kromě jména a nečekalo se, že by jeho otec přežil léto. Nakonec bude muset být potvrzen ve svém úřadu, takže se stane jedním z tuctu nejmočnějších mužů v Císařství, druhým po císaři. Detlefův Drachenfels umlčí případné hlasy, které by se mohly ozvat proti korunnímu princovi. Přes všechnu Oswaldovu politickou obezřetnost při podpoře inscenace, jež připomene světu jeho hrdinství, považoval Detlef prince za zbytečně skromného. Příhody, které by bylo možné podle ostatních považovat za vynikající hrdinské činy, odbýval pokrčením ramen a prostým: „Dalo se udělat jediné tohle“ nebo „Byl jsem tam první, ostatní by udělali totéž“.

I to bylo až tehdy, když se objevil Rudi Wegener a promluvil si s Detlefem. Ten až teď začínal chápat, co se stalo v Reikwaldu cestou na hrad Drachenfels a jak Oswald spojil své společníky v dobrodružství svou silnou vůlí. Až tehdy, když mu Sigmarův řád dovolil prozkoumat Zakázané Khainovy grimoáry, si Detlef uvědomil, jak strašlivě mocné bylo Drachenfelsovo zlo táhnoucí se celými věky. Začal si vše spojovat s výzkumem, který prováděl kvůli Sigmarově historii, a - zatímco se mu svíral i zvedal žaludek - snažil se představit si koncept člověka, narozeného jako smrtelník, jenž mohl být naživu v době Sigmara před dvěma a půl tisíci let, a kráčet po zemi i tehdy, když se narodil Detlef Sierck. Byly mu čtyři roky, když Drachenfels zemřel, a předváděl tehdy v Nulnu svého úžasného génia tím, že skládal symfonie pro nástroje, k jejichž vynalezení se nikdy nedostal.

Detlef psal monology, dělal náčrtky výpravy a pískal hudební témata Felixi Hubermannovi. A Drachenfels začínal nabývat kolosálních obrysů.

V

Vysoký, vychrtlý muž, který příliš koktal, se zahanbeně odplížil. Jeho hvězdný okamžik v záři reflektorů skončil.

"Další!" vykřikl Vargr Breughel.

Na dočasné pódium v plesovém sále Königswaldů vešel další vysoký, hubený muž. Skupina vysokých vychrtlíků se zavlnila a zašumělo to v ní.

"Jméno?"

"Lowenstein," řekl muž hlubokým, truchlivým hlasem. "Laszlo Lowenstein."

Byl to skutečně děsivý hlas. Detlefovi se líbil. Strčil loktem do Breughela.

"Co jste dělal?" zeptal se Breughel.

"Sedm let jsem byl hercem a ředitelem Chrámového divadla v Talabheimu. Co jsem přišel do Altdorfu, hrál jsem barona Tristera v Osamělém vězni v divadle Geheimnisstrasse. Kritika v altdorfském Spielu mě nazvala „předním tarradaschovským tragédem jeho i všech ostatních generací“.

Detlef si muže prohlížel od hlavy k patě. Měl správnou výšku i správný hlas.

"Co myslíš, Breughele?" zeptal se tak tiše, aby ho Lowenstein neslyšel. Vargr Breughel byl nejlepším asistentem režie ve městě. Nebýt u divadla předsudky vůči trpaslíkům, myslel si Detlef, byl by druhým nejlepším režisérem ve městě.

"Jeho Trister byl dobrý," řekl Breughel. "Ale jako Ottokar byl vynikající. Doporučoval bych ho."

"Připravil jste si něco?" obrátil se Detlef na vysokého, hubeného muže toho rána poprvé.

Löwenstein se uklonil a pustil se do vyznání lásky umírajícího Ottokara k bohyni Myrmidii. Tarradasch tvrdil, že měl toho dne, kdy je psal, božskou inspiraci a tento herec měl nejlepší interpretaci, jakou kdy Detlef u tohoto monologu slyšel. Sám nikdy v Laskách Ottokara a Myrmidie nehrál, a pokud by se musel srovnávat s Laszlem Löwensteinem, zvažoval by, jestli to o pár desetiletí ještě neodložit.

Detlef zapomněl na vysokého, vychrtlého herce a viděl jen pokořeného Ottokara, nadutého tyrana, kterého přivedla ke hrobu fanatická láska. Byl vtažen do krvavých činů nejvznešenějšími záměry a nyní si je vědom toho, že trest bohů bude trvat i po smrti, kdy bude mučen navěky.

Když skončil, dav vysokých, štíhlých mužů - zatvrzelých protivníků, od nichž by se dalo očekávat, že na tak nadaného herce budou pohlížet jen se závistí a záští - spontánně zatleskal.

Detlef si nebyl jistý, ale zdálo se, že našel svého Drachenfelse.

"Nechte svou adresu u sluhy korunního prince," řekl Detlef muži. "Ozvěme se vám."

Löwenstein se opět uklonil a opustil jeviště.

"Chceš vidět ještě někoho dalšího?" zeptal se Breughel.

Detlef chvíli uvažoval. "Ne, pošli ty Drachenfelse domů. Pak vezmeme všechny Rudi, Meneshe, Veidty a Erzbety..."

VI

Šílená žena mlčela. V počátečních dnech svého pobytu v hospitálu, před mnoha lety, křičela a rozmazávala po stěnách své výkaly. Všem, kdo jí naslouchali, vyprávěla, že si pro ni přijdou nepřátelé. Muž s kovovou tváří. Stará-mladá mrtvá žena. Spoutali ji jen pro její dobro. Několikrát se snažila spáchat sebevraždu tím, že si nacpala oblečení do úst, aby se udusila, a tak ji Shallyiny kněžky na noc svazovaly ruce. Nakonec se uklidnila a přestala dělat potíže. Nyní se jí už dalo věřit.

Sestra Clementine se o tu šílenou ženu zvláště zajímala. Jako dcera bohatých a nehodných rodičů se Clementine Clausewitzová zavázala Shallye, že se pokusí splatit dluh, který, jak cítila, má její rodina u světa. Její otec byl chamtivým

vykořisťovatelem svých nájemníků, nutil je pracovat na polích a v robotárnách, dokud nepadali vyčerpáním. Matka byla koketa s prázdnou hlavou, jež zasněvila svůj život sněním o době, kdy její jediná dcera vstoupí do altdorfské společnosti. Den před prvním plesem, na který měl téměř určitě přijít uhrovitý devítiletý kluk, vzdáleně spřízněný sňatkem s císařskou rodinou, Clementine utekla a vyhledala útěchu v prostém klášterním životě.

Shallyiny sestry se oddaly léčitelství a milosrdenství. Některé vyšly do světa jako obecné praktické lékařky, mnohé sloužily ve špitálech v městech Starého světa a některé se rozhodly sloužit v hospitálech. Zde byli vítáni nevyčleptelní, umírající a nechtění. Choromyslní byli umísťováni do velkého hospitálu ve Frederheimu, dvacet mil za Altdorfem. V minulosti byly tyto kláštery domovem pro dva císaře, pět generálů, sedm potomků kurfiřtských rodin, všelijaké básníky a nespočetné bezvýznamné měšťany. Šílenství může posednout každého a očekávalo se, že o všechny se budou sestry starat se stejnou péčí.

Clementinina šílená žena si nedokázala vzpomenout na své jméno - v záznamech hospitálu byla vedena jako Erzbet - ale věděla, že bývala tanečnicí. Občas udivovala ostatní pacienty citlivým a výrazným tancem, který popíral zacuchané zježené vlasy a obličej s hlubokými vráskami. Jindy si recitovala dlouhý seznam jmen. Clementine nevěděla, co Erzbetina litanie znamená a jako oddaná členka řádu, který přísahal pečovat o jakýkoli inteligentní život - se jednou vyděsila, když zjistila si její pacientka připomíná všechny, které zavraždila.

Erzbet podporoval v hospitálu štědrý dárc. Osoba jménem Dieudonné, která Erzbet nikdy nenavštívila přikázala bance Mandragora, aby vyplácela hospitálu sto zlatých korun ročně, dokud bude tanečnice v péči. O její případ se zajímala i jedna z předních altdorfských rodin. Ať už byla Erzbet kýmoli, měla vlivné přátele. Clementine uvažovala, jestli není šílenou dcerou nějakého šlechtice, který se za ni stydí. Ale jejím jediným návštěvníkem býval pozoruhodně tlustý a nehezky muž odporně páchnoucí ginem a ten v žádném případě neodpovídal představě prominenta vysoké společnosti. Kým byla, bylo pro sestru méně důležité než to, kým bude.

Nyní si musela Clementine připustit, že Erzbet už velmi pravděpodobně nebude nikým. Za ty roky se stáhla do sebe. Během hodin, které trávila na prosluněném čtvercovém nádvoří hospitálu, jen hleděla do prázdna, neviděla sestry ani jiné pacienty. Nešila ani nemalovala. Neuměla nebo nechtěla číst. Déle než rok už netančila. Už ani nemívala noční můry. Většina kněžek považovala Erzbetino uklidnění za příznak milosrdného uzdravování, ale sestra Clementine věděla, že tomu tak není. Rychle chátrala. Nyní byla vyhovujícím pacientem - na rozdíl od některých zuřících netvorů, s nimiž se řád musel zabývat - ale byla hlouběji ve své vlastní temnotě než byla tehdy, když ji do hospitálu přivedli. Zuřivcům - těm, co kousali, škrábali, kopali, ječeli a vzpírali se - se dostávalo plné pozornosti, zatímco Erzbet tiše seděla a nic neříkala. Sestra Clementine se snažila k ní proniknout a postarala se, aby s ní mohla denně strávit hodinu, kdy na ni mluvila. Pokládala otázky, na něž nedostávala odpovědi, vyprávěla ženě o sobě a hovořila na všeobecná témata. Nikdy neměla dojem ze jí Erzbet slyší, ale věděla, že to musí zkoušet. Občas si připouštěla, že mluví jak kvůli Erzbet, tak kvůli sobě. Ostatní sestry pocházely z jiného prostředí a příliš často s ní ztrácely trpělivost. Cítila spřízněnost s touto usouzenou, mlčenlivou ženou.

Pak přišel muž od korunního prince Oswalda. Zdvořilý sluha se zapečetěným dopisem pro nejvyšší kněžku Margaretu. Sluhova uhlazenost sestru Clementine jaksi rozrušila. Pro tuto cestu měl černý kočár zasazené nenápadné mříže, což vedle bohatého čalounění působilo nepatřičně. Erb Königswaldů - koruna se třemi hroty na pozadí košatého dubu - jí připomínal hloupé sny její hloupé matky. Nevěděla, jestli po ní rodiče přestali patrat nebo jim prostě nikdy nestála za to, aby vynakládali tolik úsilí.

Margareta si ji zavolala do kaple a řekla jí, aby připravila Erzbet na výlet. Clementine chtěla protestovat ale pouhý pohled nejvyšší milosrdné kněžky ji tak zmrazil, že si to rozmyslela. Sluha ji doprovázel, když se vydala hledat šílenou ženu na nádvoří. Připadalo jí že Erzbet sluhu poznala a neuniklo jí, jak ji znovu začíná ovládat starý strach. Žena se k ní přitiskla a políbila stříbrnou holubici na jejích šatech. Clementine se snažila pacientku uklidnit, ale nedokázala ji přesvědčit. Sluha ustoupil stranou, mlčenlivý, ale očividně netrpělivý, Erzbet neměla žádný osobní majetek, žádné šaty kromě bílého roucha, jaké nosili všichni chovanci hospitálu. Měla jen sebe a nyní, jak se zdálo, náležela z princova rozmaru někomu jinému.

Clementine si vytáhla jehlici s holubicí z šatů a dala ji Erzbet. Možná ji to uklidní. Vnesla jakés takés zdání pořádku do ženiných vlasů, políbila ji na čelo a rozloučila se s ní. Sluha pomohl odtrhnout Erzbetiny prsty z Clementininy šatů. Té noci Shallyina sestra usínala v pláči. Příštího rána byla překvapena a trochu se styděla, když měla polštář ztuhlý uschlými slzami. Pomodlila se a vrátila se ke svým povinnostem.

Nejvyšší kněžka Margareta Clementine nikdy neřekla, že v kočáru cestou do Altdorfu Erzbet našla svérázné využití pro dva palce dlouhou ocelovou jehlici s holubicí, kterou jí Clementine dala. Vypíchla jí sluhovi oko a potom, když muž ječel a zmítal se v krvi, si zabodla jehlici do hrdla.

Když tanečnice-vraždkyně umírala, vyjmenovala naposledy své mrtvé. Sluha se jí nikdy nepředstavil, a tak ho musela vynechat. Ale jak se postupně propadala do temnoty, kde na ni čekaly zlověstné věci, vzpomněla si, že musí dát na seznam poslední oběť.

"Erzbet Wegenerová..."

VII

Kereth dokázal, že umí víc než jen šít boty. Když přinesl Detlefovi vzorky své práce, byl povýšen na šéfa oddělení kostýmů v divadle, které se nyní nazývalo Divadlo Königswaldových herců. Pracovaly pod ním švadleny a koželuhové. Přicházel s úžasnými návrhy na speciální kostýmy. Kožené kalhoty ke zbroji vypadaly jako ocelové, ale vážily zlomek toho, co by vážily měly. Bitevní komparz je nosil rád. A nyní přišel sám od sebe s pěti různými koženými

maskami pro Drachenfelse. Detlef si uvědomil, jaké měl štěstí, že v pevnosti malého ševce našel. Jinak by omdlával pod vahou kostýmu už v půli prvního jednání. Podle posledního odhadu se čtvrtina hereček, které přišly kvůli roli Erzbet, do Kerretha zamilovala, a ten jim po měsících v Mundsenské pevnosti až příliš rád vycházel vstříc. Detlef cítil jemné bodnutí závisti, ale nevšímal si toho. Práce bylo příliš mnoho.

VIII

Lilii Nissenová vešla, zrovna když se Detlef zaobíral ječením na Breughela kvůli mečům, které patřily mezi rekvizity.

"Drahoušku!" vykřikl a hlas mu stoupl o celou oktávu.

"Srdíčko," odpověděla. Vpluli si do objetí a hlasitě se políbili. Všichni stáli a dívali se, jak nejlepší herec a herečka v Císařství hrají improvizovanou milostnou scénu.

"Jsi dvakrát krásnější, než když jsem tě viděl naposledy, Lilii. Tvá záře nemá hranic!"

"A ty, můj génie, jsi mi napsal nejlepší roli, o jaké herečka může jen snít. Líbám každý z tvých výjimečně talentovaných prstů!"

Později Detlef řekl Breughelovi: "To je dobře, že ta kráva hraje šest set let starou. Poprvé dělá něco, co se blíží jejímu skutečnému věku."

A Lilii křičela na svou kostymérku: "Ten tlustý, arogantní, kluzký netvor! Ten nejhnusnější červ! Ten tyran s hadím jazykem! Jen osobní pozvání od vznešeného prince Ostlandu mě přesvědčilo, abych vstoupila do téže místnosti s tou hnusovitě slizkou chamradí, natož abych s ním hrála v dalším jeho přišerném hnusném melodramatu!"

IX

Laszlo Löwenstein se setkal se svým mecenášem na sklonku noci v zadním pokoji údajně prázdného domu. Nestaral se o to, kdo ten člověk je, ale často uvažoval, co skrývá za maskou. Löwensteinova kariéra poznala vzestupy i pády; Talabheim musel opustit sotva pár kroků před lovci čarodějnic. Uvědomil si, že člověka s jeho talentem a zvyky je příliš snadné najít. Potřeboval přátele. Nyní byl u Königswaldových herců, chránila jej společnost korunního prince, dokonce i práce s Detlefem Sierckem. Ale přesto se vracel ke svému starému mecenáši, ke svému původnímu mecenáši. Někdy uběhla léta, aniž muže v masce zahlédl. Někdy se setkávali denně.

Kdykoli jej Löwenstein potřeboval, ten muž s ním vešel do styku. Obvykle přes prostředníka. Nikdy to nebyl dvakrát tentýž prostředník. Jednou to byl trpaslík přeměněný chaotitem. Kolem úst měl trs chapadel a na čele se mu otevíralo rosolovité oko. Tentokrát to byla štíhlá dívka oblečená v zeleném. Dostane adresu a tam na něj bude čekat muž v masce.

"Laszlo," řekl mu klidným, bezvýrazným hlasem, "rád tě zase vidím. Slyšel jsem, že nedávno jsi měl štěstí."

Herec byl nyní napjatý - ne všechny žádosti jeho mecenáše byly příjemné - ale posadil se. Muž v masce mu nalil trochu vína, a tak se napil. Stejně jako všechno Jídlo a pití, které mu jeho mecenáš servíroval, to bylo prvotřídní, drahé zboží.

"Vlažně působící dům, co myslíš?"

Rozhlédl se po pokoji. Byl naprosto bezvýrazný kromě míst, kde visely ikony, byly stěny jen obílené. Stál tam hrubý stůl a dvě židle, ale žádný jiný nábytek.

"Věřím, že je to proto, že tenhle dům dnes v noci náhodou vyhořel. Oheň se mohl rozšířit na celou ulici na celou čtvrt'..."

Löwenstein měl náhle v ústech sucho. Znovu se napil vína a navlhl si jím ústa. Vzpomínal si na jiný požár v Talabheimu. A na křik rodiny uvězněné v horním patře pěkného domu. Pamatoval si, jak vypadala krev v měsíčním světle. Byla samozřejmě rudá, a přesto vypadala černě.

"Nebyla by to tragédie, můj drahý příteli, tragédie?"

Herec se potil, představoval si výraz na mužově masce, představoval si modulaci jeho hlasu. Ale nebylo tam nic. Löwensteinův mecenáš by mohl být oživenou krejčovskou figurínou. Mluvil, jako by četl hereckou roli jen aby ta slova zněla správně.

"Získal jsi pěknou roli v tom malém cvičení v ješitnosti korunního prince, že?"

Löwenstein přikývl.

"Titulní roli?"

"Ano, ale je jen vedlejší. Detlef Sierck, ten dramatik hraje hlavní roli, mladého prince Oswalda."

Löwensteinův mecenáš se uchechtl, což znělo jako mechemské zaškrábání. "Mladý princ Oswald. Ano, jak příhodné. Jak velice příhodné."

Löwenstein si byl vědom, jak je pozdě. Zítra musí být brzy ráno v paláci, aby mu švec Kerreth mohl vyzkoušet ocelovo-kožený kostým. Byl unavený "A ty hraješ...?"

"Drachenfelse."

Znovu se ozvalo uchechtutí. "Ano, toho muže v železné masce. To musí být nepohodlné, nemyslíš? Železná maska?"

Herec přikývl a muž v masce se rozesmál.

"Co-?"

"No tak, Laszlo, ven s tím."

"Co ode mne chcete?"

"Vůbec nic, drahý příteli. Jen ti poblahopřát a připomenout ti naše staré svazky. Doufám, že nezapomeneš na své

přátele, jakmile se ti dostane slávy, kterou si tolik zasluguješ. Ne, doufám, že nezapomeneš..."

Něco malého tiše plakalo ve vedlejší místnosti. Mečelo to jako koza. Löwenstein pocítil nejisté zachvění starých tužeb. Těch tužeb, které ho přivedly ke kočovnému životu, kdy musel putovat od města k městu. Vždy to byla velká města, nikdy městečka, vesnice. Potřeboval dost obyvatelstva, aby se tam mohl ukrýt. Ale potreboval se skrýt, zatímco každý večer předváděl svou tvář publiku. Nebyla to jednoduchá situace. Bez svého tajemného mecenáše by už byl sedmkrát mrtvý.

Löwenstein se ovládl. "Nezapomínám."

"Dobře. Víno ti chutnalo, doufám?"

Pláč byl nyní hlasitější a už nepřipomínal kozu nebo jehně. Löwenstein věděl, co ho čeká. Nebyl tak unavený, jak si myslel. Na mecenášovu otázku přikývl.

"Výborně. Mám rád muže, kteří si umějí užít své potěšení. Kteří si dovedou vychutnat v životě hezké věci. Rád je odměňuji. Celá ta léta se mi velmi líbilo tě odměňovat."

Vstal a otevřel dveře. Pokoj za nimi byl osvětlen jedinou svící. To, co plakalo, bylo přivázané na lůžku.

Na stole vedle ležel podnos plný stříbrných nástrojů, jaké by mohl mít švec Kerreth nebo některý chirurg na Ingoldtstrasse. Löwenstein měl vlhké dlaně a zarával si do nich nehty. Nevychovaně dopil víno na jeden hlt a utřel si pár kapek z brady. Rozechvěle vstal a vešel do druhého pokoje. "Laszlo, čeká na tebe tvé potěšení..."

X

Detlef diskutoval o kulisách s architekty korunního prince Oswalda. Korunnímu princovi se podařila zařídit koupě skutečně pevnosti Drachenfels, se záměrem inscenovat hru ve velké síni. Výhody byly očividné, ale stejně tak stinné stránky. Některé části hradu se budou muset opravit do původního podoby a jiné přestavět jako šatny, sklady rekvizit a ubytování pro herce. Scéna se postaví ve velké síni. Původně Detlefa lákala idea hrát hru ve skutečném čase, kdy by publikum šlo celou cestu do pevnosti za postavami a potom s nimi proniklo dovnitř. Ale to schéma příliš připomínalo Sigmarovu historii než aby to Oswald schválil.

Navíc diváků nebude příliš mnoho - privilegium zhlednout představení budou mít jen nejvýznamnější lidé Císařství - a ti určitě nebudou v rozpuku mládí. Bude dost obtížné převážet zchátralé a obstarožní hodnostáře do pevnosti po mírně se svažující cestě, jež byla za Oswaldových časů neprůchodná a strašili tam démoni natož po závratné stezce, kudy dobrodruzi šli. I kdyby se Detlefův soubor s nebezpečím vypořádal, bylo víc než pravděpodobné, že by se nějaký velekněz nebo lord Komoří skutálel z příkrého útesu, na němž pevnost stála. Tohle jediné představení bude vrcholným úspěchem jeho kariéry. Ale přesto Detlef plánoval přípravu méně marnotratné verze textu, vhodnější pro obyčejná divadla. Neviděl důvod, proč by Drachenfels nemohl být na repertoáru každé divadelní společnosti v Císařství pod podmínkou, že mu budou vyplaceny štědré tantiémy. Nechal Guglielma vyslat zvědy do divadel v Altdorfu, kde by se hra mohla po své slavné premiéře dobře uvést. Vzhledem k tomu, že ji podporoval korunní princ, který odvedl dobrou práci při očistění Detlefovy nedobré pověsti, vzbudila už nyní velký zájem. Detlef očekával výhodnou nabídku od divadla, které by mu dovolilo inscenovat hru podle vlastních nápadů, a navíc hrát hlavní roli. V současné době favorizoval Anselmo na Breichtstrasse, ale experimentálnější Chrám dramatu byl v těsném závěsu. Anselmo se příliš soustřeďovalo na dvě stě let stará Tarradaschova méně významná díla pro měšťany a obchodníky přijíždějící do Altdorfu, kteří měli pocit, že by se měli při pobytu ve městě prospat u divadelní hry. Detlefovi se obracel žaludek, jen na ně pomyslel.

Prohlédl si náčrtky architektů a podepsal je. Jejich představy ho uspokojily, ačkoli před konečným rozhodnutím bude muset jet na Drachenfels. Koneckonců, teď už by to mělo být bezpečné. Velký čaroděj je dvacet pět let mrtev.

"Detlefe, Detlefe, máme problém..."

Do Detlefova pokoje se vkolébal Vargr Breughel se svým neustále znepokojeným výrazem ve tváři. Vždycky existoval nějaký problém. Celé dramatické umění nebylo ničím jiným než úspěšným řešením problémů, vyhýbáním se jim nebo jejich ignorováním.

"Co je to tentokrát?" povzdechl si Detlef.

"Jde o roli Meneshe..."

"Myslím, že jsem ti řekl, abys do ní obsadil Gesualda. Víš, že pokud jde o trpaslíky, máš mou plnou důvěru. Měl bys na ně být odborník."

Breughel nervózně přešlápl. Nebyl skutečný trpaslík ale zakrslý potomek lidských rodičů. Detlefa napadlo jestli jeho důvěryhodný zástupce v sobě nemá ždíbec chaotitu. Spousta lidí od divadelní profese má ve svém make-upu pár zrnek Chaosu. Detlef sám měl na levé noze jeden malíčkový prst navíc, který mu jeho oplakávaný otec osobně amputoval.

"Tvůj výběr tileánského šaška pro tu roli byl poněkud kontroverzní," řekl Breughel a zamával dlouhým smotaným papírem plným překrývajících se podpisů. "Zprávy o tom se dostaly ven a někteří trpaslíci z Altdorfu sestavili tuhle petici. Protestují proti tomu, aby byli všichni trpaslíci na jevišti prezentováni jako komické odlehčení Menesh byl pro trpaslíky velký hrdina."

"A co zrádce Ueli? Také je pro trpaslíky hrdina?"

"Moc dobře víš, že Ueli nebyl skutečný trpaslík."

"Ale ani není pravděpodobné, že by byl zdrojem komického odlehčení, že? Nedokážu vymyslet moc gagů na téma 'dýka v zádech'."

Breughel se zatvářil podrážděně. "Nemůžeme si dovolit naštvat trpaslíky, Detlefe. V divadle jich pracuje příliš mnoho. To tolik stojí o stávkou kulisáků? Osobně ty arogantní parchanty nenávidím. Víš, jaké to je být vyhozen z jedné

hospody za to, že jsi trpaslík, i když nejsi, a pak být vyhozen z trpasličí hospody, protože nejsi skutečný trpaslík?"

"Promiň, příteli. To mě nenapadlo."

Breughel se trochu uklidnil. Detlef se podíval na necitelnou petici.

"Prostě jim řekni, že slibuji, že si z Meneshe nebudu dělat neopodstatněnou legraci. Podívej, tady uděláme pár škrťů..."

Detlef roztrhal některé již odhozené stránky. Petice byla naneštěstí mezi nimi.

"No, tak už tu nebudou žádné 'drobné' žertíky. Spokojen?"

"Ještě je tu námitka kvůli Gesualdovi."

Detlef praštil do stolu. "Co zas? To nevědí, že géniové potřebují při tvorbě klidnou mysl?"

"Jde o toho jednorukého trpasličího herce: Trvá na tom, že on je jediný, kdo tu roli může hrát."

"Ale Meneshovi utrhnou ruku až na samém konci. Připouštím, že bychom mohli udělat nějaký trik s falešnou rukou plnou prasečích vnitřností a získat tak mnohem přesvědčivější hororovou scénu. Ale nebyl by schopen projít celou hrou, aniž by si publikum všimlo, že tu ruku má tuhou a nehybnou. Navíc ten blázen je o dvacet let starší, než by pro tu roli měl být."

Breughel si odfrkl. "Měl by být, Detlefe. Vždyť on je skutečný Menesh!"

XI

Vězeň se hodlal pokusit o útěk. Antonu Veidtovi neuniklo, jak je zloděj Erno napjatý, jen vyrazit. Byli jen tři ulice od městského domu lorda Liedenbrocka, člověka, který na toho muže vypsál odměnu. Jakmile Veidt svůj úkol splní a shrábne peníze, Liedenbrock si bude moci dělat, co bude chtít, aby dostal zpátky svůj majetek - dvacet zlatých korun, nějaké šperky náležející hraběnce a pozlacenou Ulrikovu ikonu. A jelikož zloděj kradené věci prodal v jiném městě a peníze propil, Liedenbrocka nejspíš napadne, že si platbu vybere spíš v nehtech nebo očích než v nějaké obvyklejší měně. Lord měl pověst krutého člověka. Kdyby tomu tak nebylo, stěží by zaměstnal Veidta.

Lovec dokázal přesně odhadnout, kdy se Erno pokusí získat zpět svobodu. Viděl o sto yardů dál uličku a bylo mu jasné, že se muž pokusí do ní vběhnout, aby Veidta setřásl a našel nějakého kováře, který bude ochoten mu sundat řetězy z rukou a z nohou. Určitě si myslí, že ho takový stařec nebude honit.

V tom měl samozřejmě pravdu. V mládí by Veidt mohl utíkat za Ernem a srazit ho. Ale spíš by zřejmě udělal to, co hodlá udělat teď.

"Veidte," řekl zloděj, "mohli bychom se nějak dohodnout..."

Ulička byla před nimi. "Mohli bychom-?"

Erno se rozehnal řetězy po lovcí odměn. Veidt uskočil mimo dosah. Zloděj se protáhl kolem jakési tlusté ženské kojící dítě. Dítě začalo křičet a žena teď stála Veidtovi v cestě.

"Sehni se," vykřikl a vytáhl šipkovou pistoli. Ta ženská byla hloupá. Musel ji odstrčit a zacílit. Dítě kvičelo jako prase na rožni.

Ulička byla úzká a rovná. Erno nemohl klikkovat ze strany na stranu. Uklouzl na nějakém smetí, spadl a zamotal se do řetězů. Znovu vstal a rozběhl se, až se dostal k nízké zdi. Veidt si byl ostře vědom bolesti ve dvakrát zlomeném a dvakrát srovnávaném zápěstí, když zvedl pistoli a vystřelil.

Šipka zasáhla Erna ze zadu do krku, zvedla ho od země a vrhla ho jako propletenec končetin a řetězů do špíny příkopu.

Ulička byla očividně využívána obyvateli horních pater přilehlých domů jako odpadní jímka. Kameny byly pokryté slizem a ve vzduchu visel jako miazma zápach mrtvých ryb a hnijící zeleniny.

Veidt se snažil zasáhnout Erna do stehů. To by ho srazilo na zem, ale mohl by dýchat. Peníze dostane stejně, za živého, nebo mrtvého, ale bude muset táhnout tu zdechlinu do Liedenbrockova domu. A už teď se mu těžko dýchalo. Opřel se o slizkou zeď a zápasil o dech.

Lékař mu řekl, že ho něco žere zevnitř, nějaká nemoc, která je důsledkem celoživotního návyku na silné arabské doutníky. "Je to jako černý krab, který tě uvnitř žere, Veidte," povídal ten muž, "a nakonec tě zabije."

Veidtovi to nevadilo. Pokud šlo o život bez doutníků, nebo smrt s nimi, ohledně volby neváhal. Nyní vytáhl doutník a křesadlo. Dvakrát se zhluboka nadechl kouře a rozkašlal se. Vykašlal černý, vazký hlen a pak se vrávoravě vydal do uličky. Cestou se musel opírat o zdi.

Erno byl samozřejmě mrtvý. Veidt vytáhl šipku a otřel ji mrtvole o hadry. Znovu nabil pistoli, natáhl pružinu a zaklapl pojistku. Pak odemkl řetězy a hodil si je přes rameno. Řetězy byly při jeho práci nákladná položka. Tyhle, vykované speciálně trpasličími kováři, používal už více než deset let. Byly to dobré řetězy a udržely v jeho péči i mnohem nebezpečnější muže než byl Erno.

Vzal mrtvého za bosé nohy - boty prodal poté, co ho spoutal - a vytáhl ho zpátky na ulici. Jak ho vlekl, ozývaly se mu v hrudníku ostré bolesti. Černý krab mě rýpe do žeber, pomyslel si, užírám mi svaly, co drží kosti pohromadě, takže se mi teď kostra rozpadá na prach. Nebude moc dlouho trvat, než se sesype jako bezvládná medúza.

Také už teď nestřílel jako dřív. Pořád mířím docela dobře, pomyslel si, ale kdysi býval mistr střelec. Když neměl práci jako lovec odměn, dokázal získat další příjem z vítězství v soutěžích. Dlouhý luk, kuše, pistole, vrhací nůž; s tím vším býval nejlepší. A jak se staral o své zbraně! Všechny byly dokonale ostré, naolejované, pokud to bylo třeba, vyleštěné a připravené pít krev. Dosud se snažil držet krok, ale bylo to pro něj stále obtížnější.

Před dvaceti pěti lety byl na chvíli hrdina. Ale sláva rychle vyprchala. A jeho role při Drachenfelsově pádu byla tak malá, že ji tvůrci balad většinou přehlíželi. Proto dovolil Joachim Munchbergerovi vydat Veidtův příběh jako knihu. Ten šarlatán zmizel se všemi zisky a trvalo mu několik let - mezi jinými pracemi - než ho vystopoval a vybral si svůj podíl. Munchberger se pak musel naučit psát levou rukou.

Nyní to celé začne znovu. Vyslanci korunního prince Oswalda ho našli, požádali ho, aby přišel a promluvil si s tlustým hercem o nějaké nové verzi příběhu. Veidt by odmítl, ale nabízel peníze, a tak bude muset brzy projít celou tu hloupou historku s tím Detlefm Sierckem - což je podle všeho dlužník na útěku - a znovu se nechat přehlížet, zatímco mladý Oswald se bude vyhřívat ve zlaté záři slávy.

Oswald! Prošel dlouhý kus cesty od doby, kdy byl usmrkaný kluk. Brzy bude vybírat svého prvního císaře. Zatímco se tlustý Rudi Wegener utápěl v ginu, šilená Erzbet ječela v nějaké cele a madam Věčnost hltala panenskou krev. A Anton Veidt byl tam, co býval vždy, na ulici, kde pátral po hledaných i nehledaných zločincích a měnil viníky za peníze.

Oswald byl v této situaci vítaný.

Emo byl pořád těžší. Veidt si musel sednout na zem a odpočinout si. Shromáždil se kolem něj dav, aby si prohlédl jeho zboží, ale brzy se zase rozešel. Mrtvému muži bzučely mouchy kolem obličeje, lezly mu do otevřených úst a chřípí. Veidt neměl sílu je odehnat.

A tak, provázeni hmyzem, se ti dva ubírali k domu vznešeného pána.

XII

Detlef se probudil s obličejem zabořeným do hromady stránek rukopisu. Usnul na pracovním stole. Podle hodin byly tři ráno. Palác byl nyní chladný a tichý. Svíčka se hodně zmenšila a vosk stekl na stůl, ale dosud hořela.

Posadil se zpřímá a ucítil tupou pulzující bolest, která přicházela vždy v dobách velkého přepracování. Pomůže sherry. Vždycky měl nějaké po ruce. Odstrčil židli a vzal si láhev ze skříňky nedaleko stolu. Lokl si přímo z ní a pak si nalil do sklenice. Bylo to dobré zboží, stejně jako všechn přepych v paláci Königswaldů. Zamnul si studené ruce, aby se mu do nich vrátilo teplo,

Srovnal stránky na stole a shrnul je dohromady. Pracovní text byl téměř kompletní. Všechny změny inspirované rozhovorem s Rudim Wegenerem, trpaslíkem Meneshem a korunním princem byly vepsány, a tak pochyboval, že svědectví lovce odměn Veidta nebo upírky lady Dieudonné by znamenala nějaký rozdíl. Výzkum byl kostrou hry, ale maso bylo plně na Detletu Sierckovi. Nic menšího publikum neočekává. Oswald ho dokonce pobízel, aby se v některých bodech odklonil od historie, aby se lépe dostal k pravdivému jádru věci. Kéž by všichni mecenáši byli ohledně umělecké licence tak osvícení.

Bolest hlavy začínala ustupovat, a tak si znovu přečetl několik řádek. Než usnul, začal pracovat na závěrečném textu, shrnutí celého dramatu, takže se po posledním listu papíru táhla inkoustová čára.

Svůj monolog rozmazal tváří; napadlo ho, jestli mu na ní už zaschl inkoust. Určitě vypadá jako blázen.

Jeho vlastní slova ho dosud dojímal. Věděl, že tím monologem to musí vystihnout, musí vyjádřit vítězství dobra nad zlem, aniž by upadl do sentimentality nebo melodramatu. Silní muži budou plakat, když Detlef Sierck jako Oswald promluví nad padlým nepřítelem a najde nakonec špetku zármutku nad ukončením i takového života, jaký vedl Drachenfels. Měl v úmyslu nechat Hubermanna podtrhnout celou scénu sólovým gambovým rejstříkem, ale teď se rozhodl, že hudba nebude nezbytná. Jediný hlas a pohnutlivá slova budou stačit.

Nechť z věží vesele zvony zní, že Velký čaroděj je konečně pod zemí. Chór v chrámu pekelném rozezněl se, by přivítal Constanta Drachenfelse.

Za oknem ležely pozemky paláce a za nimi spící město. Byl úplněk, a tak Detlef viděl dokonalé trávníky jako jednobarevnou rytinu. Předkové korunního prince, dřívější kurfiřti Ostlandu, stáli v řadě na piedestalech, vypadali solidně jako monolity. Byl tam starý Maximilian v dobách svého mládí, jak se rozmachuje mečem pro Císařství. Detlef viděl, jak se o současného kurfiřta, obtěžujícího každého, kdo je ochoten poslouchat, blábolením o starých dobrých časech, starají v paláci chůvy. Všichni v domě věděli, že s Maximilianem to jde z kopce a Oswaldova doba už brzy přijde.

Architekti, které Oswald najal kvůli výpravě hry, měli také v plánu přetvořit některé části paláce. Korunní princ na svá bedra stále víc přebíral záležitosti Königswaldů. Většinu dní trávil zavřený s veleknězi, kancléři a císařskými vyslanci i dvorskými úředníky. Nástup by měl být hladký. A Detlefov Drachenfels označí začátek oswaldovské éry. Umělec není vždy odstrčen od toku historie, pomyslel si. Někdy ji může tvořit stejně jako generál, císař nebo kurfiřt.

Poškrábal se v kníru a napil se ještě sherry. Vychutnával noční ticho v paláci. Už je to dávno, co zažil trvalé ticho. Noci v Mundsenské pevnosti byly naplněny strašlivým úpěním, výkřiky těch, co špatně spali, a neustálým kapáním z mokrých zdí a stropů. A dnešní dny byly naprostou kakofonií hlasů a potíží. Musel si promluvit s herci a se zbylými Oswaldovými společníky. Musel se hádat s lidmi příliš malichernými, aby viděli, jak měnit nápady ve skutečnost. Musel se vypořádat s ječivými stížnostmi a přišerným cukrováním Lilii Nissenové. A do toho všeho se neustále ozývalo dupání bot na dřevě, jak herci procházeli zkouškami, bušení kladiv řemeslníků vytvářejících kulisy pro hru a řinčení od těch členů souboru, kteří se učili šermovat pro bojové scény. A hlavně tu byl Breughel, který nepřestal povykovat: "Detlefe, Detlefe, máme tu problém..."

Někdy se ptal sám sebe, proč si vybral divadlo jako ventil pro svého génia. Pak si vzpomněl...

S tím se nedalo nic srovnat.

Po srdci mu přejela chladná ruka. Venku v zahradě se něco hýbalo. Pohybovalo se to ve stínu soch kurfiřtů. Detlef uvažoval, jestli nemá vyvolat poplach. Ale něco mu napovídalo, že to nejsou vrazi ani zloději. V jejich pohybech byla nezemská malátnost a připadalo mu, že zahlédl matnou, jakoby měsíční zář vycházející z jejich tváří. Nyní jich byla řada. Byli oblečeni jako mniši, zářící tváře skryté ve stínu. Pohybovali se směrem k domu v naprostém tichu. Detlef si se zamrazením uvědomil, že se při jejich chůzi nehýbe tráva ani štěrky. Kráčeli vzduchem, vznášeli se několik palců nad zemí, provazy na kutnách vlekli za sebou.

Strnul na místě, ne však přímo strachem, spíš úžasem, jako by byl pod vlivem toho druhu jedovatého hada, který svou oběť nejprve hypnotizuje a teprve pak uštkne.

Okno bylo otevřené, ale ani ho nenapadlo, že by je měl zavřít. Noční vzduch mu chladil tváře.

Mnišské postavy se nyní vznesly výš, nohy nad zemí, a stoupaly vzhůru směrem k paláci. Detlef si představoval ostré oči třpytící se v nejasném, jen částečně viditelném obličejí. S náhlým vzplanutím paniky věděl, že ať je to cokoli, je to tu kvůli němu, aby ho to navštívilo a oslovilo to právě jeho, Detlefa Siercka.

Modlil se k bohům, aby to nebyla pravda - i k těm, ve které nevěřil. Přesto se ty postavy dál vznášely ve vzduchu.

Odhadoval, že je jich deset nebo dvanáct, ale mohlo jich být i víc. Možná až stovka nebo tisíc. Takový dav by se nemohl shromáždit v palácové zahradě, ale možná tu byli navzdory všemu, co je možné. Koneckonců, lidé se nevznášejí.

Skupina se přiblížila a vznášela se přímo před oknem, Detlefovi téměř na dosah. Byli tři a ten uprostřed musel být jejich mluvčí. Tato postava byla mnohem zřetelnější než ostatní. Její obličej byl mnohem jasnější, takže Detlef viděl rozeklanou černou bradku a zahnutý nos. Byla to tvář aristokrata, ale nedokázal říct, jestli tyrana nebo dobrotivého vládce.

Byli to duchové mrtvých? Nebo démoni temnoty? Nebo nějaký druh nadpřirozené bytosti, zatím nezařazený?

Vznášející se mnich pohlédl na Detlefa klidným, zářícím očima a zvedl ruku. Rukáv se vyhrnul a objevila se hubená ruka, ukazovák namířený na dramatika.

"Detlefe Siercku," pronesla postava hlubokým mužským hlasem. "Nesmíš už pokračovat hlouběji do temnoty."

Mnich hovořil přímo v Detlefově mysli, aniž by pohnul rty. Foukal větřík, ale šaty příznaků se ani nehnu.

"Varuj se..."

To jméno viselo ve vzduchu, ozvalo se mu v lebce dříve, než bylo proneseno...

"Drachenfelse."

Detlef nemohl promluvit, nemohl odpovědět. Byl varován, to věděl, ale proti čemu? A s jakým úmyslem?

"Drachenfelse."

Mnich byl nyní sám, jeho společníci byli pryč a sám se začínal vytrácet. Jeho tělo najednou zachytil vítr a zatočil jím sem a tam. Rozpadlo se na kousky jako kus jemné látky v bouři a odletělo na vzdušných proudech pryč. Během chvilky z něj nic nezbylo.

Detlef byl zbrcený ledovým potem, hlava ho bolela víc než kdykoli dřív. Padl na podlahu a modlil se, dokud neztratil vědomí.

Když přišlo ráno, zjistil, že se pomočil a pokálel strachy.

JEDNÁNÍ TŘETÍ

I

Byla to typická romance na lodi. Sergej Bucharin, velvyslanec cara Rádžihho Bochy, nejvyššího pána Severu jmenovaný pro Císařství, cestoval od Kislevu po řece Urskoj. Nastoupil na Císaře Luitpolda těsně za soutokem Urskoje a Talabeku. Genevieve se vysoký, hrdý muž okamžitě zalíbil. Jizvy získal jako carův šampion v Severních pustinách v boji proti proměnlivým nestvůrám. Vlasy a kníry nosil spletené do dlouhých copů s keramickými korálky. Vyzařovala z něj síla a krev měl vydatnější, než byla kterákoli z těch, co ochutnala od svého odpočinku v klášteře.

Henrik Kraly, Oswaldův sluha, Sergej a Genevieve byli jedinými pasažéry na Luitpoldu, kteří cestovali po Talabeku až do Altdorfu. Byl tam ještě nevrlý a do sebe uzavřený elfský básník, který přišel z Kislevu se Sergejem a vystoupil v Talabheimu, ale důvody si nechal pro sebe, kapitánu Igorovi i jeho veslařům se vyhýbal a nevěřil jim. Genevieve se jim samozřejmě vyhýbala a nevěřila jim také, ale zdálo se, že se lépe vypořádávají s jejím stavem než s tímto cizím, nevyzpytatelným tvorem. V Talabheimu kabiny zaplavil příliv obchodníků, dvojice císařských výběrčích daní a major ve službách Karla Franze, který trval na tom, že bude se Sergejem probírat vojenské záležitosti.

Genevieve trávila dlouhé, pomalu plynoucí dny na dlouhé, pomalu plynoucí řece v podpalubí, kdy nepokojně snila na lůžku. Závratné noci trávila se Sergejem, něžně mu odebávala stroupky a ochutnávala jeho krev.

Zdálo se, že se Kislevanovi upíři polibek líbí - stejně jako většině lidí, pokud to dokázali přiznat - ale jinak se o svou nemrtvou milenkou příliš nezajímal. Pokud nebyl v jejím náručí, dával přednost společnosti majora Jarla nebo Kralyho.

Genevieve slyšela, že carovi lidé si obecně málo váží žen, a upírek ještě méně. Existoval známý příklad carevny Katariny, která vyhledala temný polibek a vládla celému Kislevu. Spiknutí jejích praprávnuků frustrovaných tím, jak jim překáží v následnictví v dynastii, vedlo k její zasloužené vraždě. Upíři v Kislevu a v horách Na konci světa byli všichni jako Wietzak, domýšlivé Skutečně mrtvé nestvůry, které pohlížely na lidi jako na dobytek a zároveň se ho bály kvůli hlohu a stříbru.

Na Sergeje nikdy nepoužila nátlak, a přesto jí připadalo, že se jí statečný válečník trochu bojí. To pro něj docela dobře mohlo mít svůj půvab, ta touha překonat dech strachu. Za sebe byla ráda, že tu dlouhou cestu - míle a míle břehů lemovaných stromy, věčné sténání a dřina připoutaných veslařů - prožila s výraznou chutí v ústech a drsně hezkým obličejem, na který se mohla dívat. Během několika dní jejich cesty do Altdorfu ji už kislevský vojenský diplomat nudil. I když si vyměnili adresy ubytování, věděla, že ho nikdy nenavštíví. Ničeho nelitovala, ale nepoutaly ji k němu ani žádné příjemné vzpomínky.

Luitpold přitahovaný k přístavní hrázi mezi dvě zámořské obchodní lodi s vysokými stěžni, které připluly z Moře spárů se zbožím z Estalie, Norsky a dokonce i z Nového světa, zvedl vesla. Sergej sešel po můstku, zsalutoval jí z doku a odkráčel na dvůr. Nejspíš měl v úmyslu zastavit se s majorem Jarlem v prvním bordelu, na který narazí, aby si připomněl, jaké to je se skutečnou ženou. Genevieve ke svému překvapení zjistila, že se jí z oka kutálí slza. Setřela tu rudou šmouhu a sledovala, jak její milenec odchází s přítelem.

"Má paní," řekl Kraly, který byl teď na konci cesty netrpělivý. "Kočár korunního prince čeká."

Byl to impozantní vůz, který se do altdorfských páchnoucích doků mezi vozíky a uskladněné zboží vůbec nehodil. Byl červený a černý a erb Königswardů byl na jeho dveřích vymalován zeleně a zlatě. Vedle něj uctivě čekali livejovani sluhové. Kraly dal dělníkovi z doků korunu, aby přenesl Genevievina zavazadla z Luitpolda do kočáru. Nekomentovala to, přestože by navzdory svému dívčímu vzhledu dokázala porazit emisarova zápasníka v pěstním zápase a jednou rukou zvednout těžký kmen.

Genevieve se vážně rozloučila s kapitánem Iorgou, který vypadal, že se mu ulevilo, když se konečně zbavil zpola mrtvé pasażérky, ale nebál se tolik, aby jí nenavrhl, jestli si u něj nechce zamluvit zpáteční cestu, kdyby se chtěla vrátit do kláštera asi tak za měsíc.

Po letech v klášteře pro ni byly pachy a zvuky Altdorfu opět objevem. Luitpold vplul do doků právě po západu slunce. Pro opozdlé dělníky byly zapáleny pochodně, ale Genevieve dokázala slyšet, číchat a vnímat jako kterýkoli noční tvor. Tady bylo největší město v Císařství, snad i ve známém světě.

Altdorf byl vybudován na ostrovech Reiku a Talabeku, ale táhl se daleko na jejich břehy. Bylo to město mostů a nánosů v ústí řek, s vysokými bílými zdmi s výraznými červenými taškami. Střed Císařství, domov císařského dvora a velkého Sigmarova chrámu a podle průvodců známý svými univerzitami, čaroději, knihovnami, diplomaty a jídelnami. A také - což cestopisné příručky opomíjejí - kapesními zloději, špióny, knězi a intrikářskými politiky, občasným vypuknutím moru a záhadným přelidněním.

Za posledních dvacet pět let se nic z toho nezměnilo. Když veslovali do města, Genevieve si všimla, že na nánosech bahna byla postavena další vrstva obydlí, čímž vznikl neustále mokrá, neustále nezdravý úl, kde chudáci - dělníci z doků, trpasličí stavební inženýři, pouliční obchodníci - žili v ostrém protikladu ke krásným domům altdorfských boháčů.

Kvůli mostům tu nebylo mnoho upírů. Wietzak a jemu podobní by byli jako ve vězení, pokud by byli ze všech stran obklopeni tekoucí vodou. Kdyby měla někdy úplně zemřít a stát se jednou z nich, Skutečně mrtvou upírkou, chodící, věčně žiznivou mrtvolou, musela by se tomuto městu navždy vyhnout. Nyní do sebe nasávala všechny vjemy, vyhledávala příjemné pachy dobré altdorfské kuchyně i nákladů bylin připravených k nalodění. Nevšimla si bláta, hnijících ryb a všeobecného tlaku nemytého lidstva. Kdyby to bylo na ní, přecpala by se dnes v noci krví, ale předpokládala, že pro dnešní večer už má domluvený jiný program. Škoda, protože tady to v noci žilo. Půlměsíc bude mít otevřeno; i jiné hospody, divadla, koncertní sály, cirkusy a herny. Všechny ty bohaté, rozmařilé, dekadentně okouzující zábavy živých. Ty věci, kterých se Genevieve za šest a půl století nedokázala vzdát.

Dveře kočáru se otevřely a ven vyšel elegantní muž. Byl tak prostě oblečen, že ho Genevieve na okamžik považovala za dalšího sluhu. Pak jej poznala...

"Oswalde!"

Korunní princ se usmál a vykročil k ní. Objali se a znovu uslyšela volání jeho krve. Dotkla se jeho holého krku vlhkým jazykem, takže mezi vousy a límcem nastalo díky jeho životní síle elektrické spojení.

Vymanil se jí z objetí a dobře si ji prohlédl.

"Genevieve... má drahá... je tak těžké si na to zvyknout. Jsi pořád stejná. Jako by to bylo včera."

Dvacet pět let.

"Pro mne, Výsosti, to bylo včera."

Smazal formalitu mávnutím ruky. "Prosím, žádné tituly. Pro tebe jsem vždycky Oswald, Genevieve. Tolik ti dlužím."

Při vzpomínce na své bezvědomí a milosrdenství nepřítele se železnou maskou ze svých snů odpověděla: "To já jsem tvým dlužníkem. Oswalde. Pořád ještě žiju jen díky tobě."

Býval to krásný chlapec, se zlatými vlasy a průzračnými očima. Nyní to byl hezký muž temnější pleti, charakterních rysů a s mužnou brádkou. Býval štíhlý a šlachovitý, v boji překvapivě silný a šikovný, ale s mečem dosud trochu neohrabaný. Nyní byl stejně svalnatý jako Sergej. Pod vestou měl silné a zdravé tělo, v kalhotách se rýsovala dobře tvarovaná lýtka a stehna. Oswald von Königswald vyrostl. Byl dosud jenom princ, ale ve všech ohledech vypadal jako kurfiřt, kterým se brzy stane. A oči měl dosud průzračné, zářila z nich poctivost, emoce a dobrodružství.

Impulzivně ji políbil. Opět ho ochutnala, ale tentokrát se stáhla ona ze strachu, že by rudá žízeň překonala slušné způsoby. Pomohl jí do kočáru.

"Mám ti toho tolik co vyprávět, Genevieve," začal, když zamířili mezi doky směrem k městským hlavním ulicím. "Hodně se toho přihodilo..."

U mostu Tři věží zpíval pouliční zpěvák komickou píseň o dřevorubcově dceři a Ranaldově knězi Když si všiml erbu na příjíždějícím kočáru, přešel na baladu o smrti Drachenfelse. Oswald zrudl rozpaký. Genevieve si nedokázala pomoci, jeho ruměnek ji trochu uspokojil.

Tato verze příběhu měla název 'Neohrožený Oswald a krásná Genevieve' a zpívalo se v ní, že se vydal zabít Velkého čaroděje 'pro lásku své dávno mrtvé dámy'. Napadlo ji, nikoli poprvé, jestli mezi nimi opravdu něco bylo. Když si na to teď vzpomínala, měla dojem, že by bylo podivné, kdyby se cestou na hrad Drachenfels do sebe nezamilovali. Ale z jeho hlediska, i když ne z jejího, to bylo o půl života dřív. Ani Oswald nehodlal představit dvoru upířskou číšníci.

Když byly most i píseň za nimi, začal Oswald vyprávět o svém divadelním podniku.

"Najal jsem velmi chytrého mladíka. Někteří mu říkají génius a jiní zatracený blázen. Pravdu mají jedni i druhí, ale génius převažuje nad bláznem a možná že bláznovství pohání génia. Jsem si jistý, že jeho práce na tebe udělá dojem."

Genevieve se nechala ukolébát skřipáním kol, klapotem kopyt na dláždění a příjemným teplem Oswaldova hlasu. Kočár se nyní přibližoval k altdorfskému paláci Königswaldů. Byli v širokých ulicích nejexkluzivnější městské čtvrti, kde stály domy předních dvořanů na pozemcích tak velkých, že by se tam dala ubytovat celá armáda méně významných lidí.

Stráže v elegantních uniformách hlídaly v ulicích, vyháněly darebáky a celou noc tu planuly pochodně, které osvětlovaly cestu domů pro unavené aristokraty po těžkém celovečerním podlézání a šaškování ve zdech císařského paláce. Genevieve se sem během svého staletého pobytu v Altdorfu příliš často nedostala. Půlměsíc byl blízko doků, na rušné, špinavé ulici plné života, známé jako ulice Stovky hospod.

"Byl bych rád, kdyby sis promluvila s Detlefm Sierckem a pomohla mu svými vzpomínkami. Hraje v jeho dramatu samozřejmě hlavní roli."

Genevieve pobavilo Oswaldovo nadšení. Pamatovala si ho jako chlapce, který prohlašoval, že kdyby od něj rodina neočekávala, že se po otcově odchodu stane kurfiřtem, chtěl by se stát potulným hercem. Jeho poezie byla poměrně ceněná. Vycítila, že ten dospělý muž lituje toho, že mu požadavky veřejného života nedovolují dál vládnout brkem. Nyní by se mohl svým způsobem vrátit k umění.

"Oswalde, kdo bude hrát mne?"

Korunní princ se zasmál. "Kdo jiný? Lilii Nissenová."

"Lilli Nissenová! To je zvláštní. Prý je to největší krasavice své doby a na mne-"

"-a na mne je stěží hezký pohled. Věděl jsem, že tak budeš reagovat. V Kislevu se říká: 'Měj se na pozoru před skromností upírů'. Navíc tady o to nejde. Mne například má hrát neodolatelný mladý génius, který zlomil víc srdcí než císařská milice rukou. Mluvíme tu o divadle, ne o suchopárných historických faktech. Díky Detlefu Sierckovi budeme všichni žít věčně."

"Můj drahý, já už věčně žiju."

Oswald se znovu zašklebil. "Samozřejmě. Zapomněl jsem. Také bych mohl říct, že jsem se s Lilii Nissenovou už setkal, a i když je nepochybně krásná, tobě se nevyrovná."

"Takže lichocení je dosud u dvora pořád ještě v módě?"

Kočár se zastavil a ozvalo se zarachocení řetězů.

"Tak, jsme tady."

Velká brána, ve které byl zasazen erb Königswaldů z tepaného železa, se rozlétla a Oswaldův kočár zamířil na širokou příjezdovou cestu. Před nimi se něco dělo, mimo samotný palác. Do výšky tu byly navršeny kmeny stromů a lidé se nahlas hádali. Impozantní mladík s mírnou nadváhou a v elegantním, nepochybně divadelním oblečení křičel na třesoucího se kočáho. Za nimi poskakoval trpaslík z jedné nohy na druhou. Byly to i jiné exoticky oblečené postavy, které dělaly křiklounovi publikum.

"Co se děje?" zavolal Oswald. Vyskočil z pomalu jedoucího kočáru a začal se prodírat k hloučku diskutujících. "Detlefe, co se děje?"

Křikloun - Detlef - se otočil ke korunnímu princovi a okamžitě ztichl. Genevieve hned vycítila, že si jí ten mladý muž - mladý génius, pokud se Oswaldovi dalo věřit - všiml, jak se vyklání z kočáru. Jejich pohledy se na okamžik střetly způsobem, který si oba budou ještě dlouho pamatovat, a pak ta chvíle byla pryč. Detlef začal znovu křičet.

"Odcházím, Výsosti! Nemusí mě varovat dvakrát. Hra skončila. Raději se vrátím do Mundsenské pevnosti, než aby mě pronásledovali duchové. Můj soubor a já od projektu odstupujeme a vám naléhavě radím, abyste udělal totéž, pokud nechcete být navštíveni vznášejícími se mnichy, kteří hovoří bez mluvení a přinášejí s sebou pach hřbitova a pohružku, že kdokoli jim bude odporovat, připojí se k nim v dalším životě!"

II

Detlefovi trvalo hodiny, než se poněkud uklidnil. Ale princ Oswald mluvil ve snaze dodat zjevení mnichů méně hrozivý význam vcelku rozumně a dlouze.

"Duchové mohou být malicherní, dokonce i děsiví, ale není známo, že by zasahovali do záležitostí smrtelníků." Mával elegantní rukou ve vzduchu, jako by tvořil neškodné duchy, o nichž mluvil. "Palác je starý, často v něm straší."

To je všechno pěkné, pomyslel si Detlef, ale Oswald nezářil těm mrtvolným bytostem do tváře a nedostával přímé rozkazy od mrtvých.

"Říká se, že kdykoli má někdo z Königswaldů na kahanu, přijdou stíny předků, aby si ho odvedly s sebou. Když dědeček, po kterém mě pojmenovali, ležel v komatu s mozkovou horečkou, viděli u jeho postele beznosého ducha Schlichtera von Königswald, jak na něj trpělivě čeká..."

Detlefa nepřesvědčil. Dosud si vzpomínal na duchovy pronikavé oči a kostnatý ukazovák. "Promiňte, že se o tom zmiňuji, Výsosti, ale v tomto případě bych řekl, že vy se těšíte dobrému zdraví, zatímco mně bylo vyhrožováno smrtí, přestože se nemohu pyšnit příbuzenstvím s vaší vznešenou rodinou."

Princ se najednou tvářil smrtelně vážně. "Ano, Detlefe," řekl jemně, "ale můj otec, kurfiřt..."

Korunní princ kývl směrem k rohu místnosti, kde kurfiřt Ostlandu tiše kašlal, zatímco si hrál s vojáčky, se kterými se snažil zaútočit na uhlák.

"Hurá generálovi," křičel kurfiřt Maximilian. Určitě už měl jít brzy na kutě.

Oswald pohlédl na Detlefa a ten se cítil přiměřeně zahanben. Stařík už opravdu mlel z posledního. Jeho mysl se dávno zhroutila pod náporem věku, zatímco tělo rychle chřadlo. Což však nijak neřešilo tu záležitost s démonickými duchy a

jejich poletováním.

"Něco k pití, Detlefe?"

Detlef přikývl a Oswald mu štědře nalil estaliánské sherry. Detlef vzal číši a přešel palcem po vystupujícím erbu Königswaldů. Tady, v teple dobře osvětlené místnosti, s klidným a nevzrušeným Oswaldem i zástupem po zuby ozbrojených strážích už nevypadaly noční přízraky tak hroživě. Když o tom tak uvažoval, byli ti duchové mnohem méně působiví než trikové zjevení Drachenfelsových služebných prasečích démonů, které plánoval pro hru. Život po životě zkrátka nemohl soupeřit s nadpřirozenými atrakcemi v inscenaci Detlefa Siercka.

"Takže domluveno? Inscenace bude pokračovat?"

Detlef se napil už s lepšími pocity. Něco ho dosud trápi, ale instinktivně toužil věřit korunnému princovi. Pokud někdo dokázal vyjít z pevnosti Drachenfels živý, musí mít nějaké zkušenosti s nadpřirozenem.

"Dobře. Ale chci, abyste určil některé strážné pro dohled nad souborem. Bylo už příliš mnoho ‚nehod‘, jestli rozumíte..."

Kosinski si zlomil kotník díky nedbale ukotvené - nebo schválně poškozené - kulise. Šašek Gesualdo onemocněl záhadnou potní chorobou a Vargr Breughel musel při zkouškách číst jeho repliky. Někdo se vloupal do pokojů Laszla Löwensteina a roztrhal mu sbírku divadelních plakátů. A každý herec i kulisák vyprávěl nějakou historku o strašidlech. Jediné, co fungovalo podle očekávání, bylo to, že Lilii Nissenová byla mrzutá a většinu času se schovávala ve svých pokojích. Vynakládala víc energie na třepotání nepochybně falešnými řasami na Oswalda než na učení role. Detlef už dříve slyšel o prokletých představeních. Žádné nemohlo být horší než třikrát prokletá Sigmarova historie, ale na jejich cestě číhalo víc nastražených pastí a skrytých děr, než měl právo očekávat. A to se soubor ještě ani nepřesunul na hrad Drachenfels.

"To možná není špatný nápad, Detlefe. V Altdorfu máme oba nepřátele víc než dost."

Oswald zavolal sluhu a dal mu stručné pokyny.

"Dvacet mužů, pod velením mého důvěryhodného pomocníka Henrika Kralyho, bude zítra tvému souboru k dispozici. Vaše pokoje budou střeženy už v noci."

Sluha odpěchal.

"A ve tvém pokoji provedou kněží toho boha, ke kterému se kloníš, obřad vymítání. I když do toho nevkládám mnoho nadějí. Tohle místo je na úspěšné vymítání příliš staré. Věřím, že už to mnohokrát zkoušeli, ale vždycky se objeví noví duchové. Vypráví se tu historka

o krvácejícím dítěti, jež za sebou táhne pohřební rubáš, i o guvernante, která má lebku místo tváře a šíří kolem sebe nadpřirozené modré světlo. A to nemluvím o při

zračném psu recitujícím pasáže z Tarradasche..."

Zdálo se, že Oswalda to téma tak rozehrálo, že projevoval až nezdravou, trochu dětinskou zálibu v temné historii svého domu.

"Není třeba zacházet do podrobností, Výsosti. Myslím, že podstatu situace jsem pochopil."

"A naši duchové jsou ničím ve srovnání s duchy v císařském paláci. První císař Luitpold byl známý tím, že za svůj život spatřil ne méně než sto osmdesát zjevení. Albrechtovi Moudrému zbělely vlasy ještě před třicátkou díky náhlému zjevení děsivě vyhlížejícího démona v uniformě císařské gardy -"

"Generál opět vyhrál!" vykřikl kurfiřt a zvedl patřičného olověného hrdinu. "Vejce pro všechny! Vejce pro vojsko!"

Chůva starce utíkla a odvedla ho za ruku do pokoje. Oswald zrozpačitěl, ale měl s otcovým stavem soucit.

"Měl jsi ho vidět, jaký býval, když jsem byl chlapec."

Detlef se lehce uklonil. "Muži nejsou zodpovědní za své stařecké pošetilosti, stejně jako nejsou zodpovědní za dětská léta."

Nastalo krátké ticho. Oswaldovi zmizel z tváře ustaraný výraz a otočil se k dalšímu hostu.

"A nyní se seznam s hrdinkou naší hry... Genevieve Dieudonné."

Bledá dívka postoupila vpřed, roztomile se uklonila a nabídla Detlefovi svou štíhlou, bílou ruku. Ten se uklonil a políbil ji. Její ruka byla na dotek chladná, ale neměla ten smrtící, mírně odporný vzhled, jaký měli druzí dva upíři, s nimiž se Detlef setkal. Bylo obtížné nemyslet si, že je asi tak stejně stará a zkušená jako kterákoli mladá herečka nebo tanečnice, co Detlef poznal u divadla. Vypadala, jako by školní vzdělání dokončila stěží před rokem nebo dvěma. Jako by byla připravená užít si svou první svobodu, být mladá. A přesto viděla, jak uběhlo šest a půl století.

"Jsem okouzlen," řekl.

"Nápodobně," odpověděla. "Už jsem o vás slyšela. Věřím, že moje pověst je v dobrých rukou, když v nich držíte brk vy."

Detlef se usmál. "Teď, když jsem vás viděl, budu muset přepsat několik replik. Bylo by nepřirozené setkat se s takovou krasavicí a nezmínit se o tom."

Genevieve se usmála také. Špičáky měla o kousíček delší a ostřejší než normální dívka. "Očividně jste s Oswaldem studovali lichotky a podlézání u téhož učitele."

Korunní princ se zasmál. Detlef ke svému překvapení zjistil, že ho ta bizarní žena okouzila. "Musíme si promluvit," vyhrkl, najednou posedlý touhou po rozhovoru. "Zítra, někdy během dne, bychom si mohli dát čaj a projít text. Dosud se přepracovává a velmi bych ocenil vaše hodnocení."

"Zítra ano, pane Siercku. Ale raději po západu slunce. Ve dne nejsem zrovna ve formě."

III

Jeho mecenáš pro něj tolik udělal. Nyní byl čas, aby Löwenstein udělal něco pro svého mecenáše. I když to mělo být

něco tak nechutného, nebezpečného a nezákonného, jako je vyloupení hrobu.

Navíc to nebylo skutečné vyloupení hrobu; ta žena ještě nebyla pohřbena. Jeho mecenáš mu řekl, že ji najde uloženou v ledu v Morrovo svatyni. Čekala tam na císařské ohledávače mrtvol. A Löwensteinovo potěšení. Vysoký, hubený herec prošel dveřmi svatyně a podíval se na černého havrana sedícího na překladu s roztaženými křídly, aby přivítal mrtvé a ty, kteří měli s mrtvými co do činění.

Naproti svatyni byl Havran a portál, hospoda oblíbená Morrovými kněžími. Černý pták ve znaku se pohupoval ve větru a skřípal, jako by krákal na svého bratrance přes cestu. Nedaleko byl císařský hřbitov, kde byli pohřbíváni ti nejbohatší, nejproslulejší a nejslavnější. V Altdorfu, stejně jako v jiných městech, bylo Morrovo město čtvrtí mrtvých. Muž v masce Löwensteinovi práci značně ulehčil. Strážný svatyně byl omámený a ležel ve vstupní síni nízké, tmavé budovy. Jazyk mu visel z úst pokrytých pěnou. Klíče našel přesně tam, kde mu jeho mecenáš řekl, že budou. Márnici navštívil už několikrát - chodil sem za zábavou - takže z mrtvých neměl zbytečný strach.

Odtáhl hlídače z cesty, aby ho neviděli pozdní kolemjdoucí. Svatyně silně voněla bylinami a konzervačními chemikáliemi. Předpokládal, že kdyby tomu tak nebylo, páchla by smrtí. Sem byli přinášeni ti, kdo zemřeli za sporných okolností. Císařští ohledávači těla prohledávali ve snaze odhalit stopy násilí nebo dosud neznámé choroby. Lidé se tomuto místu vyhýbali. Jen aby se ujistil, poslechl si hlídačovo srdce. Bilo silně. Stiskl muži nos a přitiskl dlaň na vlhká ústa, dokud tlukot neustal. Jeho mecenáši to vadit nebude a Löwenstein to považoval za oběť Morrovi.

Zvenčí se ze tmy ozývaly nějaké zvuky. Löwenstein se stáhl do stínu a zadržel dech. Kolem prošla parta opilých flamendrů s písní o dřevorubcově dceři a Ranaldovu knězi na rtech.

Můj milovaný chlááápče, cos to uděláááse mnou, až se to dozví táááta, ztrestááá tě sééékerou...

Jeden z nich si začal hlučně ulevovat u mramorové stěny svatyně, zatímco hlasitě proklínal Morra, boha smrti.

Löwenstein se ve tmě ušklíbl. Ten ožrala tohoto boha stejně nakonec pozná, jako ostatně každý, a jeho kletby nebudou zapomenuty.

Morr, bůh smrti, a Shallya, bohyně léčitelsví a milosrdenství, byla božstva, která skutečně vládla životům lidí. Jedno starým, druhé mladým. Mohli jste si usmířovat jedno nebo žádat o zásah druhé, ale nakonec Shallya zapláče a zvítězí Morr.

Löwenstein se cítil být blíž k Morrovi než ke všem ostatním bohům. V nulnské inscenaci Tarradaschovy Nesmrtelné lásky hrál boha smrti. V tom černém šatu se cítil dobře, stejně jako se nyní cítil dobře ve zbroji a masce Drachenfelse. Dnes v noci bych se mohl setkat se svým mecenášem maskou v masku, pomyslel si. Kostým měl s sebou a masku si vzal na výlet do svatyně. Poslouží k zakrytí jeho identity, ale také cítil podivný klid, když se za ní schovával. Před dvěma dny si všiml, že mu na čele pučí dva rohovinové hrbolky a cítil, jak mu zdrsňely jinak propadlé tváře. Musel se někde dostat do styku s chaotitem. Masku mu posloužila k ukrytí těchto změn. Se změněnou kůží na obličeji se cítil silnější, živější, mocnější. Kdyby ho jeho mecenáš pověřil touto výpravou v Nulnu, byl by plný úzkosti a zmatkoval by. Nyní jednal chladně a odhodlaně. Měnil se stejnou měrou, jakou se proměňoval.

Opilci odešli a noc byla zase tichá. Löwenstein šel dál do zadní místnosti svatyně, kde uchovávali těla. Jeho cesta vedla po krátkém schodišti dolů se stěnami zapuštěnými do země. Troudem připálil svíčku a jal se opatrně sestupovat po širokých schodech. Bylo tam chladno, pomalu tající led skapával z plochých kamenů na podlahu. Na trámech visely sáčky se silně aromatickými bylinami, aby zápach neurážel nos návštěvníků. Na vyvýšených márách leželi ti, kdo v Altdorfu zemřeli za podezřelých okolností. Nebo alespoň ti, o které císařský dvůr projevil zájem.

Byl tu dobře oblečený mladý elegant. Jeho paže končila rozřepeným pahýlem a hrdlo jako by rozervala nějaká bestie.

Byl tu i malý chlapec, s nepřírozeň rudým obličejem a otevřeným břichem. Löwenstein se u dítěte zastavil, jak najednou zatoužil položit mu ruku na očividně horečnaté čelo, aby zjistil, jestli je studené nebo horké. Šel dál, všechny si postupně prohlížel. Násilná smrt, smrt způsobená nemocí, smrt z neznámých příčin. Byly tu všechny smrti. Morrovi kněží položili všem svým svěřencům kolem krku amulet s havranem, aby naznačili odlet ducha. Pro Morrovův řád byly ostatky prostě jen hmota. Těla byla uctívána kvůli živým; duch byl v rukou božích.

Nakonec přišel Löwenstein k márám, které hledal. Mrtvá žena jako by do bohaté svatyně nepatřila. V potrhaném a špinavém šatu vypadala spíš jako někdo, koho nechají na ulici, aby tam shnil, než aby ho studovali ohledávači a namáhali se kvůli zájmu korunního prince Oswalda. Všechna úmrtí mezi takovými lidmi byla podezřelá, a přesto jen málokterými se zabývali Morrovi kněží. Všichni ostatní mrtví pocházeli z bohatých vrstev. Tahle žena byla očividně chudá.

Hrdlo měla roztržené a nástroj, který to způsobil, ležel na ledu vedle těla. Byla to holubice Shallye, kacířsky použitá pro sebevraždu. Löwenstein se dotkl otevřené rány. Zjistil, že je chladná a mokrá. Odhrnul zplhlé, prošeďivé vlasy z vyzáblého obličeje. Ta žena mohla být kdysi krásná, ale to bylo už dávno.

Jako mladík viděl Löwenstein Erzbet tančit. Bylo to v Nulnu, na kočovném trhu na Velkém náměstí. Ta žena předváděla vyčerpávající sólo, kdy kombinovala vznešenou baletní techniku nulnské opery s divokými, primitivními tanci lesních nomádů.

Její představení ho tehdy značně vzrušilo; fascinovaně sledoval, jak opálenýma nohama vykopává sukni do vzduchu a v temných očích se jí odráží záře ohně. Ona si ho vůbec nevšímala. Byla to ta noc, kdy byl zabit Bruder Wiesseholle, král městských zlodějů a vrahů. Příštího dne byl trh pryč a zločinci v Nulnu byli bez vládce. Erzbet byla dobrá. Její cena byla dvacet pět zlatých korun a nikdy se nelišila, ať byl její obětí mocný pán nebo chudý kostelník. Slyšel, že vždycky trvala na tom, aby s ní její klienti debatovali o etice - ubohá bláznivá ženská - a ospravedlnili smrt toho, koho se chtěli zbavit.

A nakonec byla tady, stala se Morrovým masem. Její mrtví na ni už budou čekat. Bruder Wiesseholle a nespočetní další. Doufal, že si nyní vzpomene na své diskuse o etice a ospravedlní každou ze svých vražd.

Položil svíčku mrtvole k hlavě a připravil se vzít si to, pro co přišel. Kdyby měl vyplnit i ostatní máry, nepochybně by

našel prsteny, mince, náhrdelníky, pevné boty, stříbrné knoflíky, zlaté spony. Ale Erzbet neměla co ztratit, neměla nic, co by Löwensteinův mecenáš snad mohl chtít.

Kromě svého srdce.

Löwenstein vytáhl z voskovaného plátna malé nožíky ostré jako břitva a ten, který si vybral, vyzkoušel na bříšku palce. Píchlo to, jak jej rozřízl při lehoučkém doteku.

A kromě svých očí.

VI

Genevieve si sundala tmavé brýle a vzhledla k pevnosti Drachenfels. Nyní vypadala jiná, menší. Byl příjemný jarní den a jízda z vesnice byla téměř snadná. Když tudy jela naposledy, vyhýbali se cestě - byla posetá kostmi těch, kteří si mysleli, že mohou prostě přijít k hradu a zaklepat na dveře - a slézali srázné útesy. V Šedých horách byly i jiné zpustlé hrady, ale nebyly tak impozantní ani tak strašidelné jako tento. Nebyla tu žádná tradiční znamení zlověstného místa - ptáci zpívali, místní vegetace kvetla, mléko nekyslo, zvířata nebyla bez příčiny nervózní. I přes svou zvýšenou vnímavost Genevieve nedokázala vycítit vůbec nic. Jako by Velký čaroděj nikdy neexistoval.

Oswaldovi muži samozřejmě připravili cestu. Henrik Kraly vyslal mužstvo uklízečů, kuchařů, tesařů a sluhů připravit hrad k užívání. Vesničané, kteří žili celý život v jeho stínu, zpočátku váhali, jestli se mají nechat společností najmout, ale zlato korunního prince překonalo mnohé rozpaky. Chlapík, který se postaral o jejího koně, když sesedla, se určitě narodil po smrti Drachenfelse. Mladí z tohoto kraje váhali uvěřit příběhům svých rodičů a prarodičů. I na některé starší udělaly balady o Oswaldovi a Genevieve takový dojem, že přemohli svůj odpor ke zříceninám a s Detlefovou hereckou společností tam šli.

Genius měl dobrou náladu, když jel v čele cikánské karavany herců, hudebníků a kejklířů. Uměl konverzovat a dychtil promluvit si s Genevieve. Samozřejmě spolu procházeli podrobnosti Oswaldovy výpravy, ale dramatik se zajímal i o zbytek jejího dlouhého života. Dokázal z ní vytáhnout příhody, o nichž už staletí nemluvila. Šíře jeho znalostí ji překvapila. Zjistila, že ví mnohé o velkých osobnostech dřívějších dob. Genevieve znala Tarradasche a viděla dost jeho her v původním provedení a Detlefa velice rozveselila názorem, že velký dramatik byl horší herec a režisér než spisovatel.

"Dnešní putovní společnosti by předčily původní altdorfské inscenace Tarradaschových mistrovských děl, aniž by se přitom zapotily," poznamenala.

"Ano! Jistě! Přesně!" souhlasil.

Přesun společnosti z paláce Königswaldů v Altdorfu do vzdálené horské pevnosti byl představením sám o sobě. Cesta jim trvala několik týdnů. Ubíhala však dobře, zastavovali se v nejlepších hostincích, kde soubor za klidných večerů probíral jednotlivé role a nacvičoval souboje. Ve srovnání s tím byla původní cesta dlouhá, nepohodlná a plná nebezpečí. Když Genevieve procházela místy dávno vyhraných bitev, necítila nic. Zašla si jen ke hrobu Conradina - i když k pohřbení zbyly jen kosti - a Heinrotha. Zjistila, že pamětní desky, které sem dal Oswald, zmizely. V lesích se už nepotulovali duchové. Místní milice dávno vyhnala i bandity. Navzdory tomu všemu Genevieve shledávala obtížným být v jedné společnosti s Laszlem Löwensteinem, hercem obsazeným do role Drachenfelse. To, co viděla z jeho výkonů, bylo velice dobré, a i když se v zákulisí zdál být normálním, svědomitým umělcem, který je rád, že dostal pořádnou roli, nedokázala zapomenout na pocit, jenž se jí zmocnil, když si nasadil masku a ztělesnil zlo. I jeho hlas měl náhle zabarvení, které si pamatovala, a jeho démonický smích, zesílený nějakým zařízením uvnitř masky, mrazil až do morku kostí.

S karavanou putovali Rudi Wegener, trpaslík Menesh i Anton Veidt. Veidt byl starý, slabý a nemocný. Vyhýbal se jí stejně jako tehdy. Rudi měl také špatné zdraví, zřejmě proto, že mu jeho tloušťka příliš zatěžovala srdce, stejně jako mu jeho neustálá žízeň zatěžovala játra a plíce. Genevieve zjistila, že nedávno utrpěl ztrátu. Snažila se o tom s ním promluvit, ale on o Erzbet mluvit nechtěl. Bylo to už dávno. Genevieve ho chápala, protože si dosud vzpomínala na první příznaky šílenství tanečnice i na její nevyprovokovaný útok. Jinak se Rudi pořád stejně rád chvástal a žvanil. Častoval společnost těžko uvěřitelným výčtem smělých činů, které vykonal právě v těchto lesích jako bandita. Zjevně spoléhal na to, že s výjimkou Genevieve byl každý, kdo by mohl něco namítat, mrtvý a leží v hrobě.

Jedině Menesh byl až na chybějící paži stále takový jako dřív. Trpaslíci žijí déle než lidé. Genevieve pochopila, že její tehdejší parták se poté, co se kvůli ztrátě paže musel vzdát dobrodružného putování, stal něčím jako společníkem pro dámy. Prý již dobyl několik srdcí dívek ze sboru a vyrovnal milostný rekord malého ševce Kerretha, jehož zájem o opačné pohlaví byl pověstný. V souboru byl ještě jeden trpaslík, Vargr Breughel, s nímž se Menesh pořád hádal. Detlef říkal, že Breughel není skutečný trpaslík, ale narodil se jako člověk, a nesnáší, když ho za trpaslíka považují. Menesh si pořád vymýšlel kruté žerty na Breughelův účet, takže Detlef, který si svého asistenta velice vážil, musel několikrát dát průchod pro něj naprosto netypické přísnosti a vyhrožoval, že jednorukého šermíře cestou vyhodí.

Tak či tak, nebyla to tatáž cesta. A Oswald s nimi nebyl. Měl se připojit ke společnosti později, v čele druhé karavany, která přiveze publikum. Detlef byl dobrý společník a nemohla popřít, že to mezi nimi docela jiskřilo. Ale nebyl to Oswald, bez ohledu na to, jakou roli měl hrát.

Genevieve také věděla, že ona sama není Lilii Nissenová. Hvězda cestovala ve svém vlastním luxusním voze, řízeném hezkým snědým nemluvou z Jižních zemí, který sloužil jako její osobní sluha i strážce. Podle jeho jizev Genevieve poznala, že je především otrok. Upírka byla herečce představena, ale ani jedna z nich po hlubším seznámení netoužila. Genevieve viděla hereččin obličej jakoby prolezlý červy a Lilii se ostentativně odmítla dotknout natažené ruky nemrtvé ženy. Detlef měl také pro Lilii očividně málo času, ale omlouval ji, že navzdory svému bláznění a temperamentu je to na

jevišti skutečná bohyně. "Má schopnost způsobit, že ji diváci milují, přestože by ji jednotlivě nebo ve dvou či ve třech pravděpodobně shledali odpudivější než průměrnou bestii noci. Nejspíš je posedlá."

„Nehody“, které se sypaly na inscenaci hry v Altdorfu, přestaly, možná díky přítomnosti Henrika Kralyho a jeho vojáků. V jednom hostinci po cestě, jehož majitel měl v minulosti špatné zkušenosti s divadelní profesí, zprvu váhali, zda mají herce ubytovat, ale Kralyho muži ho nenápadně přesvědčili, aby změnil názor. Jediná podivná nehoda se stala ve vesnici na úpatí Šedých hor, kde měla karavana zamluvený nocleh ve vyhlášeném zájezdním hostinci.

Detlef ochutnával vynikající jídla z nabídky a vyptával se Genevieve na Bretonnii jejího dětství. Zajímali ho hlavně dosud známí minstrelové z té doby i skutečné kvality jejich hlasů. Vtom k jejich stolu přistoupil Breughel. Byl poněkud rozrušený a doprovázel ho majitel hostince.

"Kolik nás je?" zeptal se Breughel. "Tedy v karavaně. Kočárů, vozů, vozíků?"

"No, dvacet pět, myslím. Ne, zapomněl jsem na Lillin budoár na kolech. Dvacet šest. Co se děje? Ztratili jsme někoho?"

"Ne," řekl hostinský omluvně, "právě naopak. Máte jeden navíc."

Detlefa to zarazilo. "Zřejmě jste se přepočítal."

"Ne. Posel korunního prince řekl dvacet šest vozů, a tak jsem vyhradil na dvoře místo pro tento počet. Místo je plné, ale jeden vůz zbyl."

"Je Lillin," dodal Breughel. "To se dalo čekat," odpověděl Detlef. "Není šťastná z toho, že má zůstat na silnici."

"To jistě."

Hostinský vypadal přehnaně rozčilený a Genevieve si uvědomila, že na něho Lili Nissenová zřejmě před chvílí křičela. Ze známé krasavice se občas stávala šílená megera. Detlef se vrátil k jídlu a pochválil hostinskému jehněčí kotlety ve vinné omáčce. Ten muž byl z Bretonnie a byl na své jídlo právem pyšný.

"Já tomu nerozumím, Detlefe," řekl Breughel. "Sám jsem tu karavanu dvakrát přepočítal. Ať začneme kdekoli, vždy dojdeme k témuž počtu."

"Dvacet sedm?"

"Ne, dvacet šest. Ale na dvoře je zaplněno dvacet sedm míst."

Detlef se zasmál. "To je hloupé. Museli jste ty vozy špatně uspořádat, takže zabraly víc místa."

"Viš, jací jsou Kralyho podkoní. Ty vozy jsou uspořádané přesně jako vojačci starého Maximiliana na hrací desce."

"No, tak odtáhni jeden z vozů s dekoracemi na cestu, aby zbylo místo na tu lidskou mucholapku, a dej si něco k pití."

Příštího dne při odjezdu Detlef s Breughelem počítali vozy, když vyjížděly na horskou cestu.

"Tak vidíš, příteli, dvacet šest."

"A náš vůz, Detlefe. Dvacet sedm."

Byla to záhada, avšak ve srovnání s Detlefovou zkušeností z paláce Königswaldů se zdála bezvýznamná. Vůz navíc se dal těžko považovat za znamení zla.

Ale příštího večera si kulisák Kosinski, dosud kulhající kvůli zlomenému kotníku, přišel stěžovat.

"Myslel jsem, že jste chtěli, abych jel vzadu v karavaně."

"To ano, Kosinski. Máš nejtěžší a nejpomalejší vůz. Tvá hlava a kulisy jsou na něj zjevně příliš velký náklad a pořád se opoždí. Každý den večer nás dohání až za půl hodiny."

"Tak kdo to jede za mnou?"

Detlef a Breughel se na sebe podívali a řekli jednohlasně: "Dvacátý sedmý vůz."

"A kdo v něm jede?"

"Kdo ví?"

Toho dne se utábořili pod širým nebem a vozy byly seřazené do skupin. Čtyři skupiny po šesti vozech, tři byly navíc. Dvacet sedm. Detlef a Breughel nezávisle na sobě vozy spočítali a napočítali jen dvacet šest. Ale přesto tu byly čtyři skupiny po šesti a tři vozy navíc.

"Detlefe," zakončil to Breughel, "máme s sebou vůz navíc a my ho celou dobu nevidíme."

Detlef si odplivl do ohně. Genevieve k tomu neměla co dodat.

"Tak kdo to tedy jede s námi?" Detlef toho ten večer mnoho nenamluvil a Genevieve se nepodařilo ho z toho vytrhnout. Poradil se s Kralyho muži a nechal je až do úsvitu hlídat. Když všichni ostatní spali, Genevieve vozy přepočítala. Dvacet šest. Měla toho večera schůzku s mladíkem, který hrál Conradina, a dobře se najedla. Příštího rána vypadal bledý a omámený. Nějakou dobu se jí vyhýbal, takže bylo možné, že se přestala ovládat a napila se příliš mnoho.

Avšak cesta už končila. Rozhlédla se po Detlefovi, ale ten měl plno práce, jelikož se s Breughelem a architektem hádali nad náčrtky. Viděli hrad jen jako obří jeviště, které lze využít pro maximální efekt. Guglielmo, tileánský obchodní ředitel, se uchýlil stranou s místním správcem a procházeli spolu seznam objednaných a zaplacených zásob. Genevieve si znovu nasadila brýle, skrze jejichž temná skla lépe viděla.

Zbytek společnosti se vesele hrnul přední branou dovnitř a hledal si ubytování. Všem se ulevilo, že cesta už skončila. Lili Nissenová se mihla kolem se svou malou družinou - otrokem, kostymérkou, astrologem a maskérem - a vešla do hradu jako královna na návštěvě u nižší šlechty.

Genevieve stála na cestě a váhala. Když se ohlédla, viděla další váhající. Rudi, Veidt, Menesh.

Každý z nich stál sám, díval se na pevnost a vzpomínal...

V

První večer v pevnosti Rudi pořádál večírek a pozval všechny. Stejně by se konala oslava zakončení cesty, ale Detlef

Sierck byl tak laskav, že nechal Rudiho ji uspořádat. Korunní princ Oswald samozřejmě poskytl víno a jídlo, nemluvě o samotné pevnosti, ale Rudi to byl proto, aby večírek oživil.

Týdny, které uběhly od doby, kdy ho Oswald našel u Černého netopýra, byly pro Rudiho dobré. Nepil méně, ale to, co pil, bylo lepší kvality. Pořád vyprávěl ty staré příběhy s obvyklým ‚vylepšením‘, avšak rozdíl v zájmu publika byl markantní. Detlef jeho líčení původní cesty na Drachenfels pozorně naslouchal a lidé od divadla ho vyzývali, aby vyprávěl i o jiných činech.

Rudi měl herce a lidi od divadla vždycky rád. Erzbet putovala s cikánským cirkusem, když ji potkal. On a jeho banda se občas vydávali za tlupu potulných herců. Nyní vyprávěl ostatním svůj nejlepší divadelní příběh. Vzpomínal na dobu, kdy v Drakwaldském lese přepadli skupinu šlechticů a pak byl nucen zinscenovat pro své bývalé oběti představení, které je mělo přesvědčit, že jeho tlupa jsou spíše herci než bandité. Při svém převyprávění prohlašoval, že ho lord Hjalma Polzig stejně poznal, nicméně na představení trval, aby Rudiho ponížil. Rudiho muži, obklopeni lordovými vojáky, improvizovali tragédii o králi banditů a jeho tančící královně. V závěru hry byl Polzig velice dojat, a tak prohlásil, že by Rudi měl být odměněn. Měl dovoleno svobodně odejít pod lordovou ochranou.

Detlef řval smíchy, když Rudi vypravoval tento příběh a ztělesňoval chvíli prohnáného lorda, chvíli ztřeštěného mladíka, kterým býval.

V hloubi kořalkou prosáklého mozku si Rudi vzpomínal na skutečného lorda a jeho pět dobrých mužů, kteří byli po setkání s bandity uškrceni tětivy luků. Vzpomínal si na lordova žalárníka - byl to stěží víc než chlapec - a na to, jak křičel, když ho Rudi utloukal k smrti o kamennou zeď vězení předtím, než se mu podařilo utéct z páchnoucích kobek hradu. Vzlykající a špinavý král banditů se s hanbou odplazil do lesů jako zvíře. Byly to dny plné krve, špíny a zoufalství.

Čím víc mluvil o dobách plenění, slávy a dobrodružství, tím víc Rudimu připadalo, že takhle to doopravdy bylo. Na tom, co se stalo, už nezáleželo. Erzbet byla mrtvá, Pólsky byl mrtvý, ten chlapec byl mrtvý, s mozkiem rozpatlaným po zdi - celá ta doba byla mrtvá. Ale příběhy žily. Detlef se svými fabulemi a dramaty to chápal. I Oswald, s tou svou hrou, která zapíše jejich jména do dějin pro příští generace. Rudi špinavý vrah, Rudi vyjící bezmocí a strachem, když rozbíjel hlavu nevinnému dítěti, bude zapomenut. Dokud budou existovat jeviště a po nich kráčet herci, lidé budou vzpomínat jen na Rudiho krále banditů, neohroženého společníka statečného Oswalda.

Reinhardt Jessner, boubelatý mladík, který hrál Rudiho, požadoval další příběh. Rudi zase žádal další džbán ginu. Oheň už skoro dohořel a příběhy došly. Nakonec se Rudi nepostřehnutelně sesul sám do sebe. Viděl ostatní - Detlef se smál, upírka Genevieve byla krásná jako vždy, Veidt byl vychrtlý a mlčenlivý, Breughel sháněl další víno - ale nedokázal se pohnout ze svého místa u ohně. Břicho ho táhlo dolů jako kotva. Končetiny měl jako připoutané ke čtyřem dělovým koulím. A záda - nikdy pořádně nezhojená, nikdy znovu nevzprámená záda - ho bolela stejně jako celého čtvrt století, vysílala mu podél páteře signály agónie.

Detlef pronesl přípitek ‚Rudimu Wegenerovi, králi banditů‘ a všichni se napili. Rudi si říhl, jak mu chuť turínu zaplnila ústa, a ostatní to kvitovali bouřlivým smíchem. Felix Hubermann, hudební šéf souboru, mávl na několik hudebníků. Objevily se nástroje. Detlef sám si vzal ječivou píšťalu, Hubermann přenosné varhany, ostatní šalmaj, dulcimer, housle, loutnu, kravský roh, kornet a gambu. Soubor začal hrát a zpěváci zpívali, necvičeno hlasy se připojily ke cvičeným. Staré písně. ‚Mlynář z Middenheimu‘, ‚Myrmidini zarmoucení chlapci‘, ‚Elfí král Gilead‘, ‚Nárek Karak Varnu‘, ‚Pasák koz z Appuccini‘, ‚Vrat se domů, estaliánský námořník‘, ‚Široký Reik‘ a ‚Statečný lupič‘ - tu pořád dokola, ‚Lov na mantichoru‘, ‚Sigmarovo stříbrné kladivo‘, ‚Princ pirátů ze Sartosy‘.

Pak ještě starší písně, téměř zapomenuté písně. Menesh krákal nesrozumitelné trpasličí balady o velké dálce, a šest žen se z toho rozplakalo. Hubermann zahrál elfskou melodii, kterou lidé zřídka slyší, natož aby ji hráli, takže všichni začali uvažovat, jestli nemá příliš špičaté uši a oči moc daleko od sebe.

Na Detlefovu výzvu Genevieve zazpívala písně svého mládí, písně, které žily už jen v její paměti. Rudi zjistil, že pláče spolu s ostatními, když zpívala o zřícených městech, prohraných bitvách a odloučených milencích. Bretonnie byla vždy známá svou oblibou v melancholii. Po upířčině hezkém obličejí tekly rudé proudy slz, které ji posléze znemožnily pokračovat. Existuje jen málo bretonských příběhů se šťastným koncem.

Pak někdo opět přiložil na oheň a muzikanti začali hrát k tanci. Rudi nemohl vstát, natož tančit, ale s potěšením sledoval ostatní. Genevieve vážně poskakovala s Detlefem jakýsi dvorský kus s mnoha úklony a puklaty, ale hudba byla stále divočejší a šaty létaly čím dál výš. Jessner vyzval Ilonu Horvathovou, tanečnici obsazenou do role Erzbet, a vyhazoval ji v otáčkách do vzduchu, až jí sukně vířily v nebezpečné blízkosti ohně. Rudi sledoval své mladší já. Ilona byla vášnivá, atletická tanečnice a dokázala předvést takové akrobatické kousky, jaké Rudi ještě neviděl. Jessner, který Rudimu plně důvěřoval, mu svěřil, že Ilonina představitost a fyzická výdrž jsou při vertikálním tanci neomezené. Ale postrádala něco z elegance, nenucenosti i vážnosti originálu. Mluvil s ní - bylo to veselé děvče, které rádo potěší. Ale neměla nic z Erzbetiny vášně. Ilona nikdy nevdala život a nikdy život neušetřila. Nežila na ostří zkušenosti jako Erzbet. ...a Ilona Horvathová neukončí svůj život sebevraždou na cestě z blázince. Na rameno mu dopadla ruka. Byl to Veidt. „Skončilo to, Rudi. Skončili jsme.“ Lovec odměn byl opilý, jeho neoholený obličej vypadal jako propadlá lebka. Ale měl pravdu. „Ano, skončili.“

„Ale my jsme tu byli dřív, ne? My staří. Ty, já, ten trpaslík a ta pijavice. My jsme byli tady, když tihle herci byli v kolébce. Bojovali jsme tak, jak oni nikdy nebudou muset...“

Veidt se potácel pryč, pak mu světlo v očích pohaslo a svalil se. Stejně jako oni všichni odcházel z hradu Drachenfels jako jiný člověk, než který stál před jeho branou. Rudi litoval, že lovec odměn za těch dvacet pět let nepotkal. Sdíleli toho spolu tolik, že se měli stát celoživotními přáteli. Pevnost by je měla svést dohromady, hlavně ty hodiny, kdy leželi ranění v temnotě a čekali na Oswaldův návrat. Věděli, že princ zemře, a pak si pro ně přijdou věci s drápy a zuby.

Víno Rudiho tížilo a zoufale cítil, že se potřebuje vymočít. Zvedl se a odvrávoral od Veidta; hlava se mu točila jako

dětská káča. Před ním se vynořil Jessner a říkal mu něco, co nedokázal pochopit. Herec ho plácl do zad, až zakopl.

Hudebníci dosud hráli. Ilona nyní tančila sama.

Zvládl to do vedlejšího pokoje mimo dosah světla a ruchu. Poté, co si ulevil do studeného krbu, se obrátil, aby šel zpět na své místo k ohni, k přátelům.

Stála ve dveřích, mezi ním a večírkem. Okamžitě poznal její štíhlou postavu a dlouhé tmavé vlasy. Měla na sobě taneční šaty rozstřížené na jedné straně až po stehno a s necudně těsným živůtkem.

"Rudi," řekla mu. Bylo to před dvaceti pěti, třiceti lety. Ve dnech plenění, slávy a dobrodružství.

"Rudi," natáhla k němu paži. Náramky zacinkaly.

Cítil, jak z něho padá všechna tíha, a narovnal se.

V zádech ho už nebolelo.

"Rudi," hlas byl tichý, přesto naléhavý. Vábíci, ale nebezpečný.

Vrávorál za ní a ona ustupovala do tmy. Couvala ke dveřím a on klopýtal za ní, krok za krokem.

Byli v chodbě. Rudi si byl jist, že tady bojovali s oživlými chrliči, ale Oswaldovi lidé ji vyčistili, do svícňů dali nové svíčky a položili koberec pro vážené návštěvníky.

Erzbet ho vedla dál, do temného srdce Drachenfelsu.

V sále s otrávenou hostinou na něj čekal muž. Nejříve si podle masky myslel, že to je ten herec, Löwenstein.

Ale nebyl.

Muž k němu vzhledl od stolu. Otvory v masce mu zářily oči. Měl před sebou položený příbor, jakoby k jídlu. Ale nebyly tam žádné lžíce ani vidličky. Jen nože.

Pak ten muž pozvedl nůž. Leskl se mu v ruce jako bílý plamen.

Rudi, zkřehlý vnitřním chladem, se snažil odplížit zpět na chodbu, cestu mu však zastoupila Erzbet. Nyní si ji mohl prohlédnout lépe. Hluboko vystřížený živůtek odhaloval v její hrudi velký rudý otvor jako rozbitá ústa.

Pohodila hlavou dozadu, až jí vlasy odletěly z obličeje. Uviděl, že Erzbet nemá oči.

VI

Lilii Nissenová s oblibou komunikovala s režiséry, spisovateli nebo spoluherci přes Nebenzahla, jejího astrologa.

Pokud nebyla spokojená s některým dialogem, jídlem servírovaným v jejích soukromých komnatách, s hlukem působeným večírkem, na který demonstrativně nešla, nebo s tím, jak slunce každé ráno tvrdohlavě vycházelo na východě, posílala Nebenzahla, aby si stěžoval u Detlefa. Detlef začínal šarlatána docela litovat, neboť ten brzy zjistil, že jeho zdánlivě jednoduchá práce je mnohem obtížnější, než čekal. Byla to jen a jen jeho chyba, pomyslel si Detlef, měl přece umět předpovědět z hvězd, karet nebo vnitřností, jaká nestvůra jeho zaměstnavatelka je.

Společnost se shromáždila ve velkém sálu Drachenfelsu, který proměnili v divadlo. Lilii se rozhodla vejít přes jeviště.

Jako obvykle si myslela, že ve hře neexistuje nic důležitějšího než její chvilkový rozmar a nechala se dovnitř vnést svým obrem uprostřed zkoušky. Byla to jedna z prvních scén, při níž Oswalda v altdorfském paláci navštíví promítnutý duch Velkého čaroděje. Ve verších diskutují o nadcházejícím konfliktu a hlavní témata hry už byla nastíněna. Detlef nechal číst svou roli Vargra Breughela, aby se mohl soustředit na Löwensteinův projev a na světelný efekt, který z něj udělá nehmotného ducha. S maskou vypadal štíhlý herec jako někdo úplně jiný. Genevieve přítomná na zkoušce se zachvěla - připomínka pravého Drachenfelse jí zjevně nebyla příjemná - a Detlef si to vyložil jako hold Löwensteinovým schopnostem. Když se na hru podíval z odstupu, postřehl nebezpečí, že by mohl být ve své roli zastíněn padouchem, a proto si předsevzal, že jeho výkon musí být ještě mistrovštější. Nevadilo mu to. I když byl hrdý na své herectví, odsuzoval hvězdy, mezi něž určitě patřila i Lilly, které se obklopovaly netaentovanými, nemotornými herci, aby lépe vynikly jejich vlastní kvality.

Cestou k pevnosti se ho Lilii pokoušela Nebenzahlovým prostřednictvím přesvědčit, aby do Drachenfelsu obsadil do ostatních ženských rolí některé její oblíbené chodící sochy, a Detlef astrologa vykopl z vozu. Když už hru napsal, režíroval a vytvořil, připadalo mu, že by v ní měl dovolit zazářit i ostatním. Měl také v úmyslu nechat se napsat do obsazení v programu až na poslední místo, aby jeho jméno zazářilo spíše na místě autora než jednoho z interpretů.

Löwenstein-Drachenfels se tyčil nad Breughelem. Přisahal, že jeho vláda zla bude pokračovat dlouho poté, co se princovy vybělené kosti zapomenuty rozpadnou v prach, když Lilii neplánovaně vstoupila i se svým doprovodem. Černý obr bez námitek nesl přehnaně velké křeslo. Lilii v něm seděla škrobeně jako dítě přenášené milujícím rodičem. Zmrzačená garderobiérka kulhala několik kroků za ní a nesla košík bonbónů a ovoce - část hereččiny 'speciální diety' - a za ní šli i další služebníci, jejichž účel se Detlefovi nepodařilo odhalit, ale měli patrně dodávat větší váhu hereččiným stížnostem.

Nebenzahl zamířil k Detlefovi. Viditelně se utápěl v rozpacích, ale dodal si odvahy, aby přednesl svou stížnost. Lilii si povýšeně odfrkla jako horská kočka opájející se klamnou představou o svém lvím majestátu a upřela na něj planoucí pohled. Věděl, že to bude zlé. Pokud se rozhodla problém předestřít před celým souborem, bude to znamenat větší hádku. Ostatní herci na jevišti a v publiku se nervózně ošívali v očekávání bouře o rozměrech přírodní katastrofy. Astrolog natáhl ruku a otevřel pěst. Ležely v ní zuby. "Lilii Nissenová tohle nepotřebuje, pane." Hodil je na zem. Kerreth je speciálně vyřezal z kančích klů. Kostymér byl v sále a při pohledu na to, jak se zachází s jeho prací jím cloumal vztek, přesto však byl zticha. Očividně netoužil být zase ševcem, natož vězněm, a správně odhadl míru pomstychtivosti a vlivu Lilii Nissenové.

"Takže ty si myslíš, že jsem bezzubá baba, Detlefe Siercku?" zaječela brunátná Lilii. Otrok ji postavil na zem a ona vyskočila z křesla, vyrazila přes jeviště a cestou smetla Löwensteina a Breughela. Detlef si představil zuřivé oči

vyhlížející z Löwensteinovy masky. Dnes dopoledne si Lilii nezískala žádné další obdivovatele. A samozřejmě si stěžovala na úplnou pitomost! "Lilii, to není žádná narážka na tvé zuby, když chci, abys tohle nosila. Ta role, kterou hraješ-

Lilii na jeho návnadu skočila. "Role, kterou hraji! Ach ano, ta role, kterou hraji! A kdo mě do té role obsadil, kdo ze mě udělal takovou odpornou parodii na ženu, co?"

Detlef si pomyslel, jestli Lilii zapomněla, že Genevieve je tu s nimi. Nejspíš ne. Bylo jasné, že obě ženy -vampýr i vamp - o sebe nestály.

"Ještě nikdy za celou svou kariéru jsem nebyla požádána, abych hrála takovou roli! Nebýt toho, že se do věci vložil můj drahý, drahý přítel princ Oswald, který mě osobně snažně prosil, abych přijela a vzala tu tvoji směšnou roličku, roztrhala bych rukopis na kusy a hodila jej do žumpy, kam patří! Hrála jsem císařovny, kurtizány, bohyně. A teď chcete, abych hrála mrtvou pijavici!"

Detlef věděl, že být rozumný nemá smysl, ale lepší taktiku vymyslet nedokázal.

"Lilii, naše hraje historická. Hraješ upírku, protože Genevieve byla, je... upírka. Koneckonců, ona tenhle příběh prožila. Ty jej máš jen zahrát-"

"Pche! Takže tohle drama věrně odpovídá historii? Chceš říct, že jsi nezměnil nic kvůli zvýraznění, aby ses ukázal v co nejlepším světle-"

Vzadu v sále se ozval šum. Nebenzahl vypadal zkroušeně a rozpačitě si hladil svou směšnou paruku; teprve teď si uvědomil, že stojí na jevišti tváří v tvář neznámému publiku, ve světle ramp.

"Samozřejmě, ale-"

Lilii byla nezastavitelná. Hrud' se jí zvedala, jak nabírala dech, když pokračovala: "Nejsi kupříkladu příliš starý a tlustý, abys mohl hrát mého dobrého přítele, budoucího kurfiřta Ostlandu, jako chlapce?"

"Lilii, Oswald sám mě požádal, abych ho v této hře hrál. Kdybych měl na vybranou - a ne že bych měl něco proti tobě, Laszlo - chtěl bych roli Drachenfelse."

Hvězda se přivlnila dopředu ke světlům, aby měla obličej ve stínu. Rozsvítilo se osvětlení domu.

"No, když jsi mohl přepsat Oswalda jako stárnoucího dětského génia s nadváhou, pak můžeš přepsat Genevieve tak, aby lépe odpovídala mé osobnosti."

"A co by pak, proboha, měla být?"

"Elfka!"

Nikdo se nezasmál. Detlef se podíval na Genevieve. Její tvář byla nečitelná. Lilii se vzdouvalo chřípí. Nebenzahl zakašlal, aby prolomil ticho.

Lilii možná kdysi mívala elfí zjev, ale nyní vypadala spíše požívačně. Její poslední manžel o ní tvrdil, že má 'ptačí hrudník, plíce jako banshee, morálku toulavé kočky a mozek jako sýr z Černých hor'.

Löwenstein položil Lilii ruku na rameno a otočil ji k sobě. Byl o celou stopu vyšší a díky zvýšeným botám pro Drachenfelse měl stejnou výšku jako její mlčenlivý obr.

Na takové jednání nebyla zvyklá a zvedla ruku, aby dala nestoudnému herci políček, ten ji však chytil za zápěstí a začal ji něco šeptat tichým, naléhavým, děsivým hlasem. Lilii zbledla a ve tváři se jí objevil zděšený výraz.

Nikdo jiný nic neřikal. Detlef si uvědomil, že má ústa otevřená údivem, a zavřel je.

Když Löwenstein domluvil, Lilii zadrmolila omluvu - u ní naprosto neslýchaná věc - a vycouvala. Táhla za sebou svého otroka, astrologa i ostatní nohsledy. Nebenzahl vypadal vystrašeně, když ho vlekla z velkého sálu ven,

Po chvíli se ozval spontánní potlesk. Löwenstein se uklonil a zkouška pokračovala.

VII

Zatímco generál mluvil, stál Maximilian v pozoru. Bylo pozdě, ale generál jej probudil a dal mu tajné rozkazy. Mazal mu, aby vstal z postele, oblékl se a odešel na bojiště, kde se rozhodne o osudu Císařství. Generál byl po císaři nejvyšším vojenským velitelem v zemi. Maximilian na něj vždy chtěl udělat dojem svou oddaností, duchapřítomností a odvahou. Generál byl mužem, jakým Maximilian vždy chtěl být. Býval by chtěl být.

Když si rozkazy vyslechl do konce a pochopil je, Maximilian zasalutoval a dal si generála do horní kapsy. Tohle byla vážná záležitost. Hrozilo vážné nebezpečí. Mezi civilizací a anarchií stál jen Maximilian, rozhodnutý udělat, co bylo v jeho silách, nebo zemřít.

V této noční době vládlo v paláci ticho. I ve dne tu bylo tišeji, když byli Oswaldovi přátelé od divadla pryč, Maximilianovi trochu chyběli. Jedna tanečnice na něj bývala milá a ráda se zapojovala do jeho bitev. Navrhovala mu různé věci a hodně se vyptávala, i když jí to chůva neschvalovala.

Chůva neschvalovala spoustu věcí.

Maximilian byl v bačkorách téměř neslyšný, když procházel chodbami a po schodech. Nedostávalo se mu dechu a píchalo ho u srdce, ale generál chtěl, aby šel dál. Ať je to jakkoli, generála nezklame. Připadalo mu, že ve stínu jedné chodby viděl postavy v kápích, ale nevšímal si jich. Teď, když jej bylo třeba, ho nemohlo od bitvy nic odradit.

Bitevní místnost nebyla zamčená.

Na stole bylo několik armád. Skřeti, trpaslíci, elfové a lidé. Uprostřed stál jejich cíl - hrad. Z nejvyšší věže hradu vlála císařská standarta. Prapor byl potrháný, ale vlál hrdě. Armády se už střetly. Pokoj zaplnil tichounký zvuk, jak do sebe narážely jejich zbraně a duněly kanóny. Když byli vojáci zasaženi, pištěli pronikavě jako hmyz. Deska bitevního stolu se hemžila životem. Miniaturní meče seškrabovaly barvu z olověných tváří. Mrtví se rozpouštěli v šedivých kalužinách. Zvedala se oblaka kouře. Maximilianovi zněla v hlavě ozvěna bitevních trubek.

Generál mu nařídil, aby hrad udržel pro císaře. Potřeboval židli, na kterou by se postavil, aby se mohl dostat na stůl. Položil nohu na bojiště, přičemž rozdrtil most na třísky a posunul četou lesních elfů-válečných tanečníků do namalovaného potoka. Pak se vytáhl nahoru, až stál na stole jako obr. Musel se sklonit, aby se vyhnul lustru, když vcházel do hradu. Zdi mu sahaly stěží ke kotníkům, ale mohl stát na nádvoří. Obránci hradu se radovali, že mají takového zastánce.

Vysokými, úzkými okny dovnitř pronikalo měsíční světlo. Na stole dál zuřila noční bitva. Armády ztratily směr a obracely se proti sobě. Někdy se zdálo, že se všechna čtyři vojska vrhla do nového útoku na Maximilianův hrad. Většinou to vypadalo, že každý voják válčí s každým. Maximilian věděl, že v tom má drápy Chaos. Plst' kopce byla roztrhána, jak z hradeb padaly náboje, a skrz trhliny vykukovalo tmavé dřevo.

Generál Maximilianovi dodával odvahy, když se na kopci vynořila vlna skřetů a udělala průlom na hradby. Trpasličí ženisté tlačili vpřed dobývací věže. Do holení ho píchaly dělové koule. Ale pevnost dosud držel a v pozoru salutoval. Hrad už byl v troskách a armády na něho útočily ve snaze jej porazit. Vojska obránců byla nalezena a vybita.

Maximilian teď stál proti nepříteli sám.

Rány, které utržil do chodidel a kotníků, byly jako bleší štípnutí. Bretonští vojáci mu zapalovali bačkory, ale on je udupal a oheň se šířil zpět do jejich řad. Zasmál se. Synové Bretonnie byli ve válce známi spíše zlomyslností než chrabrostí. Pak se vpředu objevili váleční čarodějové a seslali na něj ta nejhorší kouzla. Kolem nohou se mu ovíjeli strašliví démoni jako ryby, ale on je prostě zaplácl rukama. Tříhlavá nestvůra s očima a tlamou v břiše se hnala Maximilianovi po krku, ale chytil ji. V ruce se mu roztrhla jako pavučina, a tak ji otřel o kabátec.

Do lýtek ho bodaly oštěpy. Jímala ho závrať z toho, že je tak vysoko nad zemí. Skřeti ho popotahovali za kalhoty, rozřezali látku a zasekli háky do masa a kostí. Vzplanuly další ohně. Kolem byly rozmístěny balisty a několik hmoždířů. Hrad se otrásal výbuchy. Pravé koleno mu povolilo a byl tažen dolů. Ozvaly se slabé triumfální výkřiky, záda měl poseta miliony malých střel. Řezaly jej nože maličké jako vši, bodaly oštěpy jako jehly. Padl na bojiště, rozdrtil zbytky hradu, rozplácl kopec a zavraždil pod sebou stovky vojáků. Překulil se na záda, takže se mu armády dostaly do obličejů. Střílely mu do očí, až oslepl. Berserkové mu zapalovali vlasy. Váleční čarodějové mu otevřeli kanály do mozku. Pikenýři mu útočili na krk. Nově vytvoření démoni se mu zavrtali pod kůži a vypouštěli tam jed.

Generál mu řekl, že si vede dobře a že musí bojovat dál. V temnotě na něj čekal císař Luitpold i jeho dvůr. Maximilian věděl, že mu bude brzy dovoleno opustit bitevní pole, aby se dočkal zaslouženého odpočinku. Čekaly na něho řady, pocty a vejce. Dostane se mu spravedlivé odměny.

Armády se valily přes něho, ničily vše, na co přišly. Zajaly generála a popravily ho. Choval se jako hrdina až do konce. Hlava se mu skutálela na Maximilianův hrudník a narazila mrtvě do stolu.

Unavený Maximilian se s úlevou ponořil do temnoty...

Příštího rána jej našla chůva, jak leží mrtvý mezi svými milovanými vojáčky. Zavolali lékaře, ale bylo příliš pozdě. Srdce starého kurfiřta se konečně vyčerpalo.

Jeho smrt byla prý náhlá a pokojná. Novému kurfiřtovi sdělili tu smutnou zprávu u snídaně. Oswald von Königswald plakal, ale nebyl překvapen.

VII

Genevieve stála na hradbách a pozorovala zapadající slunce. Cítila, jak její síla roste. Byl úpínek a výhled byl trochu zastíněný. Díky nočnímu zraku viděla lesem běžet vlky a tiché ptáky stoupat k horským hnízdům. Ve vesnici vzplála světla. Protáhla se, aby si vychutnala noc. Zauvažovala, jak se dnes ráno napije, když ji našel Henrik Kraly.

"Má paní," začal. "Mohu vás požádat o laskavost...?"

"Jistě. Co si přeješ?"

Kraly se tvářil rozpačitě. To nebylo uhlazenému a zdatnému Oswaldovu nástroji podobné. Ruku měl nedbale položenou na jílci meče způsobem, který Genevieve okamžitě probral. Během dlouhé cesty z kláštera pochopila, že ne všechny jeho služby rodu Königswaldů zahrnovaly prosté doručování vzkazů.

"Mohla byste se se mnou setkat za půl hodiny a přivést pana Siercka s sebou? V komnatě s otrávenou hostinou."

Genevieve zvedla obočí. Tomuto místu se až doposud vyhýbala. Pro ni pevnost obsahovala příliš mnoho vzpomínek. "Je to velice nálehavé, ale ocenil bych, kdybyste to zařídila tak, abyste nevyplašila ostatní. Korunní princ mě zavázal mlčenlivostí."

Zmatená Genevieve souhlasila se schůzkou a odešla do velkého sálu. Předpokládala, že mrtvé už sebrali se stolu a náležitě je pohřbili. Místnost s otrávenou hostinou by stěží poznala. Zatím se na Drachenfelsu nepotkala s žádnými duchy ani ve své fantazii. Ne, nebyli tu žádní duchové, jen vzpomínky.

Toho dne už zkoušky skončily a herci byli obsluhováni v přenosné jídelně. Breughel se dohadoval s bretonským kuchařem o nedostatku jistého koření v guláši a kuchař se bránil tím, že ten recept mu předali předkové. "Ty tatramane trpasličí, nemůžeš odejít, dokud neochutnáš Casserole á la Boudreaux!"

Jessner a Ilona Horvathová se v koutě věnovali jeden druhému a zatímco se mazlili, žertovali s ostatními členy souboru. Menesh rozčileně hovořil s Gesualdo, hercem, který hrál jeho, a marnivě mával jedinou paží, zatímco druhý trpaslík přikyvoval. Na jevišti byli Detlef a Löwenstein vysvělečeni do pasu a utírali si po nácviu jakési soubojové scény pot.

"Pěkně jsi mi to nadal, Laszlo. Kde ses naučil šermovat?"

Bez masky a kostýmu byl Löwenstein menší a vypadal poněkud bezvýrazně. "V Nulnu. Bral jsem hodiny u Valancourta na Akademii."

"Zdalo se mi, že poznávám jeho vertikální kryty. Valancourt učil i Oswalda. Byl bys nebezpečným protivníkem."
"V to doufám."

Detlef si natáhl kabátec a zapnul jej. I když byl baculatý, měl dobře se rýsující svaly. Genevieve pochopila, že i on dokáže zacházet s mečem. Určitě musel, vzhledem k zálibě v rolích hrdinů.

"Detlefe," řekla, "mohu si s tebou promluvit? V soukromí?"

Detlef se podíval na Löwensteina, který se uklonil a odešel.

"To je podivný chlapík," prohlásil Detlef. "Vždycky mě překvapí. A přesto mám pocit, že s naším přítelem Laszlem není všechno v pořádku. Víš, o čem mluvím?" Genevieve věděla. Jejím zbystřeným smyslem připadal Löwenstein jako naprosté vakuum, jako prázdná skořápka, která čeká, až do ní někdo vloží duši. Jenže takových lidí potkala hodně. U herce to bylo stěží překvapující. Ve skutečnosti nezáleželo na tom, kým je Löwenstein v zákulisí.

"Tak co se děje, elfí dámo? Chceš, abych propustil Lilii a najal místo ní pro tu roli lidskou bytost?"

"Ne, je to něco záhadného." Usmál se. "Vzbudila jsi můj zájem." Usmála se také; téměř flirtovala. "Kraly se chce s námi setkat. V komnatě s otrávenou hostinou."

Zachytila ve vzduchu jeho vůni a cítila, jak se v ní probouzí stará žízeň. Uvažovala, jak by jeho krev proudila.

"Přál bych si, aby sis tak neolizovala rty, Genevieve." Zavřela ústa a zahihňala se. "Promiň." Ušklíbl se. "V komnatě s otrávenou hostinou? To zní zajímavě."

"Znáš ten příběh?"

"No ano. Mučené děti, rodiče odsouzení k smrti hladu. Další z okouzlujících vtípků Velkého čaroděje. Docela by se hodil k paní Nissenové, nemyslíš? Představ si, jak si vyměňují recepty na nejlepší úpravu dětí. "Nemůžeš odejít, dokud neochutnáš Enfant á la Bou-dreaux! Ved' mě."

Vzala jej za paži a vyšli z velkého sálu. Když procházeli dveřmi, Detlef mrkl na vedoucího kostymérny Kerretha. Mužik se zasmál a přejel si prstem přes krk. Genevieve zrudla. Dokázala si představit historky, které se budou zítra na zkoušce vyprávět. No, po všech těch letech její pověst stykem s hercem stěží utrpí.

Na chodbě v konverzaci pokračovali. Detlef se velice snažil být okouzlující a ona nekladla velký odpor. Možná že když už o ní mají kolovat historky, měla by se trochu snažit, aby stály za to.

"Jaký je to pocit, když tam máš ty zuby? Nekoušeš se pořád do rtů?"

Napadla ji vtipná odpověď, ale pak vstoupili do sálu s otrávenou hostinou a uviděli výraz na tvářích lidí kolem stolu. A ten nepořádek, co na něm ležel...

Když Detlef přestal zvracet, Kraly mu řekl, kdo to byl.

IX

Detlefovi se ulevilo, když zjistil, že není první, komu se udělalo špatně. Tělo našel astrolog Nebenzahl a ten při tom vyklopil snidani jakbysmet. Přestože strávil větší část profesionálního života nahlížením do vnitřností kuřat a koček, odhalené vnitřnosti člověka na něj byly příliš. Detlefa napadlo, jestli lze věštit budoucnost zkoumáním zvratků.

Nebenzahl očividně hledal nějakou tretku, kterou ztratila jeho paní, a otevřel nesprávné dveře. Měl talent pro trapné situace a -jak si už všimli všichni kromě Lilii - žádný talent pro věštění.

Detlef těkal pohledem z jednoho obličeje na druhý. Kralyho byl bezvýrazný - tvrdý chlap čelící těžké situaci a ukrývající své city. Genevieve se tvářila, že se jí to netýká, ale už nežertovala. Navíc se dalo těžko říct, jestli upír dokáže zblednout hrůzou. Nebenzahl dosud tiše vzlykal a tiskl se k jednomu z Kralyho halapartníků. Občas si seškrábl něco vyzvraceného z brokátové vesty. Vargr Breughel, na jehož přivolání Detlef trval, vypadal stejně jako vždy, když čelil nějakému problému.

Tvářil se, jako by všechny katastrofy světa byly zaměřeny osobně proti němu.

A Rudi Wegener se sám sobě příliš nepodobal. Obličej dosud měl, ale visel mu volně jako vlhká maska přehozená přes lebku.

Detlefa zprvu napadlo, že starého banditu stáhli z kůže, ale Kraly už se ujal nechutného úkolu a důkladně mrtvolu prohlédl, takže přesně věděl, co se Rudimu stalo.

"Jak vidíš, oči jsou pryč. Vy dloubnuté dýkou nebo malým nožem, myslím. Člověk s otrlým žaludkem by to dokázal i prsty, ale raději by měl mít rukavice."

Detlef měl nepřijemný pocit, že Kraly hovoří z vlastní zkušenosti. Všechny kurfiřtské domy potřebovaly jednoho nebo dva věrné sluhy bez skupulí. Bylo ale těžké spojit Oswalda s tímto ledovým mužem se srdcem ještěra.

"Ale to ho nezabilo?"

"Ne."

"Vypadá to, jako by ho dostal vlk nebo vyhladovělý démon. Něco, co při útoku šílelo, hltalo, trhlo..."

Kraly se pousmál jedním koutkem úst. "Ano, nejdřív jsem si to myslel také, ale podívejte se sem."

Ukázal do tělní dutiny, zvedl cár kůže z hrudního koše.

"Žádné kosti nejsou zlomené. Orgány jsou nedotčené. Pokud vás to zajímá, takhle dopadnou vaše játra, když budete pít jako Wegener."

Ten orgán byl červený, oteklý a pokrytý vřidky. Už se očividně rozpadal, což pochopil i ten, kdo zdravá játra nikdy neviděl. Detlef měl pocit, že začne znovu zvracet. Kraly šťouchl prstem do rány.

"Ať už to udělal kdokoli, udělal to chladnokrevně a velice zručně."

"Co přesně se stalo?" ozvala se Genevieve.

"Má paní, z těla mu byl pečlivě vyřezán všechn tuk."

Kraly nechal mrtvolu ležet a celá skupina opustila místnost, jako by se na tom domluvili.

Detlef byl pobouřen. "Proč by to někdo chtěl dělat?"

Velitel stráží pokrčil rameny. Detlef si uvědomil, že ten muž si velení vychutnává. Konečně je ve středu dění, není jen prostým Oswaldovým otrokem.

"Existuje mnoho možností, pane Siercku. Náboženský rituál, zasvěcený některému temnému bohu. Čaroděj, který potřebuje materiál pro kouzla. Mnohá zaklínadla vyžadují podivné ingredience. Nebo by to mohla být práce posledního šílence, který zabíjí bizarním způsobem ve snaze nám něco naznačit..."

"Řekl bych, že asi něco jako ‚nepřežijte se a více cvičte!‘ To je šílené, Kraly! Je tu mrtvý člověk!"

Genevieve ho vzala za ruku. To pomohlo; začal se uklidňovat.

"Promiňte."

Velitel stráží jeho omluvu bez jakékoliv upřímnosti přijal. "Musíme se postavit skutečnosti čelem, protože je tu očividné riziko. Máme mezi sebou vraha."

Znovu se na sebe podívali jako herci v jednom z těch pochmurných melodramat o strašidelných hradech, kde postavy v pravidelných intervalech umírají, dokud nejvyšší Morrův kněz nevydedukuje, kdo je vrah, a pak se obecnost probere.

"A musíme ho chytit, aniž by se cokoliv o našich potížích dostalo na veřejnost."

"Prosím?"

"Ať uděláme cokoli, musíme to udělat tajně. Korunní princ by nechtěl narušit hladký průběh hry. Jsem tu proto, abych se s takovými věcmi vypořádal. Nemusíte si dělat starosti. Mějte na paměti jen to, že se budu snažit, abych vraha předvedl spravedlnosti co nejdříve."

"Detlefe," ozval se Breughel, "možná by bylo opravdu nejlepší nechat to na princových lidech."

"Ale nemůžeme prostě pokračovat, jako by se nic nestalo!"

"Ne? Jak já si vykládám princovy příkazy, jinou možnost nemáme."

Nebenzahl se dosud třásl a sténal. Detlef kývl směrem k němu. "A jak udržíme tuhle žlunu potichu?"

Kralyho ústa předvedla něco, co by u jiného mohlo být považováno za úsměv. "Pan Nebenzahl byl právě odvolán do Altdorfu. Odjel časně dnes odpoledne a napsal své zaměstnavateli, že musí ukončit svůj zaměstnanecký poměr."

Astrolog vyděšeně pohlédl na velitele.

"Bylo mi řečeno, že mnozí odešli ze služeb slečny Lili Nissenové podobným způsobem."

Nebenzahl vypadal jako člověk, kterému sdělili, že mu hrozí smrt.

"Neboj se, ty pozorovateli vnitřností," řekl Kraly.

"Dostaneš lépe zapláceno za to, že budeš držet hubu a vypadneš, než kdybys tu zůstal a s každým žvanil."

Myslím, že by se pro tebe dalo najít místo v Erenggradu."

Strážný vyšel z místnosti a táhl Nebenzahla za sebou.

Detlef uvažoval, jak se tomu hubenému podvodníčkovi bude dařit mezi Kislevany a lidmi z Norsky ve studeném přístavu na hranicích Severních pustin. Měl na Kralyho vztek, ale naučil se být i ve zlosti klidný. Nedosáhne ničeho, pokud bude předvádět hysterické záchvaty jako Lili Nissenová. "A já mám pokračovat ve hře, která je mimochodem moje, ne prince Oswalda, zatímco jsou kolem zabíjení lidé?"

Kraly ani nemrkl. "Jestliže si to korunní princ přeje..."

"Zajímalo by mě, můj drahý veliteli, jestli Oswald opravdu schválí všechny vaše činy."

Kraly se zarazil, ale vzápětí odsekl. "Jsem si jistý, že princ mi plně důvěřuje. Pověřil mě těmito povinnostmi. Nemyslím, že bych ho někdy dřív zklamal."

Genevieve přešla ke stolu a začala si pozorně prohlížet to, co zbylo z Rudiho. Detlef si poprvé plně uvědomil, že ať ta žena vypadá jakkoli, není člověk. Mrtvých se nebála; vlastně k nim musela mít důvěrný vztah.

"Co to děláte?" zeptal se Kraly.

"Snažím se něco vycítit."

Genevieve se dotkla hlavy mrtvoly a zavřela oči. Možná se modlí za jeho duši, pomyslel si Detlef, nebo v duchu počítá.

"Ne," řekla za chvíli. "Je pryč. Z jeho ducha nic nezbylo."

"Doufala jste, že z jeho mysli vyčtete tvář vraha?" otázal se Kraly.

"Vlastně ani ne. Chtěla jsem se s ním jen rozloučit. Byl to můj přítel, jestli to nevíte. Měl těžký život a nedostalo se mu ničeho dobrého."

Odstoupila od mrtvoly. "Něco přece," řekla pak.

"Ano?"

"Znáte obecně rozšířenou pověru, že v očích umírajícího se zachytí to, co naposledy viděl? Že vraha může prozradit jeho obraz v zornicích obětí?"

Všichni se podívali na Rudiho obličej, prázdné oční důlky a tváře zbavené tuku.

"Samozřejmě," prohlásil netrpělivě Kraly, "jsou to žvásty. Lékaři a alchymisté si už nemyslí."

"Jistě. Bláznovství jiné doby, stejně jako víra, že světu před příchodem Chaosu vládli žabí muži z hvězd."

"Navíc ty oči jsou pryč."

"To je přesně to, nač narážím. Vy a já víme, že ta historka o očích zavražděného je nesmysl. Ale Rudiho vrah jí možná věřil. To by vysvětlovalo, proč vzal jeho oči."

Kralyho ta myšlenka zaujala. "Takže pověřivý člověk? Cikán nebo Ostland'an?" "Nikoho neobviňuji."

"Snad trpaslík? Je známo, jak jsou pověřiví. Mosazný penízek pro štěstí, černá kočka utopená při narození..."

Když se k němu Kraly otočil, Breughel vzhlédl. "Já nejsem trpaslík," odplivl si. "Ty malé parchanty nenávidím."

Kraly odbyl jeho protesty mávnutím ruky. "Přesto má upíří dáma dobrý nápad. Má paní, vaše jasnozřivost je stejně

bystrá, jak se o ní vypráví."

"Je tu ještě jedna možnost," řekl Detlef. "Možná to neprovedl člověk. V těchto zdech není nadpřirozeno cizí. Drachenfels byl vyhlášený svými schopnostmi vyvolávat démony a nestvůry. Předpokládalo se, že odsud už zmizeli, ale je to velká budova. Kdo ví, co tu mohlo léta žít, hlodat v temnotě a čekat, až se vrazi jeho pána vrátí."

Genevieve si zamýšleně poklepala prstem na bradu; zjevně se snažila sledovala směr, kterým se ubíraly Detlefovy myšlenky. Pak lehce zavrtěla hlavou.

"A my jsme sem přivedli všechny, kteří přežili Oswaldova dobrodružství. Jako snadnou kořist."

Detlef se začal strachovat o Genevieve - o Meneshe a Veidta také - ale Kraly myslel na něco jiného.

"Je třeba varovat korunního prince. Možná nebude chtít přijít."

Genevieve se zasmála. "Vy svého pána neznáte moc dobře, co, Kraly? Tohle ho spíš přiměje sem přijít."

"Možná máte pravdu, má paní. Ale abychom měli klid, nařídím strážím, aby byly mimořádně ostrážité. Tohle už se nebude opakovat. Máte mé slovo."

X

Když byl Vargr Breughel ve svém pokoji sám, napil se a podíval se na sebe do zrcadla. Nevěděl, kdo rozdělával soubor ubytování, a předpokládal, že v tom nebyla žádná krutá schválnost, ale on jediný měl v pokoji zrcadlo od podlahy až po strop. Tady se asi líčila a parádila nějaká chlupatá čarodějnice. Velký čaroděj měl během staletí mnoho milenek. Na rozdíl od Vargra Breughela v jeho skoro sedmačtyřiceti letech.

Měsíční paprsky pronikaly okny a osvětlovaly zlověstnou září vše v místnosti. Breughel seděl na židli, nohy se mu klátily na šířku dlaně nad koberec a díval se sám sobě do očí.

Vzpomínal si na své rodiče a na atmosféru zklamání, která se stále vznášela kolem nich. Jeho dříve narozené sestry měly více než průměrnou výšku. Mladší bratr byl vysoký, štíhlý a hezký, jak jen bylo možné si přát, dokud nepadl v bitvě ve službách císaře. Rodiče pak měli další důvod, aby se cítili v jeho přítomnosti trapně. Otec i matka se navzájem obviňovali z toho, jak vypadá, a trávili své životy hledáním znaků znetvoření, které se mohly přenést na syna, jeden na druhém. Samozřejmě jim nebylo příjemné vysvětlovat všem návštěvníkům, že nemají trpasličího sluhu, nýbrž trpasličího syna. Že ale není skutečný trpaslík, jen zakrslík.

Načal druhou láhev. Nedával pozor a polil si košili; kůže ho pod šaty svědila, takže se musel stále vrtět.

Nakonec utekl z domu a přidal se ke kočovnému cirkusu, stal se klaunem. Brzy měl vlastní cirkus - i když pro jednání s lidmi měl normálně vysoké muže - a přesedlal na divadlo. V jeho cirkuse pracovali skuteční trpasličí klauni, ale ti jej mezi sebe nepřijali. Za zády nebo i do tváře mu říkali, že je zrůda, znetvořené monstrum.

A tím opravdu byl.

Neměl manželku ani milenky a koupal se výhradně v soukromí. Jeho tělo bylo tajemstvím, které dobře skrýval. Ale denně se zkoumal, jestli neuvidí nové změny. Často bývaly i dvě nebo tři za měsíc. A se změnami přicházely nové schopnosti, nové smysly. Nádory pod pažemi, spojené tkanivem jako u netopýra, se mohly vyladit na lidské emoce. Vždy věděl, jak se ostatní cítí, já velké znechucení nad ním pociťují. Jeho obličej dosud nebyl zasažen, ale už několik let musel nosit rukavice, aby zakryl oči v dlaních. Oči, jimiž viděl zvuky.

Byl zakrslík. A také byl znetvořený a monstrum.

Existovalo nové slovo pro to, čím byl. Slyšel učence, jak je používají, nejdříve o nepřírodně vypěstovaných rostlinách, pak o dvouhlavých telatech, šilhavých psech a podobně. A nyní byli chaotitem zasaženi i lidé, vyvíjeli se za hranice možností svého těla, stávali se z nich tvorové Chaosu. Vargr Breughel byl mutant.

XI

Karl Franz I, z rodu Druhého Wilhelma, ochránce Císařství, bojovník proti Temnotě, císař a syn císařů, přišel na návštěvu do paláce Königswaldů. Na stole v předpokojí se vršila vysoká hromada černě orámovaných kondolencí doručených posly, ale Karl Franz ji sem položil

osobně. Odsunul stranou sluhu a strážce a vešel rázně do paláce, aby vyhledal nového kurfiřta.

I jiní navštívili Oswalda. Velký teogon Sigmarova kultu a velekněz Ulrikova řádu se při vystavení těla starého kurfiřta Maximiliana před pohřbem předstihovali ve zdvořilostech.

Zástupci městských států a kurfiřtských provincií, vyslanci z hlavních chrámů v Altdorfu a Půlčíkovské svobodné shromáždění poslali svá vyjádření soustrasti.

Karl Franz přišel sám, bez obvyklé pompy, která jej provázela na každém kroku, a setkal se s Oswaldem osobně. V zemi nebylo mnoho těch, které by takto pocítil.

Císař našel Oswalda v Maximilianově studovně - nyní Oswaldově studovně - jak prochází staré písemnosti, Oswald propustil tajemníky a přikázal, aby přinesli víno.

"Tvůj otec byl mým velkým přítelem z dětství, Oswalde. V mnoha ohledech pro mne znamenal víc než můj vlastní otec. Je těžké vládnout císařství a být hlavou rodiny. Znáám to až příliš dobře. Maximilian mi bude chybět."

"Děkuji." Oswald byl dosud uzavřený do sebe, pohyboval se jako ve snu.

"Ale teď musíme myslet na budoucnost. Maximilian byl se ctí pohřben. Musíš být schválen v úřadu co nejdříve."

Oswald potřásl hlavou. Tohle pro něj musí být těžké. Karl Franz si vzpomínal na trýznivou ceremonii, která provázela jeho vlastní nástup na trůn, dny mučení, kdy kurfiřti debatovali o následnictví. Nikdy nevěřil, že volba padne na něho.

Ze svých zdrojů se dozvěděl, že v prvním hlasování bylo osm proti a čtyři pro, ale že Maximilian do konce zasedání dostal na svou stranu všechny kurfiřty až na jednoho. Pokud skutečně vládl, a ne pouze udržoval pohromadě věčně se hádající knížectví, pak vládl jen se souhlasem Königswaldů.

"Korunovace proběhne na hradu Drachenfels. Po divadelní hře. Budou tam všichni kurfiřti i ostatní hodnostáři.

Alespoň je nebudeme muset shánět dohromady o několik týdnů později a vystavovat je útrapám dalšího státnického aktu."

"Samozřejmě máš pravdu, Oswalde, ale císařství očekává náležitý rituál. Vládnout nestačí. Musíš být viděn, jak vládneš."

Oswald vzhledl k portrétu otce z doby, kdy byl na vrcholu. Na ruce měl sokola a stál v lese v popředí skupinky. Vedle něj bylo zlatovlasé dítě. Mladý Oswald. "Nikdy dřív jsem si toho nevšiml. Ten mladík, co si bere ptáka. Je oblečený jako sokolník, ale..."

Karl Franz se usmál. "Ano, to jsem já. Pamatuji si na ty dny velmi dobře. Starý Luitpold byl proti. „Co když budoucí císař spadne z koně, vztekly pták mu vyklovne oko nebo ho nabere kanec?" Myslel si, že s budoucím císařem by měli zacházet jako s kraslicí. Tvůj otec tomu rozuměl lépe."

"Ano. Věřím, že ano."

"A také jsem postřehl známky toho, že na tebe mladý Luitpold myslí tak, jako já jsem myslel na tvého otce. Možná se také příliš snažím budoucího císaře hýčkat a dusím ho svou péčí. Doufám, že nejsem takový domácí tyran jako starý Luitpold, ale vše, co kolem sebe vidím, tomu nasvědčuje. Naše rody jsou zvláštním způsobem spojeny."

Byla to působivá malba. Karl Franz si přál, aby si dokázal vzpomenout na jméno umělce. Musel to být jeden z Maximilianových loveckých přátel. Určitě měl cit pro lesy. Téměř jste viděli vítr ve větvích, křik ptáků.

"Brzy budeme znovu v lesích, Oswalde. Na cestě na Drachenfels. Cestou si zalovíme. Musím přiznat, že když jsi mi to navrhl, váhal jsem. Ale vždycky jsem chtěl vidět místo tvého velkého vítězství. A jsem unavený dusivým pohodlím paláce i dvořany. Je to už dlouho, co jsme si vyšli jen tak a zpívali staré písně. Také jsem litoval, že Sigmarova historie tvého přítele Siercka skončila krachem. Viš, Middenland v tom utopil spoustu mých peněz. Těším se, že uvidím toho chlapíka hrát. Dvorní dámy říkaly, že je docela dobrý."

"Ano, císaři."

"Císař a kurfiřt, co? Pamatuju si, že jsme bývali jen Oswald a Karl Franz. Ještě o jedné věci jsem vždycky uvažoval..."

"O čem, císaři?"

"Když jsme byli mladí, když naši otcové říkali, že ses zbláznil, když jsi vyrazil proti Velkému čaroději..."

"Ano?"

"Proč jsi mi neřekl, abych šel s tebou? Tancoval bych radostí, kdybych se mohl zúčastnit takového dobrodružství, takové bitvy."

JEDNÁNÍ ČTVRTÉ

Detlef nespál dobře. Šel si lehnout brzy. Když viděl, co zbylo z Rudiho, neměl sílu vrátit se ke každodenním problémům se souborem a hrou. Nyní ležel v posteli, byl vzhůru a přál si jako už mnohokrát od chvíle, kdy to celé začalo, aby zůstal v Mundsenské pevnosti. Tam alespoň mohl nenávidět Szaradata. Szaradata totiž mohl vidět a dokázal pochopit jeho ubohé darebáctví. V Mundsenské pevnosti nebyli žádní přízrační mniši ukazující duchovitými prsty, ani zabijáci, kteří vylupují oči a berou svým obětem tělesný tuk. Ve srovnání s Drachenfelsem byla pevnost hotové lázně. Možná že jednou Detlef použije své zážitky z vězení ve frašce, kde prohnání dlužníci přechytračí komicky hloupé spolehlivé vězně a pompézního správce, a navždy je tím pokorí.

Nemělo to smysl. Dnes večer nedokázal myslet maskou komedie.

Nejen že se ztemnělými chodbami Drachenfelsu nejspíš plížil šílený vrah, navíc se ukázalo, že Oswaldův zástupce Henrik Kraly je zřejmě potenciální tyran, který by raději riskoval životy všech členů souboru než jakoukoli nepříjemnost s princem. Tarradasch kdysi řekl: "Mecenáš je člověk, který se bude dvacet minut dívat, jak se topíte, a když se nakonec vlastními silami vyhrabete na břeh, zavalí vás břemenem své pomoci." Po zkušenostech s kurfiřtem Middenlandu, Sigmarovou historií a nyní s korunním princem Ostlandu to vypadalo, že se Detlef specializuje na právě ten druh mecenášů a osudem pronásledovaná díla. Měl Oswalda rád, ale nedělal si žádné iluze o své vlastní důležitosti v princových plánech.

Jedinou útěchou mu bylo, že až na potíže s Lilií Nissenovou pokračovala hra velice dobře. Pokud to všichni přežijí, Drachenfels je proslaví. Laszlo Löwenstein byl objev. Až převedou hru do divadla v Altdorfu, bude Detlef trvat na tom, aby v ní Löwenstein vystupoval. Po představení bude králem jeviště. Propříště musí Detlef zvážít, jestli by se neměl stáhnout ze své herecké kariéry a jen psát a režirovat, tvořit díla pro výjimečný talent tohoto muže. Neexistovaly žádné dobré historické hry o Borisi Neschném a Löwenstein by mohl být pro tuto tragickou postavu ten pravý. Možná by mohl vzniknout i dobrý příběh o zavraždění carevny Katariny jejím prapravnukem, carevičem Pavlem. Kéž by se Genevieve Dieudonné nechala přesvědčit, aby hrála carevnu...

Kéž by se Genevieve Dieudonné nechala přesvědčit, aby hrála sama sebe. Obecně by to bylo méně bolestivé než s Lilií Nissenovou.

Detlef o upírce hodně přemýšlel. Po Rudiho vraždě bylo zřejmé, že jí v pevnosti hrozí jisté nebezpečí, a cítil za ni zodpovědnost. Jak by však mohl doufat, že ochrání šest set šedesát let staré děvče, které dokáže drtit žulu holou rukou

a které se postavilo Velkému čaroději a přežilo to? Možná by spíš měl sám požádat o ochranu ji. Nehledě na neznámého vraha mohou být kamenné zdi Drachenfelsu dosud zamořeny přízračnými mnichy a kdovíjakými dalšími démony. A nebudou nakonec ještě potřebovat ochranu před Henrikem Kralym? Detlef si přál, aby tu Oswald už byl. Ten se s nebezpečnostmi tohoto místa již jednou vypořádal. Navíc Detlef doufal, že korunního prince bude zajímat, co Kraly dělá jeho jménem. Když se ozvalo zaškrábání na dveře, Detlef chňapl po příkrývce jako dítě, které slyšelo příliš mnoho strašidelných příběhů před spaním, a spadla mu svíčka. Najednou věděl, že tohle je konec a balady budou vyprávět o géniovi zavražděném v posteli dřívě, než stačil dokončit své nejlepší dílo. "To jsem já," zasyčel tichý ženský hlas. Napadlo ho, že toho bude později litovat, ale přesto vstal a odemkl dveře. Musel odsunout židli, kterou zapřel kliku. Na chodbě stála Genevieve. Detlef pocítil úlevu i vzrušení. "Genevieve," řekl a otevřel dveře. "Je pozdě." "Pro mě ne." "Pardon. Zapomněl jsem. Spíš někdy?" Genevieve pokrčila rameny. "Tu a tam. Obvykle k ránu. Ale ne v rakvi naplněné rodnou hlinou. Narodila jsem se v Parravonu, který byl už tehdy tak civilizovaný, že měl dlážděné vozové cesty, takže by to byl problém." "Pojď dál, pojď dál..." "Ne, ty musíš jít ven. Dnes v noci se tu dějí podivné věci." "Já vím. Proto jsem se zamkl u sebe v pokoji se stříbrným vrhacím nožem pod polštářem." Genevieve sebou škubla a sevřela pravou ruku v pěst. Připomněl jí příběh o zradě trpaslíka Ueliho. "Znovu promiň. Nenapadlo mě to." Zasmála se vesele jako mladá dívka. "Ne, ne, tohle všechno už mě netrápí. Jsem stvoření noci, takže s tím musím žít. Tak, teď se obleč a přines svíčku. Zřejmě ve tmě nevidíš tak dobře jako já." Hlas měla lehký a flirtující, ale její oči byly vážné. Upřít oči jsou svým způsobem zvláštní. "No dobře, ale vezmu si s sebou ten nůž." "Ty mi nevěříš?" usmála se a předvedla mu svoje špičaté zuby. "Genevieve, v tuto chvíli jste ty a Vargr Breughel jediná dva lidé, kterým na tomhle místě věřím." Oblékl si kalhoty a kabátec a našel bačkory, které na holé kamenné podlaze nenadělají mnoho hluku. Znovu zapálil svíčku. Genevieve jej zatahala za rukáv. "Kam jdeme?" "Za nosem." "Já nic necítím." "Ani já ne. To byl jen řečnický obrat. Cítím různé věci, víš. To patří k tomu, čím jsem. Na tomto místě je něco hodně znepokojujícího. Když jsme sem přišli, bylo to tu čisté, prázdné, ale něco přišlo s námi a usídlilo se tu. Něco starého, něco zlého..." "Dvacátý sedmý vůz." Genevieve se zarazila a nechápavě na něho pohlédla, "Pamatuješ, nikdy jsme nedokázali přesně spočítat vozy v karavaně," vysvětlil. "Mělo jich být dvacet šest, ale když jsme se nedívali, zdálo se, že jich je dvacet sedm. Pokud mluvíme o něčem, co přišlo s námi, pak se to sem možná dostalo v tom voze." "To by mohlo být ono. Mělo mě to tehdy napadnout. Přičítala jsem to obvyklé nešikovnosti umělců." "Děkuji mnohokrát. Věř mi, že je potřeba hodně nešikovnosti, aby člověk zinscenoval větší hru. Nebýt Breughela, tak bych pod tou prací padl. Není to jen o psaní a herectví. Je to o financích a zařizování ubytování, a všechny ty lidi také musíš nakrmit. Někdy si myslím, že to vyžaduje dokonalejší organizaci než vojenské tažení." Vešli do části Drachenfelsu, kterou Detlef nepoznával. Pevnost tu byla částečně rozpadlá a škvírami ve zdech profukoval chladný noční vzduch. Dovnitř se vlévalo měsíční světlo. Oswaldovi lidé sem nedošli a nikdo se to tu nesnažil vyčistit ani zabezpečit. Detlef si uvědomil, jak malou část budovy zatím viděl. "Už je to blízko," řekla Genevieve přesně v té chvíli, idy jim závan větru sfoukl svíčku. "Velmi blízko." Detlef strčil ještě teplý zbytek svíčky do kapsy a rozhodl se spolehnout na měsíc. Necítil, neviděl ani neslyšel nic neobyčejného. "Co přesně hledáme?" "Může to být cokoli. Ale je to velké, rozrušené a není to přátelské." "Jsem rád, že jsi mi to řekla." V noci vypadala půvabně, s dlouhými, měsícem ozářenými vlasy a v bílém šatu až na zem. Jako mrtvá vypadala rozhodně mnohem lépe než Rudi Wegener. Na okamžik dostal strach, jestli ho sem nevyhládala na něco jiného než je prosté cvičení v plížení po chodbách. Krev mu začala proudit rychleji. Od něho osobně se ještě nikdy žádný upír nenapil, ale četl erotické básně od Vladislava Dvorjetského, milence carevny Katariny. Z nich pochopil, že je to výjimečný zážitek. Položil jí ruce kolem pasu a přitáhl si ji blíž k sobě. Cítil vůni jejích vlasů. Pak uslyšeli monotónní prozpěvování. Genevieve otočila hlavu a položila si prst na ústa, aby mu naznačila, že má zůstat zticha. Vymanila se z jeho polovičního objetí a odhrnula si vlasy z obličeje. Detlef nedokázal říct, jestli odhalila zuby vědomě, nebo nevědomě. V měsíčním světle vypadaly delší a ostřejší. Prozpěvování bylo sotva slyšitelné, ale bylo v něm něco děsivého. Kdyby to byl náboženský rituál, opěvoval by některého z bohů, jejichž oltářům se Detlef ze zásady vyhýbal. Pokud to bylo zaklínání, byla to práce odpadlého čaroděje, který vyvolává něco velice zlého. Pomalu, tiše se plížili chodbou, procházeli střídajícími se skvrnami světla a tmy. Ve stěnách byly dveře a jedny z nich - asi dvacet stop před nimi - byly pootevřené. Prozpěvování přicházelo zpoza těchto dveří, tím si byl Detlef jistý. Jak se přibližovali, bylo čím dál hlasitější. Už dokázal rozeznat zvuk píšťaly podbarvující slova. Něco v tom nápěvu mu svíralo

žaludek. Něco, co ho nutilo obávat se, že viděl slunce zapadat naposledy.

Přitiskli se víc ke zdi a kráčeli stále vpřed.

Za dveřmi bylo světlo. A lidé, pohybující se ve stísněném prostoru.

Detlef vytáhl stříbrný nůž.

Pomalů došli ke dveřím a nahlédli dovnitř. Štěrbina jim dovoľovala jen omezený pohled na to, co se dělo uvnitř, ale i to stačilo, aby se Detlefovi podlomila kolena slabostí.

V kruhu černých svící ležela drobná postava, dítě nebo trpaslík. Bylo těžké to poznat, protože byla stažena z kůže.

Obnažená svalovina se krvavě leskla ve světle svíček. Kolem tančily stíny protagonistů tohoto odporného představení.

"Menesh," zašeptala Genevieve.

Detlef si teprve nyní všiml, že ta rudá věc v kruhu má jen jednu ruku. Při pohledu na kroutící se hady trpaslíkových vnitřností si uvědomil, že Menesh je nějakým způsobem dosud naživu. Asi by zvracel, ale v žaludku mu už nic nezbylo. Mezi krvavým rosolem obnaženého masa vystupovaly bílé kosti.

Genevieve se napjala, připravená skočit do místnosti. Detlef ji uchopil za ramena a přitáhl zpátky. Proti takovému množství zabijáků neměli šanci. Upírka se otočila a vzala ho za zápěstí. Znovu pocítil její sílu a spatřil, jak jí v očích plane a vyhasíná rudý vztek. Pak si i ona uvědomila, že si nemohou dovolit vrazit dovnitř a nechat se zabít, a krátkým kývnutím mu poděkovala.

Potom uslyšeli dupání vysokých bot. Chodbou přicházeli lidé. Byli chyceni mezi dvěma skupinami.

Ze tmy se vynořily lucerny. Halapartny škrábaly o kamenný strop. Pochodovalo sem šest ozbrojenců s Kralym v čele.

Když uviděl Detlefa s Genevieve, zamračil se. Pro jednu Detlefa přítomnost tohoto muže neroztrpčila. Právě nyní vypadal jako císařská jízda, která se objevila v posledním dějství, aby zachránila hrad.

Prozpěvování se mezitím změnilo v příšerný řev pulzující chodbou. Menesh ječel v rytmu hudby a stíny se semkly těsněji kolem něj. "Co tady děláte?" obořil se na ně Kraly. "Na tom nezáleží," řekl Detlef. Musel teď křičet, aby jej bylo slyšet přes ten zpěv. "V té místnosti dochází k vraždě."

"Tolik jsem si už také domyslel." Posunul si přilbici do týla a zahákl palce do kapsiček u kabátce. "Kraly, musíme tomu zabránit." Velitel stráží to chvilku zvažoval. "Tak dobře." Detlef ustoupil a nechal první dva Kralyho muže, aby vyrazili dveře z pantů. Těžké dřevo dopadlo na podlahu a závan vzduchu zhasil černé svíce. Prozpěvování a hudba okamžitě zmlkly a tmou se rozlehly výkřiky. Některé hlasy byly lidské. Detlef vběhl do místnosti. Když procházel dveřmi, svíčka, kterou držel v ruce, zhasla, takže se ocitl v naprosté tmě. Měl pocit, že se nachází na obrovské holé pláni pod noční oblohou bez hvězd a měsíce. Šlápl na něco měkkého a vlhkého; zasténání mu řeklo, co to bylo. Pak jim začala těžká těla zmítat sem a tam. Ozývaly se výkřiky a řinčení zbraní. Někdo ho zvedl ze země a odhodil přes místnost. S někým se srazil a upadl, paži zkroucenou pod sebou. V rameni mu zaškubalo. Modlil se, aby si nezlomil nějakou kost. Kraly štěkal rozkazy. Někdo mu šlápl na hrudník. Pokusil se vyhrabat na nohy a rukou si přitom svíral bolavé rameno.

Pak se objevilo světlo.

Ve dveřích stála Genevieve a v obou rukou držela lucerny. Místnost byla malá a byl v ní mrtvý trpaslík, Kromě něj tam byli už jen Detlef, Kraly a ozbrojenci. Ve tmě jeden z princových mužů bodl svého druhá do stehna. Rána hodně krvácela a muž si ji tiskl oběma rukama. Genevieve mu přispěchala na pomoc, ale zatímco mu ránu obvazovala, odtahoval se od ní. Když se jí konečně podařilo krvácení zastavit, muž se tvářil překvapeně, že ho upírka nechala na pokoji.

"Skvělé, Kraly. Oswald by na vás byl jistě hrdý." Detlef zaťal zuby a s bolestným výrazem v obličeji si zatlačil rameno zpátky na místo.

Kralym jeho neúspěch nijak neotrásl. Klečel u trpaslíka a mlčky si ho prohlížel. Detlef strnul, když uviděl na žaludku mrtvoly otisk boty, a potlačil nutkání podívat se na svou podrážku.

"Tentokrát je pryč kůže. A ledviny. A samozřejmě oči. A... hm... pohlavní orgány." Kraly zrudl, když se měl zmínit o tak neslušných záležitostech v přítomnosti dámy.

"Když jsme vešli, byl naživu, Kraly," řekl Detlef. "Nejspíš jsme ho udupali k smrti."

"Stejně by nežil."

"To jistě ne, ale mohl nám něco říct, než zemřel. Tohle jsme tedy nezvládli."

Kraly vstal a oprášil si kolena na kalhotách. Vytáhl kapesník a pokusil se setřít krev z rukou; prsty si otíral dlouho poté, co je měl už čisté.

"Musí být ještě jiná cesta ven," prohlásila Genevieve. "Byla jsem u dveří. Poté, co jste se nahnuli dovnitř, jimi nikdo ven neprošel."

Všichni se rozhlédli po místnosti. Stěny byly z holého kamene, jedinou ozdobu tvořily stopy čmáranic v jazyce nebo jazycích, které Detlef nepoznával. Kraly vydal rozkaz a jeho muži začali bodat do zdi halapartnami. O chvíli později, když zkoušeli strop, se pod hrotem jedné z nich odsunul kámen a část zdi zajela dovnitř. Za ní ležela skrytá chodba, jejíž podlahu pokrývala vrstva stoletého prachu. Pavučiny někdo nedávno potřhal. "Vy první, Kraly," řekl Detlef. Strážný s jednorannou pistolí v ruce je vedl. Za ním následovali Detlef a Genevieve, spolu se čtyřmi halapartníky, kteří se však museli obejít bez svých zbraní, protože tajná chodba pro ně byla příliš nízká. I tak se všichni museli sehnout.

"Tohle by byla skvělá úniková cesta pro trpaslíka," řekl Kraly.

"Menesh byl oběť, ne vrah," poznamenal Detlef. V prachu uviděli krev. "Museli jsme ho zranit."

"Buď, nebo se potřisnil, když stahoval Meneshe."

"Možná."

Chodba vedla po točitém schodišti dolů do nitra Drachenfelsu. Našli kostru ve zbroji staré celá staletí. Vypadalo to, jako by jí lebka vybuchla zevnitř. Detlef se otřásl. Na tomhle místě bylo víc hrůz než v Severních pustinách. Sám Sigmar

by si rozmyslel prohledávat spodní patra.

Ve stěnách byly průzory. Detlef si domyslel, že se dívá očima portrétů v pokojích. Buď Drachenfels prokázal při rozmístování těchto melodramatických zařízení vzácný smysl pro ironii, nebo - což bylo pravděpodobnější - vynalezl kliše, které si později vypůjčili hlupáci bez fantazie, aby u svého publika vyvolali mrazení v zádech. Podle toho, jak se to vyvíjelo, se dál dala čekat nepravá závěť, prohnání dědicové, mrtvolý ukryté v brnění a v posledním jednání bude starý laskavý sluha odhalen jako šílený zabiják.

Pak přišli ke dveřím a byli zpět ve známé části pevnosti. Zde byl ubytován soubor.

"Určitě to nemůže být tady," řekl Detlef. "Došli jsme na místo, kde byl zabit Menesh, a teď jsme se dostali dolů, tam, kde jsme byli na začátku."

"Tahle pevnost je taková," opáčila Genevieve. "Chodby tu vedou pořád dolů, ať jdete kamkoli."

Dveře se zabouchly a zavřely tajnou chodbu. Teď vypadaly jako kterákoli jiná část zdi.

"Kraly, neměl tady na chodbě někdo hlídat? Někdo, kdo by si všiml vraha, který se vyplížil ze zdi, pokrytý od hlavy k patě krví?"

Velitel stráží na něj upjatě pohlédl. "Musel jsem přesunout stráž, aby pomohly při prohledávání hradu. Jen díky tomu jste dosud naživu."

Detlef musel připustit, že je to pravda. "Jsme naživu, ano, ale jak víme, že všichni v těchto pokojích nebyli zabiti v posteli? Při našem štěstí ušetřili jedině Lilii Nissenovou."

"Naše kořist příliš pospíchala, než aby stihla komukoli ublížit. Podívejte, nechala nám tu stopu."

Na koberci byla krev. Po několika krocích se ztratila. Za dveřmi. Na klíče byla červená šmouha.

"Myslím, že máme našeho vraha," řekl Kraly s chmurným uspokojením.

"Nemyslíte, že je to až příliš okaté?" zeptal se Detlef. "Navíc tam zpívala víc než jedna osoba."

"Možná ano. Spoluviníky sebereme později. Ale nejdřív si vezmeme našeho člověka. Nebo co to je..."

Dveře byly zamčené. Kraly zamířil pistolí na zámek. Po obou stranách chodby se otevíraly dveře a vykukovaly z nich hlavy zvědavců. Detlef si umínil, že se musí později přepat, co dělal Kosinski v apartmá Lilii Nissenové. Kraly rozkopřl dveře. Ty se rozletěly na třísky, když spadly dovnitř.

Vagr Breughel vyskočil z postele. Sotva na něj Kraly pohlédl, zalapal po dechu. Detlef, který se mezitím protáhl dovnitř, měl pocit, jako by ho někdo udeřil do žaludku.

Jeho přítel a rádce na něj upřel oči z hrudníku a dlaní. Ale Detlefa nejvíc zasáhl pohled těch, které měl v hlavě. Zrůda Breughel plakal.

II

Neexistuje větší potěšení než vstát se sluncem a zjistit, že jste uprostřed lesů Císařství, pomyslel si Karl Franz I., když močil v křoví. Naslouchal písničkám ptáků, v duchu si pojmenovával jednotlivé druhy, jak je rozeznával v štěbetání ranního chóru. Bylo hezké jarní ráno, slunce už bylo vysoko na obloze a jeho paprsky pronikaly koninami stromů. Císař si byl jist, že dnes potkají po cestě vysokou. Jak dávno už nelovil vysokou!

Táborem se ozývalo bručení a stížnosti těch, kteří byli probuzeni příliš brzy. Karl Franz se bavil pozorováním, kdo z jeho vznešených společníků se probudil v lese podrážděný, s hlavou třesící včerejším jídlem a pitím, a kdo vyskočil na koně, rozveselen zpěvem ptáků a čerstvou rosou pod nohama. Ve velkých železných kotlích se vařil bylinkový čaj a připravovala se lehká snídaně.

Někteří z těch zhýčkanějších raději spali ve vozech vybavených a polstrovaných jako ložnice v paláci, ale Karl Franz chtěl mezi sebou a zemí cítit jen přikrývku. Císařovna s cestou nesouhlasila a raději zůstala doma s jednou ze svých úporných chorob, ale Luitpold, jejich dvanáctiletý syn a dědic, si vychutnával volnost v lesích. Na císařskou rodinu sice neustále dohlížela garda - Karl Franz nemohl ani odejít do lesa vyprázdnit si měchýř, aniž by měl za sebou stín s mečem - ale byli ve volné přírodě. Císař se tu cítil osvobozený od břemene státnických povinností, odpočíval od ubíjející rutiny spojené s řízením impéria, věčných nájezdů zla a boje s temnotou.

Kurfíř z Middenlandu, který hlasitě protestoval od chvíle, kdy zjistil, koho Oswald najal pro inscenaci své hry, si mml bolavá záda a tiše si stěžoval rudovlasému pážeti, jež ho doprovázelo snad na každém kroku. Velký teogen Sigmarova kultu, stařec příliš křehký na tak mohutné božstvo, nevystříl z kočáru nos od chvíle, co opustili Altdorf. Jeho chrápání bylo zdrojem pobavení pro ostatní. Karl Franz chvíli pozoroval další kurfiřty a jejich sluhy, jak se probírají ze spánku, a pak si vzal čaj. Na téhle cestě se o mužích a ženách, na nichž spočívalo Císařství, dozvěděl víc než za léta sezení u dvora a honosných plesů.

Kromě Oswalda, který jezdil, jako by se na koni narodil, a dokázal složit bažanta jediným výstřelem z kuše, se na téhle cestě cítil dobře snad jedině starší Rady půlčíků, který strávil většinu času tím, že jedl a smál se. Mladý baron Johann von Mecklenberg, suddenlandský kurfiřt, byl zkušený zálesák. Karl Franz věděl, že strávil polovinu života hledáním ztraceného bratra a do své země se vrátil teprve nedávno. Johann vzbuzoval dojem, že svého času viděl věci, ve srovnání s nimiž je tahle cesta naprostá banalita. Své jizvy nosil jako vyznamenání a moc toho nenamluvil. Starostka a rektorka univerzity v Nulnu, hraběnka Emmanuelle von Leibewitz, vyhlášená jako nejvíc žádoucí stará panna v Císařství, si nezískala mnoho přátel věčným kňouráním o nudných podrobnostech stovek maškarních bálů a večírků, které pořádala. Karla Franze pobavilo i zděsilo zároveň, když si uvědomil, že hraběnka nepohlíží na Luitpolda mateřsky, ale navzdory obrovskému rozdílu věku i temperamentu zjevně budoucího císaře považuje za ideální šanci ke vdavkám. Císař si vzal od sluhy kouřící hrnek čaje a napil se horkého, sladkého nápoje. Middenheim se zeptal, jak dlouho ještě budou na cestě, a Oswald se to pokusil odhadnout. Mladý Luitpold se vyškřábal z podrostu se špinavým koženým

kabátcem a rozčuchanými vlasy, odstrčil Resnaise z Marienburgu stranou a přinesl k ohni králíka, který sebou dosud škubal. Šíp jej trefil do kyčlí. Karl Franz si všiml, že jeho syn donesl úlovek Oswaldovi ke schválení. Korunní princ umírajícímu zvířeti obratně zlomil vaz.

"Skvělé, Výsosti," pronesl ostlandský kurfiřt. "To byla dobrá rána."

Luitpold se zašklebil, když mu Oswald pocuchal již tak rozčepýřené vlasy. Resnaise si úzkostlivě oprašoval šaty. Oswald mávl na Karla Franze. "Váš syn nakrmí Císařství, přáteli."

"V to doufám. Pokud potřebuje nakrmit." Talabecland se vyškrábal z obrovského stanu s očima usazenými a neoholený. Pohlédl na krvácejícího králíka v Oswaldových rukou a zasténal.

Oswald s Luitpoldem se zasmáli. Karl Franz se k nim připojil. Takový by měl být život císaře pořád. Dobří přátelé a dobrý lov.

"Tak." Oswald strčil prst králíkovi do rány a namaloval Luitpoldovi na tváře rudé čáry. "Tak, budoucí císaři, byl jsi pomazán krví."

Luitpold běžel ke Karlu Franzovi a zasalutoval mu. Císař mu zasalutování oplatil.

"No, můj hrdinný synu, asi by ses měl umýt a dát si trochu čaje. Možná že vládneme největší zemi ve známém světě, ale máme císařovnu, která vládne nám, a ta by chtěla, abys pořádně jedl a držel se v teple. Manželé dostali stanovým kolíkem do oka i za méně."

Luitpold si vzal hrnek.

"Ale otče, císař Hajalmar byl určitě zabit proto, že se naprosto nehodil na trůn, ne že se špatně staral o rodinu. Případá mi, že si z hodin dějepisu vzpomínám, že zemřel bezdětný, takže těžko mohl být obviněn ze zanedbávání péče o dědice - pokud nepovažuješ jeho selhání při plození potomků za nedostatek otcovské lásky."

"Správně ses to naučil, synu. Teď si umyj obličej a vypij čaj, než abdikuji ve prospěch tvé sestřičky a vyškrtnu tě z následnictví."

Všichni se zasmáli. Karl Franz poznal upřímný smích, který někdy dokázal vyvolat. Byl lepší než zdvořilé úsměvy dvořanů, majících za to, že císařův žert musí být automaticky veselý a každý, kdo by si myslel něco jiného, by propadl katu. Ozvalo se ržání koní, které vozkové zapřahali do provizorních vozů.

"Otče," zeptal se Luitpold, "kdo jsou ti mniši, co sem přišli včera v noci?"

Karl Franz se zarazil.

"Mniši? O žádných mniších nic nevím. Máš tušení, o čem ten chlapec mluví, Oswalde?"

Kurfiřt zavrtěl hlavou a zatvářil se rozpačitě. Možná až příliš rozpačitě, jako by něco skrýval.

"Minulou noc, když všichni kromě stráží spali, jsem se probudil," začal Luitpold vypravovat svůj příběh. "Dělalo mi starosti Fortunatovo kopyto. Uvolnila se mu podkova a měl jsem dojem, že ho slyším řehtat. Vstal jsem a šel jsem do ohrady. Fortunato tvrdě spal. Nejspíš se mi jen zdálo, že ho slyším naříkat. Ale když jsem se vracel do stanu, uviděl jsem na okraji mýtiny muže. Nejdřív jsem si myslel, že to jsou stráže, ale pak jsem si všiml, že jsou oblečení v dlouhých kutnách s kápí, jako Ulrikovi mniši..."

Velekněz Ulrikova řádu pokrčil rameny a poškrábal se na břicho. Talabecland a Middenheim zpozorněli.

Luitpold, který se hrál v teple jejich zájmu, pokračoval: "Stáli nehybně, ale jejich tváře slabě zářily, jako by byly osvětlené lucernami. Zavolal bych na ně, aby mi vysvětlili, co tu dělají, ale nechtěl jsem všechny vzbudit. Najednou se mi strašně chtělo spát, a tak jsem se vrátil do stanu. Myslel jsem si, že budete vědět, kdo to je." Oswald se tvářil zamyšleně.

"Myslíte, že můj syn viděl nějaký přízrak? Můj zesnulý otec prý vídal duchy. Tento talent mohl jednu generaci přeskochit."

"O takových zjeveních jsem neslyšel," řekl Oswald. "O strašidlech v těchto lesích se povídá hodně historek. Můj přítel Rudi Wegener, se kterým se setkáte na Drachenfelsu, jich zná tucty a mnohé mi vyprávěl. Ale o žádných mniších jsem jaktěživ neslyšel."

Baron von Mecklenberg si odfrkl. "Pak znáte svou vlastní legendu méně, než byste měl, Ostlande. Mnichy Drachenfelsu znají všichni nekromanti a lovci duchů."

Karl Franz si dovedl představit, jak Oswalda přivedly vědomosti druhého kurfiřta do rozpaků.

Baron vylil zbytek čaje do syčícího ohně a pokračoval: "Drachenfels za svého života zabil mnohokrát a jako mocný čaroděj dokázal ovládat své oběti dlouho po jejich smrti. Duchové se k němu přidali a sloužili mu jako otroci. Z některých se dokonce stali jeho následovníci. Prý se zjevují v kápích jako mnichové. Dokonce i po smrti svého pána se drží pohromadě, vytvořili řád ve světě duchů. Vypadá to, že nás na naší cestě do pevnosti Drachenfels oběti Velkého čaroděje doprovázejí."

III

Minulý večer, přesně v té nejhorší chvíli, pomocník inšpicienta Detlefovi řekl ,ráno bude všechno lepší' a přišel o dva přední zuby.

Dnes ráno, kdy vše podle očekávání vypadalo ještě hůř než předtím, Detlef trochu litoval svého výbuchu. Před úsvitem ztratil vědomí a nyní se probral s bolavými odřenými kotníky na rukou. Hlava ho bolela hůř než po pijáckých orgiích a měl pocit, že má ústa plná rychleschnoucího slizu.

Sluha, který mu na tácu přinesl snídani, ji postavil vedle postele a snažil se ho nerušit. Detlef si do úst nabral studený čaj, vykloktal si jím, aby si opláchl povlak ze zubů, a plivl jej zpět do šálku. Slanina a chléb byly studené a mastné.

Kousek si ukousl a přinutil se jej spolknout.

Vzpomínky se mu se strašlivou jasností začínaly vracet.

Jeho nejlepší přítel se proměnil ve zmutované monstrum a Henrik Kraly tvrdil, že je zároveň tím šílencem, který zavraždil Rudiho Wegenera a trpaslíka Meneshe.

Večer se ani neobtěžoval se svlékáním. Nyní se svlékl a našel přichystané čisté oblečení. Oblékl si je, aby se nějak zaměstnal, než se mu v hlavě rozjasní. Přejel si po strništi na bradě a rozhodl se holení odložit, dokud se mu ruce neuklidní natolik, aby do nich mohl vzít břitvu. Detlef našel většinu souboru shromážděnou v hlavním sále, jak zírá na vzkaz připíchnutý na dveře a podepsaný Henrikem Kralym.

Bylo to oznámení, že vrah byl dopaden a vše bude normálně pokračovat. O Breughelovi tam nebylo napsáno nic a nikdo si ještě nevšiml, že tu s nimi není.

"Vsadím se, že to byl ten bastard Kosinski," ozval se nějaký hlásek.

"Ne, to jsem tedy nebyl," ohradil se Kosinski a někoho praštil.

"Kde je upírka?" zeptal se podvodník Justus. "To nebyla ona," řekl Detlef. "Kraly sebral Breughela-

Všichni nevěřičně zalapali po dechu. "A ani on to nebyl. Alespoň mně to nikdo uspokojivě neprokázal. Kde je Genevieve?" To nikdo nevěděl.

Detlef ji našel v jejím pokoji, ležela tiše v posteli. Nedýchala, ale slyšel pomalý tlukot jejího srdce. Neprobouzela se. I když byl velice rozrušený, využil toho, aby se rozhlédl kolem. Na toaletním stolku měla položené knihy napsané starou formou bretonštiny, kterou Detlef poznal, ale nedokázal v ní číst. Genevieviny deníky? To by bylo zajímavé čtení. Přes zrcadlo visela šála.

Musí být zvláštní ztratit důvěrný vztah se svou tváří, pomyslel si Detlef.

Jinak ten pokoj vypadal jako pokoj kterékoli jiné ženy. Kufry se šaty, několik brožovaných knih, klíče a mince na nočním stolku, obraz páru oblečeného podle módy staré sedm století velký jako ikona. Na židli ležela kopie scénáře Drachenfelsu s pečlivými poznámkami. Měl by se jí na to zeptat. Studovala svou roli? Tedy roli Lilií Nissenové. Když se po minutě či dvou stále neprobouzela, nechal ji Detlef spánkem nemrtvých.

Vyhledal Reinhardta Jessnera a řekl mu, aby se souborem prošel jejich role, zatímco on půjde navštívit Breughela.

Mladý herec okamžitě pochopil a pohotově soubor shromáždil.

Po celé pevnosti visela oznámení podepsaná Kralym, kterými vydával nařízení a nepřesvědčivě vysvětloval situaci.

Musel být celou noc vzhůru, aby to všechno stihl podepsat.

Detlef ho našel ve stájích, které byly předělány na provizorní vězení a prostor pro výslechy. Na místo jej dovedl zvuk ran.

Vyklidili jednu stáj a připoutali v ní řetězem nahého Breughela jako zvíře. Kraly seděl na stoličce, kladl otázky, zatímco úředník špinavý od inkoustu pořizoval perem delším než jeho klobouk záznam rozhovoru. Detlefa napadlo, jak asi zaznamenává výkřiky.

Jeden z Kralyho halapartníků byl svlečený do pasu, trup měl zrudlý a zpocený. Měl na sobě železné rukavice od zbroje a zpracovával Breughela.

Lidský obličej vězně krvácel. Ze zbytku vytékala nažloutlá tekutina.

I kdyby Breughel nějaké odpovědi měl, nebyl by schopen jim je říct, pomyslel si Detlef.

"Co to tu děláte, Kraly? Idiote!"

"Získávám doznání. Korunní princ bude chtít, aby se vše vyřešilo, než sem dorazí."

"Myslím, že kdybyste mě párkrát udeřili těmi rukavicemi, přiznal bych se také. Určitě i takový kretén jako vy chápe, že mučení už vyšlo z módy. Pokud se tím samozřejmě nebavíte."

Kraly vstal. Na botách měl Breughelův žlutý ichor. Byl čerstvě oholený a měl na sobě neposkvřněnou bílou vázanku. Nevypadal, jako by strávil noc plížením po tajných chodbách.

"Některé detaily zná jen vrah. Po těch pátráme."

"A co když to není vrah?"

Kraly zvedl jeden koutek úst. "To je vzhledem k důkazům nepravděpodobné, nemyslíte?"

"Důkazy! Vrah jen položil zakrvácenou ruku na dveře, abychom našli vhodného obětího beránka. Vy jste udělal přesně to, co chtěl. Na ten starý trik by neskočilo ani devítileté dítě!"

Mučitel udeřil dobře mířenou ranou Breughela do žaludku a rozdrtil přitom porost vějířovitých listů, jenž tam vyrůstal.

Několik očí v hrudníku bylo vyloupnutých. Další Kralyho muž nahříval pánev na žhavé uhlí a v ní kovářské nástroje. V Ostlandu mučení očividně nebylo zapomenutým uměním. Detlef uvažoval, jak bude princ Oswald reagovat na tohle.

"Neměl jsem na mysli ty zakrvácené dveře, pane Siercku. Měl jsem na mysli tohle... toho nestvůrného zmetka, tohle stvoření Chaosu..."

Ústa kolem Breughelova pasu se otevřela a vyrazily z nich dlouhé jazyky. Mučitel vykřikl. "To pálí." Na paži mu naskočily modré podlitiny. "Do tří dnů zemřeš," pronesl Breughel podivuhodně nezúčastněným hlasem.

Mučitel uskočil a zvedl ruku k úderu. Pak mu oči zaplavila panika. Chytil se za paži, jako by z ní chtěl vymačkat náказu.

"To nemůžeš vědět, Breughele," řekl Detlef. "Nikdy dřív jsi nikoho nežahl."

Breughel se zasmál, v hrdle mu zachřely sliny. "To je pravda."

Mučitel vypadal, že se mu ulevilo, a vztekle vrazil Breughelovi facku. Vytryskla krev. Podlaha stáje byla kluzká od různých tělesných tekutin. To místo příšerně páchlo. Úředník škrábal krátký souhrn incidentu pro příští generace.

"Kraly, mohu si promluvit se svým přítelem?"

Strážný pokrčil rameny.

"Sám?"

Kývl hlavou, vstal a vyšel ze stáje. Jeho mučitel šel s ním a mml si svědící vyrážku. Písař také zmizel, mumlal si něco o soudních protokolech.

"Můžu ti něco přinést?" zeptal se Detlef.

"Trochu vody, buď tak hodný."

Detlef použil naběračku v nedaleko stojícím vědru a zvedl vodu příteli ke rtům. Považoval za podivné být tak blízko přeměněné stvůře, ale svůj odpor potlačil. Breughel zakašlal, jak hltal, a voda mu vytékala z rozbitých úst. Ale krk měl v pořádku, a tak trochu vody spolkl. Visel vyčerpaně v řetězech a vyčkávavě hleděl na Detlefa.

"No tak," řekl, "ptej se..."

"Ptej se na co?"

"Jestli jsem vykuchal Rudiho a vzal si jeho oči. A jestli jsem udělal totéž Meneshovi."

Detlef zaváhal. "Dobře, ptám se."

Breughelovi začalo znovu téct z očí. Vypadal zrazeně. "Musíš to říct nahlas. Takhle to víc bolí. Ta bolest je ta nejdůležitější část toho všeho."

Detlef polkl. "Zabil jsi je? Rudiho a Meneshe?"

Breughel vyloudil bolestný bezzubý úsměv. "Co myslíš?"

"No tak, Vargre! To jsem já, Detlef Sierck, ne nějaký cizinec! Pracovali jsme spolu... kolik je to let? Stál jsi při mně celou tu Sigmarovu historii. Myslíš, že tě opustím, protože jsi..."

Pátral po tom správném slovu.

Breughel mu ho poskytl. "Mutant. Tak nám říkají... tak se nám teď říká. Ano, jsem stvoření Chaosu. Podívej se na mne..."

Breughel pulzoval, z trupu se mu vynořovaly nějaké podivné orgány.

"Je to podivná choroba. Nevím, jestli na to umírám nebo se znovu rodím. Kéž bych byl spisovatel jako ty, pak bych možná dovedl popsat, jaké to je."

"Bolí to?"

"Někdy. Jindy... je to celkem příjemné. Necítím bolest, pokud nechci. Jinak bych poskytl Kralymu pěkné doznáníčko. Naneštěstí se nedokážu chránit před nevědomím. Tahle chapadla v břiše vidí nejsvrchnější část lidské mysli. Znáám detaily vražd, které ze mě Kraly chce dostat bitím a žhavým železem. Stejně jako vím, co si myslíš o tom, čím jsem se stal..."

Detlef se v duchu schoulil a zakoktal omluvu.

"Neomlouvěj se. Sám jsem znechucen tím, co ze mě je. Vždycky jsem byl znechucen tím, čím jsem byl. Není to nic nového. Vůbec ti to nemám za zlé. Jsi jediný, kdo mi dal šanci. Brzy zemřu a chtěl bych, abys věděl, jak jsem ti vděčný za naše přátelství."

"Vargre, nenechám Kralyho, aby tě zabil."

"Ne, nenecháš. Mohu si vybrat, jestli budu žít, nebo zemřu. Mohu si zastavit srdce, roztrhat je na kusy zuby, které mám v hrudi. A to mám v úmyslu."

"Ale Oswald je spravedlivý člověk. Nenechá tě pověsit za vraždy, které jsi nespáchal."

Breughelovy řasinky se zachvěly a změnily barvu.

"Ne, ale co takhle nechat mě pověsit za vraždy, které spáchám? Nechat mě pověsit za to, čím jsem. Měním se-"

"To je zřejmé."

"Nejen tělo. Má mysl se mění také. Mám různá nutkání. Chaotit pokríví tělo i mysl. Nesprávně si vzpomínám na různé věci, mám zvláštní nápady, podivné touhy. Hodně se měním. Mohl bych jít do Pustin a ztratit se v hordách Chaosu, připojit se k ostatním bestiím. Ale už bych to nebyl já. Ztrácím Vargra Breughela a nemyslím, že tu chci nechat to, čím se stanu."

Breughel zaskřípal zuby a vzepjal se v řetězech. Uvnitř hrudi se ozvalo skřípání. Řasinky ztmavly a napjaly se jako silné klobásky.

Kraly a jeho lidé vrazili dovnitř. "Co to zvíře dělá?" zeptal se velitel stráží.

Detlef se otočil a udeřil jej do břicha. Odřel si klouby ještě víc. Kraly se zlomil v pase; klel a kašlal. Detlef ho chtěl udeřit ještě jednou, ale začalo se toho dít příliš mnoho, než aby to stihl.

Breughelův trup se nadmul, až vytrhl řetězy ze zdi. S úsměvem vykročil ke Kralymu. Velitel zaječel, když se k němu nestvůra přiblížila. Breughel zarachotil řetězy a pak udeřil svého mučitele do obličeje. Nadýmal se dál, v kůži se objevovaly trhliny. Oči mu vylezly po celém těle jako nežity. Zhluboka se nadechoval, nafukoval plíce. Pak praskl. Detlef uskočil, aby unikl té spršce. Mučitel zavrával, a než stačil získat zpět ztracenou rovnováhu, strčil ruku do ohřívadla se žhavými uhlíky. Zaječel bolestí. Breughel se s posledním povzdechem rozpadl na kusy.

Ještě než zemřel, Vargr Breughel řekl: "Hodně štěstí s tou hrou."

IV

Když o tři dny později dorazila císařská společnost, všechno bylo téměř v normálním stavu. Detlef dohlédl na pohřeb Vargra Breughela a dal Henrikovi Kralymu najevo, že je v jeho nejlepší zájmu, aby se mu držel z cesty. Kraly vyvěsil oznámení, ve kterém označil za vraha Breughela, a před svými lidmi se nechal slyšet, že každý den bez dalšího zvěrstva mu dává za pravdu. Pokud měl trpaslík spojence, velitel stráží nestrávil příliš mnoho času jejich hledáním. Kraly osobně se domníval, že hlasy, které slyšeli v pokoji, kde byl Menesh zavražděn, byly hlasy démonů vyvolaných Breughelem při tom přišerném rituálu.

Ať už ale byl vrahem, nebo ne, soubor Breughela zle postrádal. Detlef na celé ráno zrušil zkoušky, aby se všichni mohli zúčastnit pohřbu pomocného režiséra. Pohřbili ho na úbočí hory, mimo hradby pevnosti. Podvodník Justus byl

koneckonců kněz, a tak předčítal liturgii a Detlef pronesl krátkou řeč. Nápadně chyběla jen tvář Lilii Nissenové, a ta se stejně v poslední době zkoušek skoro neúčastnila. Breughel měl více přátel, než věděl. Až dorazí Oswald, přísahal si Detlef, tak s Kralym zúčtují, protože ho považují za vraha svého přítele.

Přípravy hry se dostaly do závěrečné fáze. Uběhl celý den zkoušení, aniž Detlef cokoli dodal, vyškrtl nebo změnil, což soubor přivítal bujarým jásotem. Konečně tedy odložil mnohokrát přepisovaný scénář a po chvíli přemítání prohlásil text za kompletní a dokončený. Pak pronesl padesátiminutový proslov o nynější produkci, o zastrašování, kárání, lichocení a hýčkání těch, kteří si to zaslouží, přičemž se snažil nadchnout všechny zúčastněné pro ducha hry. Když se Detlef díval z publika jeho roli hrál náhradník - pomyslel si, že jedinou slabinou je Lilii a s tím se skutečně nedalo nic dělat. Alespoň stále vypadala úžasně, ať už se zuby, nebo bez nich, a její netečnost se dala považovat za lhostejnost nemrtvých, jakkoliv to bylo proti duchu hry i očekávání těch, kteří se se skutečnou Genevieve Dieudonné setkali. O svém vlastním výkonu nic říci nemohl. To byla Breughelova práce - hlídat ho jako herce, pokud by měl sklon příliš se zabrat do jiných aspektů díla. Doufal, že jeho přítel nebude v posmrtném životě příliš kritický a snažil se mírnit výstřelky, na které Breughel neustále poukazoval.

Když se brzy ráno objevili poslové, aby oznámili brzký příjezd císaře a kurfiřtů, Detlef si věřil natolik, že odvolal na celý den práci a nechal soubor, aby se věnoval sám sobě. Budou hrát lépe, když si odpočinou a uvolní se. A věděl, že uvítají příležitost civět na bohaté a známé lidi. Nejedná mladá herečka nebo hudebnice zmizela do pokoje, aby vyhrabala nejpůvabnější a/nebo nejodvážnější šaty v naději, že upoutá pozornost nějakého bohatého mecenáše z císařova doprovodu.

Císař Karl Franz vjel do pevnosti Drachenfels v čele karavany, Oswald - nyní korunní princ Oswald - kousek za ním, zatímco syn Luitpold se usilovně snažil držet s nimi krok. Císař pokynul a shromážděný soubor mu provolal slávu. Zbytek karavany proskřípal a prorachotil hradní branou, načež se nádvoří proměnilo ve zmeť podkoních, vozků a sluhů. Z kočárů vystupovaly významné osobnosti a byly uváděny do luxusních apartmá připravených v křídle pevnosti naproti pokojům herců. Detlef slyšel, jak Ilona Horvathová závistivě hodnotí kyčlovitě vyzdobené cestovní oblek hraběnky Emmanuelle von Liebewitz. Poznal kurfiřta Middenlandu, který se vyhnul jeho pohledu a zachmuřeně odchvátal vyhledat toalety. Některým lidem působí cestování potíže. Objevil se Kraly a chytil Oswalda jako první. Podal stručné hlášení. Detlef viděl, jak kurfiřtovi zvažněla tvář.

Oswald přešel k Detlefovi a zanechal Kralyho, aby se seznámil s novým přílivem stráží. "To bylo zlé."

"Ano, Výsosti, a díky vašemu sluhovi to bylo ještě horší."

Oswald se dál tvářil vážně. "To jsem pochopil."

"Vargr Breughel nespáchal žádný zločin."

"Ale byl to mutant."

"To není samo o sobě nezákonné." "Jen prozatím. Na univerzitě dochází ke změnám. I tak tě však ujišťuji, že to tady neskončí. Podniknu kroky. Uslyšíš o tom."

Mladý Luitpold přiběhl za Oswaldem a vzrušeně jej zatahal za kabátec. Pak si však uvědomil, že je tu Detlef, a změnil se z normálního chlapce oblečeného do hloupé vojenské uniformy v malého aristokrata chováním i postojem.

"Detlefe Siercku, dovol mi představit ti Luitpolda z rodu Druhého Wilhelma."

Chlapec se uklonil a zatřepal rukou před obličejem. Detlef mu úklonu vrátil. Jsem poctěn, Výsosti."

Když Luitpold splnil svou povinnost, obrátil pozornost k Oswaldovi. "Ukaž mi, kde jsi zabil toho netvora, Oswalde. A kde tvého učitele zabil trpaslík Ueli a kde chrlič vystoupily ze zdi..."

Oswald se zasmál, ale bez veselosti. "To počká do Detlefovy hry. Pak se to všechno dozvíš."

Budoucí císař se rozběhl pryč a jedna hedvábná punčocha mu přitom sklouzla až ke kotníku. Oswald vypadá jako hrdý rodič víc než Karl Franz, pomyslel si Detlef.

Pak korunní princ opět zvažněl, jako by si najednou uvědomil, na jaké místo se vrátil.

"Nepřišli jsme přes nádvoří, víš," řekl. "To jsem uviděl až potom, ve slunečním světle. Prošli jsme branou na útesu, která leží za tímhle křídlem pevnosti."

Ukázal kde. Za denního světla byl Drachenfels jen obyčejnou horskou pevností. Jenom v noci se mrtví vkrádali zpět.

"Tam jsem viděl Sieura Jehana, mého nejstaršího přítele, jak vykrvácel z proříznutého hrdla."

"Všichni jsme ztratili přátele, Výsosti."

Oswald pohlédl na Detlefa, jako by ho viděl poprvé v životě. "Omlouvám se. Takže tohle místo si vyžádalo další oběti."

Občas si myslím, že jsme hrad měli nechat zbořit a kameny rozházet a pak to tu posypat solí a stříbrem."

"Ale pak byste nemohl uvést na jeviště tuhle skvělou podívanou."

"Možná ne."

Detlef se nemohl zbavit dojmu, že je Oswald více rozrušen smrtí Sieura Jehana před dvaceti pěti lety než smrtí Rudiho Wegenera a trpaslíka Meneshe, k nimž došlo minulý týden. Šlechtic byl od své poslední návštěvy Drachenfelsu mnohem otrlější. Chlapecký hrdina z Detlefovy hry byl pohřben pod zkušeným politikem a důstojným státníkem. Blížil se k nim čilý muž středních let. Už si svlékl ceremoniální plášť, a tak Detlefovi chvíli trvalo, než ho v černém prostém cestovním šatu poznal.

"Detlefe, toto je Luitpoldův otec."

Císař Karl Franz z rodu Druhého Wilhelma natáhl ruku. Detlef nevěděl, jestli s ní má potřást nebo ji políbit a rozhodl se pro obojí. Ke svému překvapení zjistil, že se mu ten člověk okamžitě zalíbil.

"O vaší práci jsme hodně slyšeli, Siercku. Věřím, že nás zítra večer nezklamete."

"Pokusím se nezklamat vás, Veličenstvo."

"Víc žádat nemůžeme. Oswalde, pojď, jdeme se najíst. Mám hlad."

Karl Franz s Oswaldem odešli zavěšení do sebe.

Takže tohle, pomyslel si Detlef, tohle jsou ti giganti, skuteční bohové, jejichž rozmary mění směr našich životů, jejichž omyly zabíjejí tisíce a ctnosti přetrvávají navěky. Stejně jako pevnost Drachenfels nevypadají za denního světla tak úžasně.

Pak se objevila Genevieve s podivnými tmavými brýlemi na očích a rozběhla se k Oswaldovi.

Detlef uvažoval, jestli je to, co cítí, žárlivost.

V

Zatímco Oswald bavit Karla Franze a kurfiřty v jednom křídle pevnosti a Detlef dohlížel na kostýmovou zkoušku ve druhém křídle, Anton Veidt se chystal opustit Drachenfels. Vzal si zbraně ze skrýše v pokoji a vyčistil je. Kolem hubeného pasu si omotal kotouč lana. Zabalil si potraviny na tři dny v horách. Pak si dopřál doutník, přičemž se snažil omezit kouř a dusit křeče v hrudi.

Nebyl hlupák. Erzbet byla mrtvá. Rudi byl mrtvý, Menesh byl mrtvý. Mohl by být další na řadě. Upírka a korunní princ budou možná tak hloupí, že zůstanou a řeknou si o svůj osud, ale Veidt odejde.

Před dvaceti pěti lety to bylo stejné. Conradin byl mrtvý. Heinrich byl mrtvý. Sieur Jehan byl mrtvý. Trpaslík Ueli byl mrtvý. Čaroděj Stellan byl mrtvý. Další, na jejichž jména si nedokázal vzpomenout, byli mrtví. A Veidt sám ve tmě čekal na smrt.

Někdy uvažoval, jestli skutečně nezemřel v chodbě toho hradu a jestli zbytek života nebyl jen sen, noční můra? Jak ho černý krab zevnitř užíral, cítil, jak ho to táhne zpět do těch hodin ve tmě, kdy jím pomalu pronikal jed.

Probouzel se uprostřed noci s pocitem, že matrace pod ním je kamenná podlaha hradu Drachenfels.

Je možné, že od chvíle, kdy ho zde Oswald a ostatní nechali zemřít, uběhly pouhé minuty? Odehrálo se to, co považoval za poslední roky svého života, v těch několika okamžicích bezvědomí? Ve tmě se zdály události staré dvacet pět let jako sen. Jak vůbec mohl kdy uvěřit, že ta jeho mlhavá, okrajová existence byla skutečná?

Podobné zvrácené myšlenky byly příznakem nebezpečí tohoto místa. Nikdy se sem neměl vracet. V Císařství není dost zlatáků, aby si za ně bylo možné najmout člověka na to, aby spáchal sebevraždu.

Vybral si vhodnou dobu, když byl Oswald na hostině a Detlef měl plno práce s přípravami představení. Venku budou strážé, ale ty nečekají, že se někdo bude snažit utéct. Neměl by mít žádné potíže. A pokud by narazil na nějakého neklidného halapartníka, má ještě šipkovou pistoli a krátký meč.

Vlastně si nemyslel, že by prostě nemohl Oswaldovi říct, že tady končí, a odejít veřejně. Ale neměl v úmyslu sázet na princovy vrtochy. Oswald ho mohl stejně dobře nechat uvěznit jako nechat jít a nedalo se říct, jak je pro toto divadlo skutečně důležitý.

Ve starých šatech - v loveckých šatech - opustil pokoj a vyplížil se na nádvoří. Bylo dobře osvětlené a bylo na něm až příliš mnoho ozbrojenců. Kraly osobně dohlížel na hlídku; zjevně byl rozhodnut všemožně zajistit bezpečnost císařské společnosti ve snaze ospravedlnit své dřívější činy. Velká brána byla zavřená a Veidt by musel vyšplhat na hradby, aby se tamtudy dostal ven. Riziko bylo příliš velké.

Bude muset odejít z hradu stejnou cestou, jakou před lety přišli, branou na útesu. Měl provaz a stejně pevné paže jako kdysi. Mohl přejít hory a dostat se do Bretonnie. Oswald by tam na něho nemohl a bylo tam dost zločinců, aby měl pořád plné břicho. Mohl by zestrnout mezi bretonskými děvkami a bretonským vínem, takže by mu při troše štěstí mohlo selhat srdce dříve, než ho zabije ten krab.

Před několika týdny, když přijeli do pevnosti, šel po stopách jejich dřívější výpravy a hledal místo, kde ležel v bezvědomí, zatímco Oswald zabíjel Drachenfelse. Nedokázal je najít. Jedna chodba vypadala jako druhá. Nyní touto cestou procházel znovu, ale opačným směrem, spěchal ven. Minul velký sál, kde herci znovu tvořili smrt Drachenfelse, pak pomalu prošel chodbou, kde Rudiho zachytily dřevěné čelisti pasti. Za ní leželo místo jeho utrpení, místnost s otrávenou hostinou, chrlič, očišťované dveře, které zabily Stellana, a vnější hradba. V posledních dnech jeho bolesti povolily. Způsobilo to pohodlné ubytování a skutečné jídlo. Luxus ho ukloubal a nebezpečí přehlédl. Teď byl ale pryč starý tlustý Rudi, jednoruký Menesh i ubohá šílená Erzbet. Pohřbeni bez očí. Stejně jako on měli zemřít před čtvrt stoletím, ale nějak se jim podařilo přežít svůj vyměřený čas. Veidt měl v úmyslu žít ještě déle a byl ochoten vynaložit na to veškerou svou houževnatost.

Hodiny bloudil, déle než měl, chvílemi odpočíval ve zšeřelých chodbách. Už bylo pozdě. Kostýmová zkouška brzy skončí, hostina se postupně rozpadne. Tahle část pevnosti byla opuštěná - vlastně se jí vyhýbali - takže nikdo nestál mezi Veidtem a bezpečím venku v noci. Rudiho našli tady. A pokoj, kde byl Menesh stažen z kůže, byl jen o několik rohů dál.

Nyní toho kraba cítil, cítil, jak se v něm pohybuje. Srdce měl těžké jako kámen a klouby ho bolely. Byl si jistý, že pod šaty krvácí. Musel tlumit kašel, aby nepřipoutal pozornost stráží. Nebo někoho ještě méně vítaného.

Veidt táhl nohy, jako by se brodil hustým bahnem. Vzpomínal si, jak mu jed chrličů pronikal žilami, měnil maso v něco podobného kameni. Možná v něm ta nemoc podřimovala celé ty roky a čekala, až se vrátí na Drachenfels, aby mohla znovu propuknout.

Po obličejí mu stékalo vlhko. Rukou se dotkl jizvy a zjistil, že krvácí. Rána způsobená rohem chrlice se znovu otevřela. Klopýtal, snažil se jít dál, ale upadl. V hlavě mu zazvonilo, když jí udeřil o dlažební kameny. Pistole mu v křečovitém stisku spustila. Spíš slyšel než cítil, jak šipka hvízdla nad podlahou a její hrot se mu zaryl do stehna. Pak ho zaplavila bolest. Převaloval se a svíjel, dokud neměl zeď za zády. Střela byla ohnutá, ale hrot vězel hluboko ve svalu. Sevřel šipku v pěsti a zatáhl, ale proklouzla mu mezi prsty. Nedokázal ji uchopit dost pevně, aby ji vytáhl z nohy.

Unaveně se propadl do spánku...

...a najednou byl vzhůru, bdělý, bolest v noze pronikala omámenými smysly.

V chodbě před ním stáli lidé. Jeho staří společníci. Byla tam Erzbet, jako vždy vzadu, s dlouhými vlasy přes obličej. A Rudi - volná kůže mu pleskala o kostru. Z Meneshe něco vytékalo, když si držel vnitřnosti holou rukou. Byli tu i ostatní. Sieur Jehan s prořiznutým hrdlem, Heinroth s kostmi obrácenými ven a kůží dovnitř, oblak vznášejících se kousků masa ve tvaru čaroděje Stellana. A muž v masce, muž, který nebyl tak úplně Drachenfels, ale pro tuto chvíli bude stačit - muž, který chtěl Veidtovy oči. Uvědomil si, že to místo konečně našel.

VI

Při císařské hostině měla Genevieve pocit, že sedí mezi dětmi. Zatímco Oswald a Karl Franz seděli v čele stolu, obklopeni ostatními kurfiřty, Genevieve uznali za vhodnou ozdobu pro druhý stůl, v jehož čele seděl Luitpold, císařův syn. Následník se jí vzrušeně vyptával na Drachenfelse, ale byl zklamán, když zjistil, že byla během Oswaldova osobního souboje s Velkým čarodějem v bezvědomí. Genevieve posadili vedle Clothilde, uhrovitě dcery baronky Marlene, jejíž svět nepřesahoval hranice šatníku a tanečního pořádku. Clothilde bylo skoro osmnáct, a aby si dokázala vlastní dospělost, umíněně s ní jednala jako s velmi malým dítětem. Genevieve si s jistým pobavením uvědomila, že ta dívka nejspíš neví, kdo je ani jak je ve skutečnosti stará.

Jedla málo a nepila nic. Občas si dopřála nějaké to sousto prostě jen kvůli chuti, ale pro svou výživu nepotřebovala chleba a maso a příliš mnoho obyčejné stravy jí působilo nepříjemný pocit přeplnění. Kdy naposledy jedla proto, že to potřebovala, si skoro už ani nevzpomínala.

Mathias, rádce nejvyššího teogona Sigmarova kultu, se jí nervózně zeptal, jestli tančí, a ona mu snad až příliš důrazně odpovíděla, že ne. Po zbytek jídla nevzhledl od talíře.

Stále se dívala k čelu druhého stolu a pozorovala je. Oswald mlčel, seděl pohodlně opřený a vypadal docela spokojeně. Hraběnka Emmanuelle se snažila oslnit všechny v místnosti a Clothilde básnila o její dvacet stop dlouhé vlečce z vyšívané krajky s císařským rodokmenem, propleteným linií Liebewitzů, o náhrdelníku s třemi sty vybranými safíry a odvážném živůtku ze zlaté látky. Genevieve si domyslela, že hraběčiny těsné šaty jsou vycpané. Žádná žena nemohla vyplnit tolik velrybích kostí a hedvábí.

Když skončila kostýmová zkouška, k hostině se připojilo i několik vybraných členů souboru. Dvorní vešel Detlef s Lilií Nissenovou a herečka byla představena dvoru. Někteří kurfiřti v sobě měli tolik slušnosti, že zrudli, zatímco jiní v sobě měli tolik neslušnosti, že veřejně slintali rozkoší. Genevieve pobavilo, když si všimla pohledu čiré nenávisti, který si Lilií vyměnila s hraběnkou Emmanuelle. Jejich šaty byly podobně nevkusné a nepohodlné. Lilií nemohla soupeřit s Emmanuelle von Liebewitz co do bohatství, i když na sobě měla dost šperků, aby utopily čarodějku, ale určitě mohla vystavovat víc holé pokožky v prostřizích a síťovaných punčochách. Hraběnka a herečka se políbily na tváře, aniž se dotkly rtů lící, a navzájem si poblahopřály, jak mladistvě vypadají, přičemž z každého jejich slova kapal jed.

A já prý piju lidem krev, pomyslela si Genevieve pobaveně.

"Vypadá to," řekla Genevieve Clothilde, která pořád zapomínala, že má pouhých osmnáct, "že jsem jediná žena v místnosti, která o svém věku nemusí lhát."

Dívka se nervózně zahihňala. Genevieve si uvědomila, že ukázala zuby, a zdrženlivě sevřela rty.

"Vím, kolik je vám let," ozval se Luitpold. "Je to v baladě o Oswaldovi a Genevieve. Je vám šest set třicet osm."

Clothilde se začala dusit naředěným vínem, až si docela zničila šaty.

"To bylo před dvaceti pěti lety, Výsosti," opáčila Genevieve.

"Ach, pak vám musí být-" Luitpold našpulil rty a přepočítal si to v hlavě. "-šest set šedesát tři."

"Správně, Výsosti." Pozvedla sklenici k připitku, ale ne až ke rtům.

Bylo po jídle a společnost se začala rozcházet. Clothilde se držela co nejdál; Genevieve dívku trochu litovala.

Připomínala jí sestru Cirielle.

Luitpold byl pozorný. "Pojďme za tátou. Middenheima a Talabheima nemůže vystát. Za záchranu bude vděčný."

Budoucí císař ji doprovodil k hloučku vysoce postavených pochlebníků shromážděných kolem Karla Franze. Lilií se velice snažila zaujmout statného mladíka, o němž se Genevieve domnívala, že je to kurfiřt Sudenlandu, a příliš se jí to nedařilo. Hraběnka Emmanuelle třepetala řasami na Detlefa. V Jižních zemích Genevieve viděla velké černé kočky, které se k sobě chovaly nad mršinou jelena až společensky a pak trhaly rudé cáry z rivalčinyh lesklých boků. Nyní skoro viděla ostré drápy, zatímco hraběnka a Lilií předly jedna na druhou.

Genevieve se v této společnosti cítila jako dítě. Jejich vzájemné vztahy byly tak komplikované a to, co viděla na povrchu jejich myslí, tak silně protřečilo tomu, co říkali. Přesto to nebylo horší než u dvora První rodiny v Parravonu, kde pobývala. A z Karla Franze měla mnohem lepší pocit než z většiny mocných mužů, se kterými se kdy setkala. Pak přišli Hubermannovi hudebníci a začalo se tančit. Nebyla to však bezstarostná veselice jako večírek ubohého Rudiho, ale dvorský ceremoniál, jenž se změnil jen málo od doby, kdy se jej učila jako dívka Luitpoldova věku. Nešlo tedy o to, aby se lidé bavili, byl to spíš rigidní rituál sloužící k potvrzení místa každého tanečníka ve společenské hierarchii. V nepřítomnosti své manželky vedl Karl Franz tanec s hraběnkou Emmanuelle a jak jí přítom nakukoval do výstřihu, vypadal o dost šťastněji než ona.

Oswald se vymluvil na únavu po cestě a zůstal sedět u stolu. Lilií se tiskla na Sudenlanda, který jí trochu šlapal na nohy a tvrdohlavě vypadal z rytmu. Detlef požádal o tanec Genevieve, ale ta už slíbila první pavanu někomu jinému. Luitpold byl na svůj věk vysoký, a tak se jim spolu tančilo dobře - nejmladší a nejstarší v místnosti. Prozkoumala jeho mysl a vycítila vzrušení, které z této události čerpal. Těšil se na hru a na další lov se strýčkem Oswaldem. V budoucnu jej čekala koruna a Císařství, ale zatím na to nedbal. Genevieve zjistila, že ji ten obyčejný chlapec v drahých šatech

zajímá, tušila v něm naději pro budoucnost, které se nevyhnutelně dožije, aby ji spatřila. Detlef ji od dědice Císařství při první příležitosti odehnal a ona pochopila, že je tak nekompromisní dílem proto, že si přál být s ní, a dílem proto, že ji podezříval, jaké má s Luitpoldem záměry. Mladá krev dokázala být tak lákavá. Tančili spolu po zbytek večera. V jistém okamžiku se Oswald vytratil. Genevieve cítila jeho nepřítomnost méně výrazně, než Detlefovu přítomnost, a tak pokračovali dál jeden druhému v náručí. Hostina ji nevyhnutelně vydráždila, ale neuspokojila. Nyní měla žízeň. A byl tu Detlef, krev mu proudila v žilách. V noci, v Genevievinih pokoji, se jí Detlef vzdal. Rozepnula mu kabátec a rozevřela jej, pak uvolnila šňůrky na košili. Jeho ruce měla propletené ve vlasech a rty přitisknuté na čele. Ostrými zuby jemně nakousla žlábek na Detlefově krku, jen lehce škrábla hlavní tepnu a vychutnávala na jazyku krev génia. V krvi měl všechno, čím byl. Zatímco pila tekoucí rudou krev, poznala jeho minulost, budoucnost, tajemství, strach, ambice. Pak se k němu přitiskla jako pijavice, když odpověděl na její laskání, a hladově sála, až si umazala ústa. Krev byla teplá a vzadu v krku chutnala slane, když ji polykala. Zapomněla na Oswalda von Königswald a přivinula se k Detlefu Sierckovi.

VII

Constant Drachenfels hleděl do zrcadla na svůj obličej v masce, upíral zrak do vlastních nenávisných očí a vychutnával si moc, která se v něm probouzela. Protáhl si ruce a cítil, jak mu síla vsakuje do kostí spolu s mořem krve. Přejel si zašpičatělým jazykem po dlouhých zubech. Pod zbrojí měl tělo zpocené nedávnou námahou. Byl tak blízko dosažení svého cíle. Potřeboval vodu, aby opět doplnil tekutiny. Džbán a pohár stály u zrcadla. Stáhl si masku z obličej- -a Laszlo Löwenstein si nalil pití. "Skvělé, Lazi. Byl jsi děsivý!" Ten blázen Jessner ho praštil do zad. "Běhal mi z tebe mráz po zádech."

"Děkuji."

Brzy už Löwenstein nebude muset být zdvořilý, nebude se klanět žádnému člověku, ani císaři nebo režisérovi. Pohlédl na masku, kterou držel v ruce, a uviděl svůj skutečný obličej.

Když Jessner odešel, setřel si líčidla kolem očí, odloupal je. Pak obnovil jemnou barvu, kterou si nanášel na bezbarvý obličej. Zítra takové podvodné triky nebude potřebovat a bude se moci ukázat takový, jaký je. Ty změny probíhaly hlavně pod kůží, ale brzy se ukáží nové kosti. Brzy opravdu vyplní zbroj Velkého čaroděje. Brzy...

Dlouho poté, co všichni opustili šatnu, odešel i Löwenstein. Zamířil do té části pevnosti, kde jej očekával jeho mecenáš. Bylo potřeba vyřezat něco dalšího a Löwenstein byl čím dál zručnější.

Muž v masce stál nad mrtvolou, s pažemi nedbale založenými, nedoprovázený žádným ze svých duchů.

"Kosti," řekl mecenáš. "Tentokrát potřebujeme kosti."

Löwensteinův muž pracoval rychle. Odborně Antona Veidta rozčtvrtl a pak z něho ořezával maso tak dlouho, až zbyla jen holá kostra. V rudém mase byly provazcovité žmolky něčeho černého, co nikdy dřív neviděl, ale muž to rozkrojil jako obyčejnou svalovinu.

"Nezapomeň na oči."

Dvě dlobnutí a vše bylo hotovo. Löwenstein si představil, jak se jeho mecenáš pod maskou usmívá.

"Dobrá práce, Löwensteine. Už to máme skoro všechno. Srdce, maso, kůži, orgány, kosti. Z upírky budeme potřebovat krev..."

"A co od korunního prince? Od vraha Velkého čaroděje?"

Muž v masce se zarazil. "Od něj, Löwensteine, od něj si vezmeme všechno."

JEDNÁNÍ PÁTÉ

I

Do zvednutí opony zbývala pouhá hodina. Na světě neexistoval pocit podobný tomuto. Každý vjem byl znásoben tisíckrát. Svědění milostných kousnutí, skrytých pod vysokým límcem kostýmu prince Oswalda, ho vzrušovalo. Vzduch v šatně byl nabitý elektřinou. Seděl na židli, nanášel si na obličej líčidlo, uklidňoval se a snažil se vžít do role. Před dvaceti pěti lety princ Oswald získal ve velkém sále Drachenfelsu největší vítězství. Dnes v noci bude ta bitva vybojována znovu, ale triumfovat bude Detlef Sierck.

Byl mladý Oswald, sbírající odvahu před odvážným střetnutím s Velkým čarodějem.

Přejel si čerstvě oholenou bradu a pohládl si s knírem. Na stole před ním stála neotevřená láhev vína. Písemná blahopřání byla seřazena podle důležitosti. Bylo tu i strohé přání všeho dobrého od kurfiřta Middenlandu, který ve skutečnosti musel Detlefovi přát spíš, aby v prvním dějství zakopl o meč a v milostné scéně mu praskly těsné kalhoty. Ohlédl se přes rameno na shrbený stín, který zahlédl v zrcadle. Shrbený stín tam, kde žádný být neměl.

Byl to plášť, nedbale přehozený přes židli. Zvedl jej, složil a odložil. Malá židle Vargra Breughela byla prázdná.

"Pro tebe, příteli," zašeptal Detlef. "Ne pro císaře, ne pro Oswalda. Pro tebe."

Detlef se pokusil vycítit Breughelovu přítomnost, ale bylo to zbytečné. Nebylo tu nic.

Cítil se nervózně, ale dobře. Věděl, že šestihodinové představení ho úplně vyčerpá. Obával se, že Genevieve mu vysála

příliš mnoho energie. Na druhou stranu se po jejích polibcích cítil dvakrát více naživu, jako by se s ním podělila o svou sílu. Dokáže unést tíhu své role. Měl dost rezerv, aby zahrál dlouhé monology i fyzicky namáhavé velkolepé bojové scény, utkal se s mocnou postavou Laszla Löwensteina.

Dokonce by dokázal překonat nechuť a milovat se s Lilií Nissenovou.

Opustil svůj pokoj a odešel mezi herce. Ilona Horathová zvracela do kbelíku. "To je v pořádku," vydechla mezi dvěma dávením. "Vždycky je to tak. To je dobré znamení. Čestně."

Reinhardt Jessner cvičně mával mečem.

"Opatrně," řekl Detlef. "Neohni jej."

Herec se uklonil jak nejlépe mohl ve vycpaném kabátci s falešným břichem. Zasalutoval režisérovi. "Máte pravdu, můj princ. Vězte, že já, Rudi Wegener, král banditů, vám budu věrně sloužit. Až do smrti."

Od Rudiho smrti Jessner hrál svou roli se skoro stejným nasazením jako Löwenstein, jako by se snažil přivést starého muže zpět k životu magií jeho zosobnění.

Gesualdo si pumpoval prasečí krev do měchýře v otvoru v paži a pískal si navzdory staré pověře. Detlefovi ukázal vztyčený palec.

"Žádný problém, šéfe."

"Kde je Lilií?" zeptal se Detlef Justa.

"Nikdo ji celý den neviděl. Měla by být ve své šatně."

"Nevíte náhodou, jestli tam nevešel kurfiřt Sudenlandu...?"

Podvodník se zasmál. "Podle všeho ne, Detlefe."

"To je dobře. Jen ať v ní narůstá zklamání a vztek. Možná uvidíme hrát nestvůru."

Justus, od krku dolů chrlil, si přivazoval ohon. "Ušli jsme dlouhou cestu od Mundsenské pevnosti, co?" "To ano. Hodně štěstí."

"Zlom vaz."

Ozval se pronikavý výkřik. Detlef se podíval na Justa, který mu pohled udiveně vrátil. Křik pokračoval. Vycházel z Lilliny šatny.

"Ulriku na nebesích, co za pohroma je to tentokrát?" Lillina garderobiérka vyrazila z místnosti s krví na rukou a nepříčetně ječela. "Bože, ona tu děvku zabila!" Justus držel zlomenou, shrbenou ženu a uklidňoval ji. Detlef se rozběhl do šatny.

Lilií stála uprostřed místnosti v šatech pro roli Genevieve a po obličejí jí stékala stružka krve přes prsa až na zem. Pěsti měla zdvižené a ječela neuvěřitelně vysokým hlasem.

Její obdivovatel jí poslal dárek. Detlef se snažil protlačit k hysterické herečce. Když se mu to podařilo, s potěšením jí vrazil facku. Okamžitě se na něj vrhla a sápla se mu po krku, takže ji musel sevřít jako zápasník.

"Věděla jsem, že sem nemám jezdit. Nebýt Oswalda, nikdy bych se nenechala přemluvit, abych s tebou znovu pracovala, ty prokletý hnusáku, ty prasečí hovno, ty zplazenče pijavic!"

Se vzlykáním se skácela na divan a odmítla se nechat utěšovat. Detlef se rozhlédl po nepořádku na podlaze a okamžitě pochopil, co se stalo.

Bylo to jako čertík v krabičce. Jakmile se krabice otevřela, její obsah se vymrštil na Lilií Nissenovou. A ten obsah se dal až příliš dobře poznat. Měl i obličej. Obličej Antona Veidta bez očí.

"Nebuduji hrát! Ne! Nemůžeš mě přinutit! Okamžitě odjíždím z tohoto prokletého místa, hned teď!"

Lilií zaječela na garderobiérku a ta ubohá žena se vysmekla Justovi a začala balit hereččiny věci do otevřeného kufru.

"Lilií, představení začne za hodinu. Nemůžeš odjet!"

"Podívej se, jak vypadám, ty červí lejno! Nenechám se tu zavraždit a zneužít!"

"Ale Lilií..."

Souborem už se roznesla zpráva o poslední katastrofě. U dveří Lilliny šatny se shromáždil dav, který civěl na neupravenou hvězdu i na krvavou spoušť všude kolem. Objevil se Löwenstein v kompletním kostýmu bez masky a nezaopatřené vše pozoroval. Detlef pohlédl na druhého herce; věděl, že pokud je Lilií všechny zradí, skončí i jeho kariéra. Lilií seděla a objímala se pažemi, dívala se, jak garderobiérka balí, a štekala na plačící ženu rozkazy. Jak se pokoušela seškrábat si z obličejí krev, setřela si i napůl nanesená líčidla. Z úst si vyndala špičky a hodila je na podlahu.

"Všichni ven!" zaječela. "Chci se převléknout! Odcházím!"

Její obří otrok dloubl Detlefa do hrudníku, aby mu naznačil, že uvnitř už nemá co pohledávat.

V úzké chodbě mezi šatnami a jevištěm se zdrceně opřel o zeď. Všechno je zničeno! A Lilií Nissenová ho zase zradila.

Už nikdy se mu nepodaří získat podporu pro další hru. Bude mít štěstí, pokud získá práci jako kopiník v nějaké provinciální tragédii desáté třídy. Jeho přátelé ho opustí rychleji než veslaři prchající z potápějící se galéry. Bude muset obětovat všechno, co má, aby se vyhnul Mundsenské pevnosti. Viděl, jak se jeho svět rozpadá, a uvažoval, jestli by neudělal nejlépe, kdyby se upsal na nějakou výzkumnou cestu poslední naděje do Severních pustin a se vším skoncoval.

"Někdo jí to tu nechal," řekl Justus. "Bylo to zabalené jako dárek, šaty nebo tak něco. A na vizitce byl erb."

"Skvělé. Někdo chce, aby tahle hra skončila dříve, než se zvedne opona."

"Tady." Kněz se sehnul a podal mu zakrvácený kus tuhého papíru. Byl tam nečitelný vzkaz a rozmazaný otisk pečeti.

Detlef ji poznal - stylizovaná maska.

"Drachenfels!"

Velký čaroděj tu musí mít stoupence, snažící se ochránit reputaci svého pána tím, že překazí divadelní ztvárnění jeho pádu. Löwenstein stál klidně stranou, očekával rozkazy od režiséra. Justus, Jessner, Ilona Horvathová, Gesualdo a ostatní byli zticha a upřeně ho sledovali. Mohl to zastavit a zachovat si alespoň minimální důstojnost. Nebo mohl s

hrou pokračovat a nepřítomnost první dámy prostě ignorovat. Nebo...

Detlef roztrhl papír a přísahal Sigmarovi, Vereně, všem bohům, císaři, vznešenému princovi, Vargru Breughelovi a sobě, že Drachenfels bude pokračovat, ať už s tou děvkou Lilií nebo bez ní.

Dav se roztoustil, aby uvolnil cestu nově přichozí, jejíž obličej jen zářil.

"Genevieve," řekl Detlef. "Právě s tebou jsem potřeboval mluvit..."

II

Císař Karl Franz seděl v lóži vzadu ve velkém sále, výše než jeho poddaní, s Luitpoldem po jednom boku a s Oswaldem po druhém. Sluha držel táč s cukrovinkami, ze kterého se Luitpold hltavě krmil.

Uprostřed vyvýšeného pódia visela červená opona se zobrazením masek komedie a tragédie vyvedených ve zlatě.

Císař si pročítal program a z pořadí v seznamu herců zjišťoval, kdy se objeví která postava. Drachenfels, hlásal úvod, pět dějství a poslání, se šesti přestávkami, včetně jedné delší na studenou večeři. Mělo by to trvat asi šest hodin.

Karl Franz se zavrtěl v pohodlném křesle a uvažoval, zda Luitpold vydrží celou dobu sedět. Pro Detlefa Siercka to bude velká poklona, jestli to chlapec zvládne. Na druhé straně se dalo čekat, že Luitpold dychtí dozvědět se, co strýček Oswald dělal jako mladík.

Zatím Oswald seděl klidně a tiše a odmítal se nechat zavléct do hovoru, co o hře ví. "Ten příběh je obyčejný," řekl.

"Jde o způsob provedení."

Zvednutí opony mělo podle starožitných hodinek Karla Franze už desetiminutové zpoždění. Méně ani neočekával. V jeho císařství nikdy nic nezačalo včas.

Hraběnka Emmanuelle měla dnes večer další úžasnou toaletu. Koncept 'odhalená ramena' dovedla tak daleko, že skoro přešel v 'odhalené celé tělo'. Nejvyšší teogon už spal, ale měl vedle sebe svého rádce Matthiase, který do něj měl šťouchnout, kdyby chrápal příliš nahlas. Baron Johann von Mecklenberg byl neklidný jako vždy, když měl střechu nad hlavou, ale dvorské oblečení nosil čím dál lépe. Talabheim a Middenheim se spolu radili. Zřejmě kuli pikle. Půlčík byl opilý. Middenland slyšel, že budou vystupovat i spoře oděné tanečnice, a tak slintal v rohu, rozevřený program se mu chvěl nad vycpávaným poklopcem. Princové, hrabata, kurfiřti, veleknězi, baroni, starostové, vévodové a císař. Tohle musí být nejvybranější publikum v historii. Detlef Sierck by na to měl být pyšný.

Karla Franze napadla podivná myšlenka. Kdyby se dnes v noci něco přihodilo - kdyby například někdo hodil do publika soudek zapáleného střelného prachu - země by padla. Císařovna by nedokázala vládnout místo něj a všichni, kdo jsou logickými následníky, byli tady. Stejně jako každý člověk na tomto místě už od Sigmarových časů před dvěma a půl tisíciletí, si byl Karl Franz vědom nejistoty své pozice. Bez něj, bez těchto mužů, by bylo Císařství během tří měsíců zmítajícím se chaosem válčících měst a provincií. Bylo by to jako v Tileji, ale táhlo by se to přes celý kontinent od Bretonnie až po Kislev. "Kdy to začne, táti?"

"Brzy. Na umění musí počkat i císař, Luitpolde."

"No, až já budu císař, tak ne." Karla Franze to pobavilo. "Nejdřív musíš vyrůst, dokázat, že jsi toho hoden, a být zvolen."

"No jo..."

Světla v budově potemněla a hovor umlkl. Na oponě se objevil bod a ten se rozšířil natolik, aby se mohl objevit muž v kalhotách pod kolena s hůlkou v ruce. Ozval se ohlušující potlesk. "Felix Hubermann," řekl Oswald. "Dirigent."

Hudebníci v orchestřišti pozvedli nástroje. Hubermann se uklonil, ale taktovku nezvedl.

"Vaše Veličenstvo, dámy a pánové," řekl vysokým Masem, sladkým jako med. "Musím vám něco oznámit."

Sálem se rozšířilo mumlání. Felix Hubermann počkal, až umlkne, a pak pokračoval: "Vzhledem k náhlé indispozici nebude roli Genevieve Dieudonné hrát slečna Lilií Nissenová."

Od těch kurfiřtů, kteří už tohle znali z vlastní zkušenosti, se ozvalo hlasité zklamání zasténání. Middenland rozhořčeně zaprskal. Baron Johann a hraběnka Emmanuelle si oba oddechli úlevou, přestože každý z jiného důvodu. Karl Franz pohlédl na Oswalda, ale ten jen lhostejně pokrčil rameny.

"Místo ní bude roli Genevieve Dieudonné hrát, ehm, slečna Genevieve Dieudonné."

Nastal všeobecný úžas. Dokonce i Oswalda to překvapilo.

"Vaše Veličenstvo, dámy a pánové, děkuji." Hubermann zvedl taktovku a orchestr začal hrát předehru k Drachenfelsu.

První tři basové akordy, ladící s třemi slabikami jména Velkého čaroděje, zamrazily Karla Franze v zádech. Ozvaly se strunné nástroje a opona se rozevřela před skalnatým výběžkem Šedých hor. Vešel sbor a spustil:

"Teď pánové a dámy, nám věnujte svou pozornost, máme pro vás příběh, v němž hrůzy je víc než dost.

O hrdinech a démonech, krvi a zabíjení, o stvůře strašlivé, nad níž horší není...

III

Po scéně se zjevením v paláci neměl Lowenstein až do pátého a zároveň posledního dějství skoro nic na práci.

Několikrát musel ukázat obličej v masce, vydat rozkazy armádám zla a ve třetím dějství osobně roztrhat Heinrotha Mstivého. Ale až do závěrečného boje, kdy se vrátí na jeviště a všechno skončí, to byla Detlefova hra. Měl šatnu sám pro sebe. Všichni ostatní sledovali hru z portálů. Což bylo dobře, vzhledem k tomu, co musel udělat.

Materiál měl rozložený před sebou. Kostí, kůži, srdce, a tak dále.

Z jeviště se ozval jásot, jak Detlef-Oswald probodl orka. Dialog pokračoval dál a Löwenstein slyšel, jak Detlef přechází

po jevišti a předvádí se. Pochopil, že si upírka nevede nijak špatně.

Tohle byla chvíle, pro kterou ho jeho mecenáš připravoval. Četl slova z papíru, který mu dal, nepoznával slabiky, ale smyslu rozuměl. Löwenstein už neměl šatnu sám pro sebe. Kolem materiálu vzplál modrý oheň a naplnil jej neviditelnou silou. Veidtova kostra, oblečená v Rudiho tuku a Meneshově kůži, se posadila. Erzbetino srdce začalo bít, hladovělo po Genevievě krvi. Ta věc měla lidský tvar, ale ještě to nebyl člověk.

Oči byly uloženy ve skřínce na Löwensteinově toaletním stolku. Bylo jich sedm. Jedno Rudiho oko se rozmáčklo při zápase, takže bylo nepoužitelné. Mecenáš mu řekl, že to nevadí. Otevřel skříňku a uviděl bezvýrazné a žilkované oči v průhledném rosolu jako shluk přerostlých sladkovodních řas.

Löwenstein oddělil z lepkavé hromady modré oko, jedno z Veidtových, a celé je spolkl. Část čela se mu odloupala.

Nabral si celou hrst očí a přes nutkání ke zvracení si je nacpal do úst. Spolkl je. Poskládaný tvor se díval z jeho očních důlků. Löwensteinovým tělem projela prudká bolest, jak ho změny zasáhly plnou silou. Už jen poslední tři. Strčil si do úst další a spolkl ho. Uvázlo mu v půli cesty, a tak musel spolknout další, aby se dostaly až do žaludku. Z kolen mu vyrazily ostny a výrůstky na páteři mu protrhly kůži na zádech.

Jeho kosti rostly. Zachvátila ho agónie. Zbývalo mu poslední hnědé oko. Erzbetino.

Když je snědl, nestvůra jej objala a vtáhla do svého otevřeného hrudníku. Žebra se za ním zavřela.

V mysli se mu přehrávaly obrazy mrtvých a umírajících Erzbet, Rudiho, Meneshe a Veidta.

-sebe samého v masce, jak se shýbá nad mrtvolou v Morrově chrámu.

-sebe samého v masce, u stolu obklopeného duchy.

-sebe samého v masce, jak řeže rudým nožem v kruhu zapálených svící.

-sebe samého v masce, přikrčeného na chodbě, jak vytahuje kosti z lidské trosky.

V těle mu vzplál oheň a rituál dokončil s bolestným vytím. Byl to zázrak, že ho nikdo neslyšel. Ale brzy se budou dít další zázraky.

Veidtovy kosti do něj vsáklly jako polena hosená do bažiny. Rudiho tuk nafoukl jeho štíhlou postavu. Meneshova kůže se usadila na jeho vlastní a vytvořila na ní skvrny. Erzbetino srdce bilo vedle jeho, jako polyp tisknoucí se k matce.

Už to nebyl Laszlo Löwenstein.

Ten, kdo sáhl po masce, byl Constant Drachenfels.

A velice se těšil na páté dějství.

IV

Na jevišti měla pocit, jako by se vznášela. Bez cizí podpory se snažila projít hrou, aniž by ze sebe udělala blázna. Někdy si dokázala vzpomenout na verše, které pro ni Detlef napsal. Někdy si ještě vzpomínala, co řekla doopravdy. Většina ostatních herců byla tak dobrá, že to dokázali zamaskovat. Scény s Detlesem se jí hrály skvěle, protože dosud měla v krvi trochu té jeho. Dokázala mu číst roli z mysli a ihned poznala, kde se odchyluje od textu.

V první scéně se nacházela za barem v Půlměsici, obklopena davem, kde čekala, až Oswald vejde do jejího života. Dav dělal komparz, tiše mumlající beze slov. Ze svého místa viděla Detlefa, jak čeká v portále s Oswaldovou přilbicí pod paží, i tváře publika v temnotě.

Na rozdíl od živých herců viděla jasně i přes světla. Viděla pozorně přihlížejícího císaře i skutečného Oswalda kousek za ním, ve tváři výraz uznání. Ale viděla také skutečnou hospodu a znovu cítila výrazný pach lidí, pití a krve. Jednotliví komparzisté - kteří brzy odspěchají se převléknout pro další scény za dvořany, bandity, vesničany, nestvůry, orky, chrličy nebo rolníky z lesů - jí připomínali jednotlivé postavičky, které tehdy znala. Detlef je ve své hře všechny znovu oživil.

Jedna z výhod dlouhého života - Genevieve neměla ráda výraz nesmrtelnost, protože až příliš mnoho upírů, které znala, bylo mrtvých - byla, že jste si mohli vyzkoušet všechno. Před téměř sedmi stoletími byla dítětem vyrůstajícím u dvora, děvkou, královnou, vojákem, hudebníkem, ranhojičkou, kněžkou, agitátorkou, hráčkou, majitelkou půdy, lidskou troskou bez peněz, bylinkářkou, vyhnanecem, tělesnou strážkyní, zápasnicí v aréně, studentkou, pašerákem, lovkyní, alchymistkou i otrokyní. Milovala, nenáviděla, zabíjela, ale nikdy neměla děti -temný polibek přišel příliš brzy - zachraňovala životy, cestovala, studovala, prosazovala zákon, porušovala zákon, prosperovala, byla na mizině, hřešila, byla ctnostná, mučila, prokazovala milosrdenství, vládla, byla zotročena, poznala skutečné štěstí i trpěla. Ale ještě nikdy nehrála na jevišti. A teď, při ztvárňování svých vlastních dobrodružství, hrála stále méně.

Příběh pokračoval. Detlef-Oswald shromáždil skupinku dobrodruhů a vydal se na cestu k hradu Drachenfels. Znovu, jako tehdy na cestě sem, Genevieve zjistila, že si vzpomíná až příliš. Obličej mrtvých společníků překrývaly tváře herců, kteří je představovali. A nikdy nedokáže zapomenout na to, jak zemřeli. Když Reinhardt Jessner poskakoval a plácal se do vycpaných stehů, připadalo jí, že má na kostech nataženou kůži Rudiho Wegenera. Když se mladík, který jí dal krev, dohadoval s Detlesem, vzpomněla si na Conradinovy ohlodané kosti v doupěti lidožravého obra. A když se herec představující Veidta jízlivě ušklíbal skrz oblaka kouře z doutníku, viděla obličej lovce odměn na podlaze šatny Lili Nissenové.

Lilii už bude v půli cesty do údolí a rychle se vrací do Altdorfu a civilizace, zatímco ta stvůra, která ji vydělala, která zavraždila Veidta a ostatní, zůstane s nimi a možná příště půjde po ní. Nebo po Oswaldovi.

Hra pokračovala dějstvím, hrdinové překonávali jedno nebezpečí za druhým. Detlef si do své hry přimyslel veselí, na které si Genevieve nevzpomínala. Byly tu hrdinské monology a vášnivé milostné scény. Z první cesty si Genevieve pamatovala jen dlouhé dny na koni -jež pro ni byly na slunci bolestivé - a zoufalé, děsivé noci kolem ohně. Když našli Heinrotha obráceného naruby, scénář jí donutil nad jeho mrtvolou přísahat, že bude ve výpravě

pokračovat. Ve skutečnosti uvažovala, že se otočí a vrátí se domů. Jak se její starý strach znovu probudil, pokusila se to ve hře trochu zlehčit, a Detlef zaimprovizoval tak, že to vyznělo ještě lépe než ve scénáři. Příkrývka s prasečími vnitřnostmi, které představovaly Heinrotha, vypadala skutečněji a děsivěji než opravdová mrtvola.

Ilona Horvathová měla jisté potíže se změnami ve scénáři a při svých výstupech s Genevieve byla nervózní. Ale Erzbet se jí vždycky bála, takže hereččina nejistota postavu jen vylepšila. Když Genevieve sledovala Ilonin atletický tanec - byla mnohem lepší než Erzbet - začala mít obavy, že ji v bojové scéně v posledním dějství těžce zraní a drama dojde k předčasnému závěru.

V milostné scéně Genevieve, dosud naplněna úžasem nad tím vším, znovu otevřela ranky na Detlefově krku. Z publika zaslechla zalapání po dechu, když mu nechala stékat krev na límec. O tomhle balady lhalý. Nikdy se to nestalo, alespoň ne takhle. I když si teď - po dvaceti pěti letech - uvědomila, jak moc po tom toužila, Oswald jí nikdy ve skutečnosti nevyšel vstříc a nechal si krev pro sebe, navzdory tomu, že jí to několikrát formálně nabídl. Jednou jí podal zápěstí, jako když člověk krmí psa. Tehdy tu krev příliš potřebovala, než aby odmítla. Dosud jí to působilo hořkost. Uvažovala, jak Oswald bude reagovat na zvěčnění staré historie, na tu starou lež. Jak se cítí, když sedí vedle císaře a sleduje upírku, jak se živí na jeho náhradníkovi?

Hodiny plynuly. Ve hře i mimo ni se shromažďovaly síly temnoty.

V

Pro Detlefa byl ten večer triumfem. Genevieve byla inspirující. Během těch několika málo scén, kdy byla postava Oswalda v zákulisí, nedokázal od nové ženské hrdinky odtrhnout oči. Kdyby do toho dala všechno, byla by větší hvězdou než Lilii Nissenová. Která jiná herečka mohla žít věčně?

Je pravda, že do této role vkládala hluboké osobní city a všeobecné vzrušení večera jí v tom jen nahrávalo, ale také se rychle učila. Po několika rozpačitých okamžicích v prvních scénách si začala věřit a nyní bez námahy kralovala ve všech svých výstupech. Uznávání profesionální herci měli co dělat, aby s ní drželi krok. A publikum to dokázalo ocenit. Možná že divadlo bylo připraveno na hvězdu-upírku? Cítil ji v sobě, šeptala mu v hlavě, brala si z něho. Jejich milostná scéna byla ta nejužasnější věc, jakou kdy na jevišti sehrál.

Jinak představení běželo skvěle, jednotlivé jeho části zapadaly přesně tam, kam měly. Detlef zoufale postrádal komentáře Vargra Breughela z portálu, ale zatím cítil, že si je dokáže domyslet sám. 'Uber,' slyšel svého přítele při jednom monologu, 'přidej' při jiném.

Ostatní herci mu poskytovali to, co potřeboval, i víc. Trikové efekty fungovaly na nárážky a vyvolávaly náležité odezvy.

Dokonce i Kosinskému, který byl kvůli mohutné postavě obsazen do němé role komicky kulhavého lidožravého obra, se všichni smáli, což ho dětinsky nadchlo a žebрал u Detlefa, aby mohl opět na jeviště, kdykoli to bude ve scéně možné. "Copak to nechápeš," přemlouval ho. "Mohl bych být třeba hromotluk v horské hospodě... v lese lovec vlků..."

Detlef měl u toalet usazeného člověka, který mu každou přestávku hlásil, co slyšel. Obecenstvu - zřejmě nejpřísnějšímu, ale i nejvlivnějšímu v Císařství - se zatím hra velice líbila. Staří muži si zamilovali Genevieve jako postavu i herečku. Jeho špión vážavě zopakoval nadšenou chválu Clothilde z Averheimu, jež se rozplývala nad Detleřem-Oswaldem, přičemž neopomněla zmínit zabarvení jeho hlasu, tvar kníru i křivku lýtek. Nejraději by toho muže políbila.

Detlef už propotil deset košil a vypil tři galony vody s citronem. Ilona Horvathová na scéně zazářila, zatímco v portále z ní byla naprostá troska, která se na krok nevzdalovala od kbelíku a občas do něj tiše zvracela. Jessner sekl při souboji jednoho banditu z komparzu do paže, takže ho museli v šatně ošetřit. Felix Hubermann pracoval jako posedlý a vymačkal ze svých muzikantů melodie, o jakých lidské ucho zatím nemělo tušení. Při magických scénách byla hudba záhadná, téměř děsivá.

Detlef Sierck už věděl, že pro tenhle večer si ho budou všichni pamatovat

VI

Pak přišla poslední scéna.

Genevieve a Detlef byli na jevišti sami, stejně jako tehdy u dveří té místnosti, v níž se teď hrálo, ve velké síni Drachenfelsu. Připojil se k nim Gesualdo jako Menesh, s hornickým krumpáčem ve falešné pravé ruce. Skutečnou paži měl přivázanou k tělu, ale mačkáním balónku v ruce mohl ovládat tu falešnou, aby jí dodal zdání života. Hudebníci ztichli, kromě jediné flétny, která naznačovala, že strašidelným hradem prolétají nadpřirozené vichry. Genevieve by mohla přísahat, že v publiku pět minut nikdo ani nehlesl. Herci se podívali jeden na druhého a zatlačili na dveře. Zdálo se, že kulisy kolem nich klesly a jeviště zmizelo. Genevieve byla skutečně zpět v -

- trůnním sálu krále temnot. Zbytek pevnosti byl "špatně osvětlený a polorozpadlý, ale tohle místo bylo fez poskvrnky a osvětlené skvostnými lustry. Nábytek byl okázale přepychový. Na každé hraně zářilo zlato. A stříbro. Genevieve se otřásla při pomýšlení, že má být blízko takového množství stříbra. Na zdi byly pěkné malby. Rudi by plakal, kdyby viděl tolik kořisti pohromadě. Odbíjely hodiny, ukazovaly nepřirozený čas, když jejich jediná ručička obíhala po neznámém ciferníku. V kleci si čistila peří harpyje, odobávala si zbytky posledního jídla z opeřené hrudi.

Detlef s Genevieve při obcházení místnosti opatrně našlapovali po tlustých kobercích.

"Je tady," řekl Detlef-Oswald.

"Ano, také to cítím."

Gesualdo-Menesh se držel u zdi a bodal do tapiserií.

Jednu stěnu tvořilo okno od podlahy po strop. Bylo v něm zasazeno barevné sklo. Odsud viděl Velký čaroděj ze své hory až na Reikswald. Mohl vidět až k Altdorfu a sledovat třpytivou nitku řeky Reik mezi lesy. V barevném skle byl zasazen obrovský obraz Krvavého boha Khorna sedícího na hromadě lidských kostí. Genevieve si se zamrazením uvědomila, že Drachenfels Khorna neuctívá, spíše na něj hledí jako na amatéra v záležitostech zla. Chaos byl tak nedisciplinovaný... To Drachenfels nikdy nic nedělal zbytečně. Byli tu i jiní bohové, jiné svatyně. Khaine, Pán vraždy, byl uctěn skromou kostnicí. Nurgle, Pán moru a rozkladu, byl oslavován odpornou hromadou rozsekaných pozůstatků. Hleděla odsud i hlava Sieura Jehana s vyloupnutýma očima.

Detlef-Oswald sebou trhl, když viděl svého učitele tak zneužitého a trůnním sálem se rozlehl smích, smích vedený a zesílený Hubermannovým orchestrem.

Před šesti sty lety Genevieve ten smích už jednou slyšela. Mezi zástupy v Parravonu, když byl vrah První rodiny vynesena démony do vzduchu a jeho vnitřnosti dopadly na měšťany. Smích zesílený kovovou maskou, zpoza níž vycházel. V tom smíchu Genevieve slyšela křik zatracených a umírajících, šplouchání řek krve, praskání milionů páteří, pád tuctů měst, žalostné prosby vražděných dětí, bečení zabíjených zvířat.

A slyšela ho i před dvaceti pěti lety - tady, ve velkém sále.

Obrovský tvor se zvedl z křesla. Byl tu celou dobu, ale Detlef ho umístil tak chytře, aby jeho objevení působilo jako nezapomenutelný šok.

"Jsem Drachenfels," pronesl Löwenstein mírně, se smrtícím smíchem dosud v hlase. "Buďte vítáni v mém domě.

Vejděte ve zdraví, jděte svobodně a zanechte tu trochu štěstí, jež s sebou přinášíte."

Gesualdo-Menesh se na Velkého čaroděje vrhl s pozvednutým trpasličím hornickým krumpáčem.

Löwenstein-Drachenfels se natáhl se strašlivou leností, jako člověk pohybující se roztaveným bronzem, a srazil ho stranou. Gesualdo-Menesh narazil do tapiserie a sesul se v kňučící hromadu. Črčela z něho krev. Harpyje ji ucítila a vzrušeně tloukla křídly o pruty klece.

Drachenfels držel v ruce trpaslíkovu paži. Odtrhla se snadno jako křídlo vařeného kuřete. Sklonil hlavu, aby si ten strašlivý suvenýr prohlédl, pak se zachechtal a odhodil ji. Paže se svíjela na zemi, jako by byla živá, stříkala kolem sebe krev, až konečně znehybněla.

Genevieve pohlédla na Detlefa a spatřila v hercově tváři pochyby. Gesualdo křičel víc než při zkouškách a trik s krví fungoval mnohem lépe. Trpaslík se válel po koberci a snažil se přitisknout pahýl k zemi.

A pak si uvědomila, že mu Löwenstein utrl levou ruku. Gesualdovi vyrazila ze zad jeho skutečná pravá ruka a odhodila tu falešnou, jak se snažil zastavit proud krve. Pak se smrtelným zachroptěním ztichl.

Löwenstein-Drachenfels otevřel ve vzduchu okno a trůnní sál naplnil zápach hořícího masa. Genevieve vyhlédla z okna a uviděla muže svíjejícího se v nekonečných mukách. Démoni mu rvali maso, červi žrali obličej, krysy ohryzávaly končetiny. Zavolal její jméno a natáhl se k ní, sáhl skrz okno. Na koberec kapala krev jako déšť.

Byl to její otec! Šest století mrtvý otec!

"Mám je všechny, viš," řekl Drachenfels. "Všechny mé staré duše, všechny si tady držím. Aspoň se ve svém prostém příbytku necítím osamělý."

Zavřel okno za zatracencem, jehož Genevieve kdysi milovala. Pozvedla proti němu svůj meč.

Drachenfels se díval z jednoho na druhého a už zase se smál. Shromažďovali se kolem něho duchové, zlí duchové, služební duchové. Věřili kolem něj jako tornádo.

"Takže jste přišli zabít nestvůru? Princ ničeho, následník rodiny příliš zbabělý, než aby uchvátila Císařství pro sebe? A ubohá mrtvola, která nemá dost rozumu, aby ležela v hrobě a hnila? V čím jménu se opovažujete udělat něco takového?"

Detlef si překvapivě vzpomněl na roli. "Ve jménu Sigmara Kladivonoše!"

Oswaldova slova zněla slabě, s mírnou ozvěnou, ale Drachenfels se zarazil. Něco se dělo za jeho maskou, vzmáhal se v něm hněv. Duchové se rojili jako komáři.

Napřáhl ruku směrem k Genevieve. Obklopil ji příval démonů, mrštil ji zády ke zdi, dusil ji, pověsil se na ni, otíral se jí o obličej.

Oswald vyrazil vpřed a jeho meč třeskl o čarodějovu obrněnou paži. Drachenfels se otočil, aby na něho pohlédl.

Genevieve cítila, jak ji nehmotní tvorové táhnou dolů a narážejí do ní. Nemohla dýchat. Stěží dokázala hýbat končetinami. Mrazilo ji, zuby jí zimou cvakaly. A byla unavená, tak unavená, jak by neměla být až do úsvitu. Cítila, jak ji zalévá bodavé sluneční světlo, ovíjejí ji stříbrné obruče, dusila se v moři česneku. Někde se broustil hlohový kůl do jejího srdce. Její mysl se zamlžovala, v hrdle cítila prach a smysly jí otupěly...

VII

Císař byl udiven a zděšen stejně jako zbytek publika. Smrt trpaslíka okamžitě zničila iluzi hry. Něco bylo velice špatně. Herec ztělesňující Drachenfelse byl šílený nebo něco ještě horšího. Rukou nahmatal jílec ceremoniálního meče, otočil se ke svému příteli-

A ucítil na hrdle špičku nože.

"Vychutnej si tu hru až konce, Karle Franzi," prohodil Oswald konverzačním tónem. "Brzy už skončí."

Luitpold vyskočil ze svého místa a vrhl se na korunního prince.

Oswaldova ruka opsala elegantní oblouk. Karlu Franzovi se na okamžik zastavilo srdce, když se dýka zaleskla ve vzduchu, ale korunní princ jen praštil Luitpolda jílcem do brady. Omráčený chlapec padl na křeslo s očima obrácenýma

v sloup.

Karl Franz se nadechl, ale pak měl špičku dýky zpátky na ohryzku, takže vydechnout už nemohl.

Oswald se usmál.

Pozornost publika byla roztříštěna mezi hru na jevišti a drama v císařské lóži. Většina diváků byla na nohou. Hraběnka Emmanuelle upadla do mdlob. Dirigent Hubermann klesl na kolena a horečně se modlil. Baron Johann a několik dalších tasili meče a Matthias vytáhl jednorannou pistoli.

"Vychutnejte si hru až do konce," zopakoval Oswald a rýpl Karla Franze dýkou do krku.

Císař cítil, jak mu krev vsakuje do límce. Nikdo v publiku se ani nepohnul.

"Sledujte hru," přikázal Oswald.

Publikum se neklidně usadilo. Odložili zbraně. Císař cítil, jak mu meč vyjízdí z pochvy, a uslyšel zacinkání o zed', když byl odhozen pryč.

Císařství ještě nevidělo takovou zradu.

Oswald otočil Karlu Franzovi hlavu. Císař se podíval na postavu Velkého čaroděje, jenž na jevišti mohutněl, až se z něj stal obr, jakým Constant Drachenfels původně určitě býval.

Velký sál zaplnil zlověstný smích.

VIII

Od stěn se odrážel jeho vlastní smích.

Na svůj život Laszla Löwensteina si už sotva vzpomínal. Když snědl oči, v mysli se mu nashromáždilo tolik jiných vzpomínek. Tisíce let zážitků, učení, vjemů, které mu teď bušily uvnitř lebky. V dobách ledových řek, než přišli žabí muži z hvězd, utloukal k smrti ostrým kamenem drobného tvora a trhal jeho dosud teplé maso. S každým dopadem zledovatělého pazourku, na nějž si vzpomněl, se jeho mysl křečovitě stáhla a utápěla se v krvi. Nakonec bylo do hlíny zamáčknuto něco malého a nezřetelného. Jeho ztvrdlé, silné prsty vylouply oči mrtvého tvora a celou zimu dobře jedl. Znovu se cítil naživu, naplnil si plíce vzduchem bohatě ochuceným strachem, jenž plnil velký sál.

Laszlo Löwenstein byl mrtev.

Ale Constant Drachenfels žil. Nebo bude žít, jakmile se jeho tělo zahřeje krví té upíří dívky.

Drachenfels se podíval z Oswalda na jevišti, chvějícího se strachem jako kdysi, na Oswalda v publiku, který se odhodlaně usmíval, když držel císaři dýku na krku.

A Drachenfels si vzpomněl...

Harpyje v kleci zavěštěla. Upírka ležela v mdlobách. Trpaslík pomalu krvácel, prsty sevřené kolem pahýlu. A chlapec s mečem k němu vzhledl, po tváři šílené strachem mu stékaly slzy.

Drachenfels zvedl ruku, aby prince srazil, rozdrtil mu jediným úderem hlavu a skoncoval s tím. S upírkou se pobaví později. Mohla by v jeho náručí vydržet celou noc, než ji zlomí, použije a odhodí. Tak skončí všichni, kdo se vzpírají temnotě.

Princ padl na kolena a vzlykal, meč odhozený a zapomenutý. A Velký čaroděj zadržel ruku. V jeho mysli začal vznikat nápad. Stejně se bude muset brzy obnovit. Tohle by se dalo využít. Tento chlapec by mu mohl poskytnout výhodu. Mohl by získat celé Císařství.

Drachenfels Oswalda zvedl a pohladil ho jako kotě. Začal mu předestírat výhodný obchod.

"Můj princí, mám moc nad životem a smrtí. Nad tvým životem a smrtí, nad svým životem a smrtí."

Oswald si otřel obličej a pokusil se vzlykání potlačit. Nijak se nelišil od pětiletého kloučka brečícího po mamince.

"Nemusíš zemřít tady v pevnosti, daleko od domova. Jestli chceš, nemusíš zemřít vůbec..."

"Jak-" zablábolil skrze vzlyky, "-jak se to dá udělat?"

"Můžeš mi dát to, co chci."

"A co chcete?"

"Císařství."

Oswald mimoděk vykřikl, skoro zaječel. Ale přemohl se a přinutil se podívat na Velkého čaroděje. Drachenfels se pod maskou usmál. Měl ho.

"Prožil jsem spousty životů, můj princí. Obnosil jsem hodně těl. Už dávno jsem vyměnil tělo, v němž jsem se narodil..."

Z doby před nepředstavitelně mnoha lety si Drachenfels vzpomínal na svůj první nádech, první lásky, první zabíjení. A první tělo. Na obrovské, prázdné ledové pláni ho zanechali jeho zavalití, zvířecí soukmenovci, kteří mu nyní připadali více spřízněni s lidoopy z Arábie než se skutečnými lidmi. Přežil. Bude žít navždy.

"V mnoha ohledech jsem jako tamta dívka. Potřebuji si brát z ostatních, abych mohl pokračovat. Ale jí stačí vzít si trochu nové krve. Její druh žije krátce. Několik tisíc let a zkrehnou. Já se mohu obnovovat navždy, vzít si hmotu života od těch, které porazím. Dostane se ti vzácného privilegia, chlapče. Dovolím ti podívat se na mou tvář."

Sundal si masku. Oswald se přinutil podívat. Pak zaječel tak hlasitě, až vyrušil mrtvé i umírající v pevnosti, zatímco Velký čaroděj se smál.

"Není moc pěkná, co? Je to jen kus shnilého masa. Jen já, Drachenfels, jsem věčný. Já, Constant. Poznáváš svůj nos, princí? Ten zahnutý, vznešený nos Königswaldů? Vzal jsem si jej od tvého předka, ohavně ctnostného Schlichtera. Už se opotřeboval. Celá tahle mršina už dosluhuje. Je důležité, abys tohle všechno věděl, princí, protože musíš pochopit, proč mám v úmyslu tě nechat, abys mne zabil."

Harpyje zavřískla. Oswald už se skoro vzpamatoval, byl zase dokonalý mladý princ. Drachenfels jej přečetl správně; odhalil vlastní zájmy skrývající se za jeho dobrodružstvími, zoufalou potřebu překonat své předky, prázdnotu v srdci.

Udělá to.

"Ano, přemůžeš mě, srazíš mne do prachu mrtvého. A díky tomu budeš hrdina. Získáš velkou moc. A jednou, o mnoho let později, budeš mít v rukou Císařství. Pak mi je předáš..."

Oswald se už teď usmíval při představě té slávy. Dosud nepřiznaná nenávist ke Karlu Franzovi, tomu Luitpoldovu spratkoví, vyplula na povrch. Nikdy nebude lízat boty členům rodu Druhého Wilhelma, jako to dělali jeho předci.

"Protože já se vrátím z prachu. Najdeš mi cestu zpátky. Najdeš mi člověka s příliš malou duší, člověka utápějícího se v krvi. Staneš se jeho mecenášem a já do něj vstoupím. Pak mi přivedeš své přátele. Stanou se mou potravou. Všichni, kdo tu s tebou dnes jsou, zemřou, aby mě přivedli zpět."

Oswaldovi se zachvěla na rtech námitka, ale zůstala nevyslovená. Pohlédl na Genevieve ležící na podlaze; v srdci necítil žádnou lítost.

"Pak kurfirty nakloníme naši věci. Většinu z nich povedou jejich vlastní sobecké zájmy. Ostatní zabijeme. Císař zemře i se svými následníky. Uděláš mne císařem místo něj. Budeme vládnout Císařství celou věčnost. Nic nás nezastaví. Bretonnie, Tilea, Kislev, Nová území, celý svět. Všichni se skloní, nebo budou zničeni tak, jak nebyla zničena žádná země od Sigmarových časů.

Celé lidstvo se stane našimi otroky, všechny ostatní rasy budou zabíjeny jako dobytek. Chrámy proměníme v nevěstince, města v mauzolea, kontinenty v kostnice, lesy v pouště..."

V Oswaldovi nyní vzplálo světlo, světlo touhy po moci, krvežíznivosti, chamtivosti. Drachenfels věděl, že takový by byl i bez jeho magie. To byl Oswald von Königswald, jaký vždycky chtěl být.

"Poklekni přede mnou, Oswalde. Přísahvej věnost našemu plánu. Věnost krvi."

Oswald poklekl a vytáhl dýku. Zaváhal.

"Přece si nemyslíš, že bys dokázal zabít Velkého čaroděje bez nějaké té jizvy?"

Oswald sklonil hlavu a řízl se do dlaně levé ruky, do tváře a na hrudníku. Košili měl roztrženou, po kůži mu stékala červená stružka. Drachenfels se prsty v rukavici dotkl Oswaldových ran a zvedl krev k rozpraskaným rtům. Ochutnal ji a Oswald byl navždy jeho.

Triumfálně zařval a zavířil po pokoji, drtil předměty, jež po tisíciletí shromažďoval.

Sebral klec s harpyjí a rozdrtil ji v obrovských rukou, mačkal toho ubohého tvora uvnitř, dokud neumkl, když se mu ohnuté pruty jeho vězení zabořily hluboko do masa. Mrštil dubovým stolem skrz barevné skleněné okno; slyšel, jak se tříští na skále o tisíc stop níž, různobarevné střípky s cinkáním přšely okolo něj.

Kouzlo zasáhlo celou pevnost. Sluhové umírali. Maso se měnilo v kámen a kámen se měnil v popel. Démoni byli osvobozeni, nebo se propadli zpátky do pekel. Celé křídlo popraskalo a zřítelo se. Jeho smrt pocítili všichni menší čarodějové na celém světě.

Nakonec, když už toho provedl dost, se Drachenfels otočil k rozřesenému Oswaldovi. Chlapcův meč mu praskl v prstech. Sundal ze zdi těžkou, obouruční čepel. Byla smočena v posvátné Sigmarově krvi a celá pokryta stříbrem, které bylo místy odřené.

"Tohle je zbraň vhodná pro zabití Constanta Drachenfelse."

Oswald ji stěží zvedl. Drachenfels na něj upřel zrak a vlil sílu do jeho končetin. Meč se zvedl; Oswaldovi se chvěl každý sval úsilím, strachem a vzrušením. Drachenfels si rozerval zbroj. Místnost naplnil zápach shnilého masa. Velký čaroděj se znovu rozesmál.

"Do toho, chlapče! Udělej to!"

IX

Tohle finále Detlef nenapsal. S Löwensteinem bylo něco hrozně špatně. Nemluvě o Genevieve. A Oswaldovi. A císaři. A velmi pravděpodobně i se světem...

Löwenstein-Drachenfels, který hrál spíše jako Drachenfels-Löwenstein, se odchýlil od scénáře.

Polovina světél v budově byla nyní rozsvícena a herci se trousili z portálů k publiku. Drželi se od Löwensteina co nejdál a přitom z něho nedokázali spustit zrak. Publikum sedělo na svých místech a mlčky zíralo na stvůru na jevišti i na ohroženého císaře. Korunní princ Oswald, který si konečně sundal masku, je varoval, aby se o nic nepokoušeli. A herec, jehož maska byla skutečná, vítězoslavně přehlížel chaos, který vyvolal.

Detlefův divadelní meč vypadal opravdu uboze.

Löwenstein stál nad Genevieve, která ležela v hraných mdlobách. Otevřela oči a zaječela. Sehnul se k ní s rukama jako spáry.

Odkutálela se mu z dosahu a vymrštila se na nohy.

Stála vedle Detlefa; čelili tomu monsturu společně. Cítil opět její mysl ve své, cítil její strach a nejistotu, ale i nezlomnost a odvahu.

"Je to Drachenfels," zasyčela mu do ucha. "Přivedli jsme ho zpátky!"

Löwenstein - Drachenfels - se znovu zasmál.

Někdo z publika vystřelil z pistole a stvůře se v hrudi otevřela krvavá rána. Aniž se přestal smát, Drachenfels ji přejetím ruky opět zavřel, a pak hodil něčím malým. Ozvalo se zaječení, jak střelec padl a začal se svíjet v agonii. Byl to Matthias, poradce velkého teogona. V tuto chvíli však už sotva připomínal živou lidskou bytost.

"Ještě někdo se mi chce vzepít?" zahřímá hromový hlas. "Troufá si snad někdo postavit se mezi mne a upírku?"

Mezi Drachenfelsem a Genevieve stál Detlef. Prvotním impulzem bylo uhnout mu z cesty, ale rány na krku bolely a rána v srdci ho přidržela tam, kde byl. Ona chtěla, aby ustoupil a vydal ji na milost a nemilost té stvůře. Jenže on nemohl.

"Zpátky," řekl a povolal všechny své herecké schopnosti, aby dodal hlasu heroický zvuk. "Ve jménu Sigmarově, zpátky!"

"Sigmar!" Z otvoru pro ústa v masce vylétla slina. "Ten je dávno mrtvý a pryč, človíčku. Ale já jsem zde!"

"Pak v mém jménu, zpátky!"

"Ve tvém jménu? Kdo jsi, že vzdoruješ Constantu Drachenfelsovi, Velkému čaroději, Věčnému šampionovi zla, Temnotě, nad kterou nelze zvítězit?"

"Detlef Sierck," odsekl. "Génius!"

Drachenfels se dosud bavil. "Tak génius? Pozřel jsem mnoho géniů. Další bude nanejvýš osvěžující."

Detlef si uvědomil, že zemře dřív, než při téhle hře padne opona.

Zemře dřív, než bude dokončena jeho nejlepší práce. Pro další generace bude jen poznámkou pod čarou. Menší napodobitel Tarradasche, který hodně věcí nasliboval, ale málo splnil. Nicka. Velký čaroděj mu nesebere jen život, ale udělá to tak, jako by nikdy nežil, nikdy nevstoupil na jeviště, nikdy nenamočil brk do kalamáře. Nikdo ještě nezemřel tak důkladně, jako on zemře teď.

Drachenfelsova ruka dopadla Detlefovi na rameno. Paží, vyhozenou z kloubu, mu projel plamen bolesti. Velký čaroděj měl zřejmě v úmyslu rozdrtit mu kosti na kousky. Detlef se zmítal v agónii, neschopen vymanit se z toho sevření, neschopen padnout na zem. Drachenfelsův stisk stále sílil. Dýchal Detlefovi do obličeje odporný zápach hrobu.

Hercova levá polovina těla se snažila zkroutit, aby unikla té strašlivé bolesti. Drachenfelsovy prsty se mu bořily do masa jako mrskející se červi. Ještě několik okamžiků a Detlef bude vděčný smrti za vysvobození.

Za maskou netvora zaplály zlomyslné oči.

Pak Genevieve skočila.

X

Vražedné šílenství ji v minulosti přepadlo už třikrát. Vždy toho litovala, měla pocit, že není lepší než Wietzak, Katarina nebo ostatní Skutečně mrtví tyraní, když si z obličeje otírala krev nevinných. Tváře těch mrtvých ji občas pronásledovaly, stejně jako ji tvář Drachenfelse mučila ve snech posledních několik let. Ale tentokrát toho litovat nebude. Tohle bylo oprávněné zabití, pro jaké byla stvořena, zabití, jímž splatí dluh všem, jejichž život vysála. Svaly se jí napjaly, v krvi vzplál oheň a vidění jí zastřela rudá mlha. Dívala se na svět očima zalitými krví. Detlef visel Drachenfelsovi v pěstí a ječel jako člověk na skřipci. Oswald - usmívající se, třikrát prokletý Oswald - držel Karlu Franzovi nůž na krku. Tohle nemohla dopustit.

Zuby ji bolely, jak se jí prodlužovaly, a prsty krvácely, když z nich vyrazily nehty jako drápy. Otevřela ústa, která už nebyla schopna pojmout zvětšené špičáky. Z jejího obličeje se stala maska, silná kůže se jí napjala a neveselý škleb odhalil tesáky ostré jako nože. Primitivní část mozku - ta upíří část, Chandagnakovo dědictví - převzala velení. Skočila na nepřítele a vražedné šílenství ji ovládalo jako chtíč. Byla v tom láska, nenávisť, zoufalství a radost. A na konci bude smrt.

Drachenfels pod jejím útokem zakolísal, ale zůstal stát na nohou. Odhodil Detlefa, který zůstal ležet na zemi bez hnutí. Genevieve sevřela nohama netvora kolem pasu a zabořila mu tesáky do vycpaných ramen. Kusy Lowensteinova divadelního kostýmu odletěly a odhalily hniající maso pod ním. V těle se kroutili červi, ovíjeli se jí kolem prstů, když je vrazila do masa, aby se dostala ke kostem. Necítila vůči tomu tvorovi žádný odpor, jen potřebu zabít.

V publiku vypukla vřava. Oswald něco křičel a stejně tak ostatní. Lidé se snažili utéct, bojovali jeden s druhým o místo. Jiní klidně stáli a čekali na svou šanci. Někteří starší hodnostáři se svíjeli v záchvatu srdeční slabosti.

Genevieve vytáhla ruku z netvorova rozervaného ramene a roztrhla Drachenfelsovi masku. Pruhy kůže povolily pod nehty ostrými jako nože a železné pláty se zkroutily. Strhla ji a pak ji odhodila pryč. Z publika se ozvaly výkřiky. Snažila se nepohlédnout stvůře do obličeje. Tolik rozumu jí ještě zůstalo. Vlastně jí vůbec nešlo o to, aby odhalila jeho tvář. Potřebovala mu jen odstranit tu železnou ochranu z krku.

Genevieve otevřela ústa - čelisti se jí samy vykloubily, když jí narostla další řada zubů - a pak je zasekla. Zakousla se netvorovi hluboko do krku.

Sála, ale nebyla tam žádná krev. Hrdlo jí zaplnil prach, ale přesto sāla dál. V ústech měla nejodpornější, nejžluklejší, nejhnusobnější chuť, jakou kdy poznala; pronikla jí až do žaludku. Ta chuť jí pálila jako kyselina a tělo se jí marně snažilo odvrhnout. Cítila, jak chřadne, když se ta zhoubá šířila dál. Přesto sāla.

Táhlý jekot začal jako Lowensteinův poslední výdech, pak nabyl na hlasitost i vzteku. Genevieve z něj rozbolely ušní bubínky a kosti se jí rozechvěly. Cítila silné úder do žeber. Ten křik byl jako hurikán, ničil vše, co mu stálo v cestě.

Vytrhla Drachenfelsovi z těla sousto, které měla v ústech, a vyplivla ho; pak se zakousla znovu, tentokrát výš. Ucho Velkého čaroděje povolilo a ona je spolkla. Strhla mu z lebky část šedého masa, až odhalila lebeční švy. Mezi kostními pláty prosakovala čirá žlutá tekutina. Upírka vyplázla jazyk, aby ji slízla.

Pak jí obličej zakryla ruka. Krk se jí napjal, divže jí nepraskl vaz. Prokousla silnou rukavici, ale dosáhnout zuby až na dlaň nedokázala. Druhá ruka ji sevřela kolem pasu. Nohy, kterými stále svírala Drachenfelse, povolily stisk.

Vražedné šílenství pominulo a cítila, jak se jí upíří zuby zatahují. V křeči vyzvracela spolknuté ucho a to uvízlo v dlani, kterou měla přitisknutou na ústech.

Cítila, jak se jí opět dotýká smrt. Chandagnac na ni čekal, stejně jako všichni ostatní, které přežila.

Drachenfels jí trhal šaty, obnažoval tepny. Díky její krvi, té krvi, kterou tolikrát obnovila, bude opět celý.

Svou smrtí ho vzkřísí z mrtvých.

XI

Detlef byl dosud naživu. Polovinu těla mu ochromil šok a druhá polovina se svíjela bolestí. Ale dosud žil. Drachenfelsovy výkřiky pulzovaly sálem a mučily diváky, jako kdyby jim do hlav zatloukali hřebíky. Jeho řevem se vydrolovaly kameny ze zdí a zasáhly několik lidí z publika. Všechny skleněné tabulky v oknech se okamžitě roztříštily. Starci umírali a mladí propadali šílenství. Detlef se zvedl na kolena a plazil se pryč. Genevieve se za něj obětovala. V poslední chvíli se zachránila a ona zemře místo něho. To nemohl dovolit. Když se mu konečně podařilo vstát, svým vrávoráním srazil kus kulis. Ten, kdo se za nimi skrýval - Kosinski - utekl. Kolem Detlefa padaly shora provazy a závaží. Kulisy se řítily, zaklíňovaly se do sebe. Spadla lucerna a kolem se rozlil hořící petrolej. Detlef někde ztratil meč. Potřeboval zbraň. O zeď bylo opřeno obouruční kladivo. Kosinski s ním pracoval, když stavěl kulisy. Už mělo být sbalené. Tady bylo nebezpečné. Někdo o ně mohl cestou do zákulisí zakopnout. Detlef už vyhodil člověka i za méně. Ale tentokrát -jestli to přežije - trojnásobí Kosinskému plat a třeba obsadí toho hrubiána do role prvního milovníka, pokud si to bude přát... Detlef zvedl kladivo. Zápěstí ho od té tíhy bolela a ve zraněném rameni mu vybuchla bolest. Bylo to jen obyčejné kladivo. Ale do Detlefova těla z něho proudila neobyčejná síla. Když je zvedal k úderu, připadalo mu, že kolem něj vidí slabou záři, jako by do olova bylo přimícháno zlato. "Ve jménu Sigmara!" zvolal. Bolest zmizela a úder zasáhl.

XII

Drachenfels dostal plný úder do kříže. Přesto Genevieve nepustil, nehodlal se vzdát krve, která ho měla oživit. Detlef Sierck se při ráně otočil a teď stál Velkému čaroději tváří v tvář. Drachenfels uviděl v jeho ruce zářící kladivo a na okamžik pocítil záchvěv strachu. Netroufal si vyslovit to jméno, které ho napadlo. Kdysi dávno stál v čele poražené hordy skřetů, pokořené světlovousým obrem s divokým pohledem, který vítězoslavně mával kladivem. Magie ho opustila a jeho tělo pod úder kladiva hnulo. Trvalo mu tisíc let, než se vrátil k plnému životu. Světlo planoucí v Detlefových očích nebylo světlem génia, ale světlem Sigmara. Lidské kmény na severovýchodě a všechny tlupy trpaslíků to kladivo oslavovaly. Drachenfels byl poprvé poražen v bitvě. Sigmara Kladivonoš stál nad ním, s botou na temeni Velkého čaroděje, a tiskl mu obličej do bláta. Genevieve se mu vytrhla a vyrazila pryč. Další úder dopadl na obnaženou část Drachenfelsovy lebky. Hluboko uvnitř Constanta Drachenfelse se smrtelně zmítal Laszlo Löwenstein. A s ním Erzbet, Rudi, Menesh a Anton Veidt. A také jiní, mnoho tisíc dalších. Detlef kladivem bodal, použil je jako hůl a Drachenfels cítil, jak se mu nosní přepážka propadla dovnitř. Erzbetino srdce vybuchlo a zaplavilo celou jeho hrud' žlučí. Rudiho tuk zkapalněl a stekl mu do žaludku. Meneshova kůže praskla a loupala se z něj v cárech. Veidtovy kosti se lámaly. Ti, které zabil, Drachenfelse zradili. Viděl, jak v portálech čekají postavy oblečené jako mniši. Je mezi nimi pololidský opičí domorodec a tisíce a tisíce dalších, kteří ho následovali do smrti. Detlefovi stékalo po obličejí líčidlo a na rtech měl pěnu jako berserk, když se znovu rozpřahoval kladivem. Löwensteinovo štíhlé tělo stálo osamoceně v troskách toho, co bývalo Velkým čarodějem. Drachenfels opět vykřikl, tentokrát slaběji. "Sigmare," zablekotal. "Smiluj se-" Kladivo dopadlo a jeho lebka praskla jako vejce. Drachenfels se skácel na zem pod úder, které nepřestávaly dopadat. Na pláních bylo vždycky chladno. Jeho tu nechali zemřít, byl příliš slabý, než aby se o něj kmen staral. Ten druhý muž, kterého zabil jako prvního, měl naději, proto s ním bojoval, aby si vzal jeho život. Zvítězil, ale nyní... o patnáct tisíc let později... viděl, že nakonec přece jen prohrál. Ve světle věčnosti svou smrt odložil jen o několik okamžiků. Naposled z něj vyprchal život.

XIII

Karl Franz teď ošklivě krvácel. Oswald neměl klidnou ruku a ostří dýky se zabodlo hluboko. Měl štěstí, že nezasáhl tepnu nebo mu neprobodlo průdušnici. Představení na jevišti neodpovídalo tomu, co všichni očekávali. Císař cítil, jak se Oswaldovo tělo chvěje, když Detlef Sierck ubíjel herce ztvárňujícího Drachenfelse. Zrádcovy plány se hatily.

"Oswalde von Königswald!" vykřikl Detlef se zakrváceným kladivem pozdviženým do výšky.

Publikum utichlo. Ozývalo se praskání plamenů, ale pláč a křik ustaly.

"Oswalde, pojď sem!"

Karl Franz slyšel, jak si kurfiřt něco mumlá. Nůž se třásl v rýze, kterou mu vyryl do krku.

"Zůstaň, kde jsi, nebo císař zemře!" Oswaldův hlas teď zněl příliš slabě, příliš vysoko, příliš nezřetelně.

Detlef vypadal, jako by se maličko zmenšil, jako by se probíral z transu. Podíval se na kladivo a na tu mrtvou věc na jevišti. Pak zbraň odložil. Genevieve Dieudonné stála vedle něho a objímala jej paží, jako by se měl každou chvíli zhroutit a upadnout.

"Zabij Karla Franze a budeš mrtvý dříve, než dopadne na podlahu, Königswalde," řekl baron Johann von Mecklenberg s taseným mečem. Kurfiřt Sudenlandu nebyl sám. Kolem se třpytil celý les čepelí.

Oswald se zoufale rozhlédl, hledaje cestu ven, cestu k úniku. Zadní část lóže byla střežena. Cukrář tu stál v zápasnickém postoji. Byl jedním ze členů císařské tělesné stráže.

"Chci, abys tohle věděl, Karle Franzi," syčel Oswald svému vězni do ucha. "Nenávidím tebe i všechno, co jsi vykonal. Léta jsem před tebou musel skrývat svou nenávist. Když nic jiného, skoncuji alespoň dnes v noci s rodem Druhého Wilhelma."

Ssssssvist!

Oswald odstrčil Karla Franze, zamával zakrvácenou dýkou ve vzduchu a vyskočil z lóže.

XIV

Korunní princ Oswald dopadl do dřepu a okamžitě se zvedl a rozběhl se podél stěny velkého sálu. V cestě mu stál Ulrikův velekněz, ale ten muž byl starý a srazit ho bylo snadné. Jak Oswald utíkal, převracel židle, na nichž seděli diváci, aby zbrzdil případné pronásledovatele.

Baron Johann a jeho spojenci obsadili hlavní vchod a čekali na svou kořist.

Oswald před nimi couvl a vyrazil k jevišti. Genevieve ho spatřila, jak se blíží, a vrávoravě mu vyšla vstříc. Byla oslabená útokem na Drachenfelse a z jeho jedovatého masa jí bylo zle. Ale stále byla silnější než kterýkoliv obyčejný člověk. Sevřela ruku v pěst a udeřila Oswalda do obličeje, až mu rozdrtila jeho aristokratický nos. Olízla si krev z kotníků. Byla to jen obyčejná krev, nic zvláštního.

Detlef stál stranou a díval se. Pro jednou byl publikem. Ať už ho během boje s Velkým čarodějem posedlo cokoli - a Genevieve měla vcelku přesnou představu o tom, co to mohlo být - bylo to teď pryč. Zůstal zmatený, vyčerpaný a bezbranný.

Rozzuřený Oswald se vrhl na upírku. Ta uskočila stranou, takže se svalil k zemi.

Okamžitě se pokusil vstát, ale uklouzl v kaluži, která tu zbyla z Drachenfelse. Zaklel, jeho dýka se mihla vzduchem a Genevieve ucítila v paži prudkou bolest.

Další stříbro.

Bodl po ní a minul. Hodil dýku a minul.

Zaleskly se tesáky a Genevieve se na něho vrhla. Uskočil.

Elegantním pohybem tasil meč a přiložil jí jeho hrot na prsa.

Byl také postříbřený. Jediné bodnutí a probodne jí srdce.

Oswald se na ni roztomile usmál. "Všichni přece jednou musíme zemřít, má drahá Genevieve, že ano?"

XV

Z publika obloukem vyletěl meč a zatočil se ve vzduchu. Detlef po něm chňapl a zachytil jej za jilec; pevně jej sevřel.

"Použij ho dobře, herce!" vykřikl baron Johann.

Detlef se rozběhl a srazil Oswaldovu čepel od Genevievina srdce. Genevieve uskočila.

Korunní princ se otočil, plivl po něm a zaujal pozici pro souboj.

"Pche!"

Meč se mihl vzduchem, ťal Detlefa přes hrudník a vrátil se do výchozí pozice.

Oswald se přes krev vyzývavě šklebil. Když takto předvedl, co umí, může si dopřát to potěšení rozsekat herce kousek po kousku. Ztratil Císařství, ale pořád ještě může zabít toho blázna oblečeného jako jeho mladší já.

Detlef zuřivě zaútočil; Oswald ránu snadno vykryl a provedl odvetný výpad, avšak Detlef se mu vyhnul.

Pak se do sebe pustili smrtelně vážně.

Detlef ovládl únavu a vyvolal poslední rezervy svých sil. Oswaldův meč vedlo zoufalství; dobře věděl, že na výsledku souboje závisí jeho život. Ale měl i dvorskou výchovu, soukromé hodiny u Valancourta v Nulnu, vždy nejlepší zbraně.

Detlef věděl jen to, jak zápas markýrovat, aby se líbil publiku.

Oswald tančil kolem něj, rozsekával mu šaty, škrábl ho na tváři. Jakmile korunního prince hra unaví, zabije ho...

Najednou zjistil, že má Detlefův hrot meče opřený mezi žebry.

Detlef bodl a Oswald se zapotácel, klouzal po celé délce meče, až se mu zbraň opřela o hrudník.

Korunní princ vyplivl krev a zemřel.

POSLÁNÍ

Po premiéře Drachenfelse si všichni potřebovali pořádně odpočinout. Všichni si z ní odnesli jizvy.

Císař přežil, ale několik měsíců jen šeptal. Luitpold neutrpěl nic vážnějšího, než je oteká čelist a silná bolest hlavy.

Litoval, že promeškal konec hry. Genevieve se nakrmila od dobrovolníků, takže se uzdravila za jeden nebo dva dny.

Detlef se zhroutil chvíli po smrti korunního prince a museli ho léčit bylinnými odvary a horkým vývarem. Rameno už měl navždy ztuhlé, ale nikdy nedovolil, aby mu to v čemkoliv překáželo.

Baron Johann von Mecklenberg, kurfiřt Sudeňlandu, převzal velení a dohlédl na pohřeb Oswalda von Königswald v neoznačeném hrobě v horách. Než jej opustil, plívl na zem a proklet vzpomínku na korunního prince. Drachenfelsovy pozůstatky rozsekal na kusy a hodil do údolí vlkům. To, co zbylo, už nepřipomínalo nic živého.

Jednu chvíli měl dojem, že zahlédl skupinu zahalených postav, pozorujících, jak se zbavuje stvůry, ale když svou práci dokončil, nikdo tam nebyl. Vlci, kteří maso pozřeli, zemřeli, ale málokdo je litoval. Velký teogon Sigmara truchlil pro Matthiase. Ulrikův velekněz zapomněl alespoň na jedno odpoledne na vzájemné spory a společně uspořádali obřad děkuvzdání za záchranu Císařství. Účastníků nebylo mnoho, ale všichni tím považovali povinnost vůči bohům za splněnou.

Detlefův soubor měl plné ruce práce s nakládáním rekvizit a kulis na vozy. Felix Hubermann a Guglielmo Pentageli převzali provoz skupiny po dobu, kdy byl Detlef indisponován. Obdrželi hromadu pozvání na uvedení Drachenfelse s původním zakončením v Altdorfu. Dirigent vzal na svá bedra většinu Detlefových povinností, protože věděl, že herec bude muset příběh přepsat v souladu se známými fakty. Jak přesně zněla dohoda mezi Vekým čarodějem a korunním princem Oswaldem se už nikdo nedozví, ale ať Detlef napíše cokoli, bude to oficiálně přijatá verze.

Kurfiřt Middenlandu poslal Detlefovi omluvný dopis, v němž sliboval zaplatit jakékoli dluhy spojené s inscenací Drachenfelse za podmínky, že dostane procentuální podíl ze všech dalších inscenací tohoto díla. Hubermann přeložil Detlefovu odpověď jako zdvořilé „ne“ a financoval soubor tak, že požádal herce a hudebníky, aby do něj vložili vlastní peníze. Jemu samotnému se nějak podařilo najít u sebe v kufru pár zlatých a stříbrných uměleckých artefaktů vyrobených elfy a ty použil jako kapitál. Guglielmo sestavil návrh obchodní smlouvy, kterou bylo založeno Altdorfské sdružené divadlo, a jeho vedení s gustem přepsal na Detlefa Siercka.

Kurfiřti se rychle poradili, zjistili, že jedno místo u stolu je neobsazené, a požádali císaře, aby jmenoval nového kurfiřta Ostlandu. Titul prince měl podle zvyklostí přejít na Oswaldova bratrance, ale rada kurfiřtů stanovila, že bude predisponován jinam. Císařův první návrh, aby hlas v radě získala císařská rodina, byl zamítnut. Nakonec se hlasování přiklonilo na stranu království. Maximilian von Königswald byl poctivý muž stejně jako všichni jeho předkové, jeho rodina však byla kvůli zradě jediného zástupce rodu zbavena moci. Císařova volba následníka byla schválena. Novými kurfiřty Ostlandu budou v budoucnu Tasseninckové.

Nakonec padlo rozhodnutí, aby pevnost Drachenfels byla zničena. Na místo přivedli alchymisty, kteří po celé stavbě rozmístili nálože. Baron Johann akci sledoval z protějšího kopce. Opět měl pocit, že na okraji zorného pole vidí přízraky v kápích. Pevnost vybuchla k všeobecné spokojenosti a zavalila údolí takovým množstvím kamení, že si nejméně tři nejbližší osady nebudou muset po celé generace dělat starosti s materiálem na stavbu i opravy domů.

Henrik Kraly byl zatčen a obviněn z vraždy. Navzdory Detlefovu svědectví byl zproštěn viny na základě důkazů, že Vargr Breughel se více či méně zabil sám, a stejně to nejspíš byl nebezpečný mutant. Bez mzdy od Königswaldů však bývalý strážce nedokázal zaplatit svoje velké dluhy, a tak strávil zbytek života jako vězeň v Mundsenské pevnosti. Jeho poslední ctizádost - stát se spolehlivým vězněm - se nikdy nenaplnila.

Lilii Nissenová se provdala za úspěšného zápasníka v aréně; nehoda, která ukončila jeho kariéru, zároveň ukončila i toto krátké manželství. Lillina předem tolik vychvalovaná marienburská inscenace Romance o hezké Matildě skončila jako nákladné fiasko a brzy poté, co jí byla nabídnuta první role matky, Lilly opustila divadelní prkna úplně. Po několika dalších sňatcích a skandálním poměru s bratrancem cara Rádžihó Bochy odešla z veřejného života a dohnala k zoufalství řadu spolupracovníků, které si najímala na pomoc při psaní nikdy nedokončených pamětí.

Peter Kosinski se stal populárním klaunem ve dvojici s podvodníkem Justem.

Švec Kerreth získal místo oficiálního návrháře oděvů pro hraběnku Emmanuelle von Liebewitz a byl velmi oblíben u nulnských dam.

Szaradat se stal vykradačem hrobů a roztrhal ho na kusy démon, když vlezl do hrobky, na kterou byla uvalena obzvláště strašná kletba.

Půlčík Corin přesvědčil hostinského Baumana, aby Černého netopýra opět přihlásil do turnaje v kostkách v ulici Stovky hospod a tým hospody nebyl tři roky po sobě poražen.

Reinhardt Jessner a Ilona Horvathová se vzali; svá dvojčata pojmenovali Rudi a Erzbet.

Clothilde z Averheimu našla bylinkáře, který jí úspěšně ošetřil pleť, a stala se nejproslulejší kráskou v této části Císařství.

Clementine Clausewitzová opustila sestersstvo Shallye a vdala se za lékárníka. Upír Wietzak se vrátil do Karak Varnu, kde byl zlikvidován tajnou společností oddanou památce careviče Pavla.

Lady Melissa d'Acques se začala v klášteře Věčné noci a útěchy nudit a říká se, že hodně cestovala po Lustrii a Novém světě ve společnosti celé řady nevlastních rodičů.

Sergej Bucharin přišel o oko při rvačce v altdorfském bordelu na nábřeží a později podlehl neléčené syfilidě.

Starší Honorio dál nabízel útočiště světem unaveným upírům a otevřel i podobný úkryt pro vlkodlaky a jiné přeměněnce.

Guvernér Gerd van Zandt byl obviněn z korupce a odeslán velet trestanecké kolonii v Pustinách.

Seymour Nebenzahl se obrátil na víru nově objevených polobohů mrazu a ledu a stal se vlivným věštcem v Norsce.

Co se stalo s Laszlem Löwensteinem, se nikdy nikdo nezeptal.

Detlef Sierck se uzdravil a přepsal Drachenfels na Oswaldovu tragédii. Při prvním uvedení v Chrámu dramatu v Nulnu hrál hlavní roli, ale Genevieve Dieudonné se nenechala přesvědčit, aby si svůj jediný pokus o herectví zopakovala. Hra se reprízovala několik let. Detlef pak uvedl Oswaldovu zradu, vyprávějící konec příběhu. Zde všechny překvapilo obsazení Reinhardta Jessnera do role 'Detlefa Siercka', zatímco on sám hrál dvojroli Drachenfelse a Laszla Löwensteina. Vytvořil ještě řadu dalších úspěšných mistrovských děl. Za zisky z her o Oswaldovi si koupil divadlo, které bylo se souhlasem celého souboru přejmenováno na Pamětní divadlo Vargra Breughela. Přepsal Sigmarovu historii, která byla kritiky přijata vcelku příznivě, ačkoliv pozdějším Detlefovým pracím se svou popularitou nikdy nevyrovnala. I kritici, kteří jej osobně nesnášeli, ho označovali za umělce přinejmenším rovného Jacopu Tarradaschovi. Přestože by jej těžko kdo považoval za zbožného, věnoval Sigmarovu řadu velké dary a ve svém domě ve městě vystavěl svatyni pro kladivo. Strávil několik let s Genevieve a objevil s ní mnoho nových pocitů. Jeho cyklus sonetů Pro mou neměnnou dámu byl učenici považován za jeho nejlepší dílo. Nakonec se rozešli, když Detlefovi bylo padesát a Genevieve dosud vypadala na šestnáct, přesto však zůstala jeho životní láskou. Genevieve žila věčně. Detlef ne, ale jeho hry ano.